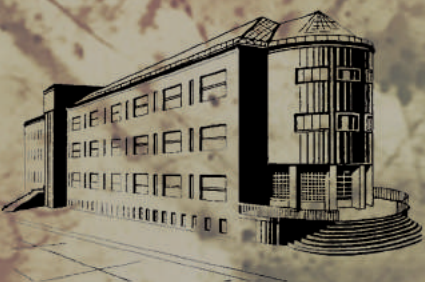

LIST III. GIMNAZIJE

miniladi

ZAGREB SIJEČANJ 2008. GODINA LII. BROJ 99

događajnica	4
Dan škole	6
Godišnja nagrada za sport "Franjo Bučar"	8
Božićna akademija	9
državna natjecanja	10
posjetili smo	12
Smisao života gospodina Lojtrice	12
Književnici u riječi i slici	12
Književne tribine	13
Novinari kao domaćini na Interliberu	13
U dobrom društvu	14
Dani kruha u Vukovaru	15
skitnje	16
Izlet u Slavoniju, Senj i Novi Vinodolski	16
Ludi provod IV. d u Španjolskoj (ostaje tajna)	19
"Time Of My Life"	20
Zlatni Prag	22
istražujemo	23
Opasna raskrižja	23
u povodu	26
Dolazim na norijadu!	26
Jelena	27
Maturanti	28
Norijada	28
Maturalna večer(a)	29
mozganja	30
Strašno! Izbio mi je prištić!	30
(Samo) Kritika!	30
Smijeh - besplatna terapija	31
preporučujemo	32
Step up za Valentinovo	32
Mattafix	32
Snovi velikog slikara	33
Četrdeset godina «Stilskih vježbi»	34
Nicolas Sparks, Zima za dvoje	34
«San Ivanjske noći»	34
kultura	35
Miro Gavran - sretan čovjek	35
Zagorka	38
Zablude o feminizmu	40
Čija je dama ljepša	41

školska kulturna scena	42
Boa nekad i danas	42
Metamorfoze	43
Voljela bih postati pjevačica	44
Plesač, pisac i iluzionist	45
«Rozna kiklica» Ane Tuković	46
Plesom do zvijezda	47
fizika u stripu	48
jeste li znali	49
Ne događa se to samo drugima	50
Bulimija - bolest koja se ne vidi	51
Balet – od društvenog plesa do umjetnosti	52
Valentinovo: legende i običaji	53
sport	54
Školska košarkaška liga	56
San mi je zaigrati u Italiji	57
drugo lice	58
Nagla sam i bučna	58
kutak za odrasle	59
Moja je kuća kolodvor	59
razbibriga	61
Test	62
Horoskop	64
Križaljka	65
Dnevnik plavuše iz zadnje klupe	66
Sad u ljubav vjerujem!	67

Nakladnik: III. gimnazija, Kušlanova 52

Tel: 01 23 05 454 **Fax:** 01 23 39 628 **URL:** <http://www.gimnazija-treca-zg.skole.hr/> **E-mail:** 3.gimnazija@skole.t-com.hr

Za nakladnika: Zdenko Skukan, prof. **Glavna urednica i lektorica:** Maja Ilić, prof.

Uredništvo: Martina Dabić, Andrea Jovanovska, Irena Nikolić, Iva Zelić

Naslovnica i mnoge cool fotografije: Eva Jurković

Grafička obrada i prijelom: Matija Cvetnić, Hrvoje Hudovsky, Darka Sudarević, prof.

Tisak: Gipa d. o. o. **Naklada:** 1000 primjeraka

ISSN 131-8357

PONOVNO U AKCIJI

Igra riječima težak je, ali zabavan posao. Pogađati misli okoli-
ne, želje društva i interes čitatelja ono je što zanima novinara.
Pokušavamo biti dosljedni i prepoznatljivi, ali tražimo i dašak
originalnosti. I u tom neprestanom traganju otkrivamo sve sa
školske scene, koju činite upravo vi!

Nakon mnogo vremena i truda u rukama držite pravu Mona
Lisu našeg novinarskog i informatičkog tima. Drugo je vrijeme,
romijenjena ekipa, dodane inovacije, ali je uloženi trud i mje-
sto sastanka vas i nas isto: Mi mladi.

Jeste li primijetili čaroliju naziva našeg školskog lista? Ja ću
ostarjeti, kao i vi, a list će se i dalje s pravom zvati po onima koji
ga stvaraju, i tako u beskraj. Revolucionarno trošim svoj um, mi-
sli su pobacane, a ideje nadiru! To je taj entuzijazam koji sada
ulažem u svoju publiku, djelomično i zbog straha da kasnije
neće biti te publike jer neće biti mašte, jer ću odrasti i pretvo-
riti se u sve ono što sada prezirem. Želim vas potaknuti da svoje
talente iskoristite sada, kao kartu za svijet koji vi volite ili kao
odgodu za put bez povratka. U suprotnom, svoj ćete dar izgubiti
među užurbanim prolaznicima, i žaliti za izgubljenim u ve-
černjim satima, s tugom sanjajući o nedostižnome. Taj će se pro-
ces neprestano ponavljati, od prve jutarnje kave do lijeganja u
postelju. A čemu sve to? Jer ste bili sigurni da je svrha vaše mla-
dosti ispiti što više alkohola, proći što više tuluma i upoznati
zavidan broj djevojaka i mladića. Sada ćete se slatko nasmi-
jati mojem pametovanju, ali sačuvate li ovaj primjerak i ponovno ga
pročitajte za desetak godina, uhvatit ćete bit, nažalost prekasno!
Jurite svoje snove sada i pročitajte pokoju zanimljivost nastalu
u ostvarenju snova nekih vaših prijatelja, jer smo ovaj put naš
list posvetili talentima Treće gimnazije, koji su svojim uspje-
hom obilježili i proslavili Treću. Popratili smo naše učenike i
na izlete i maturance, kao i profesore koji odlaze, ali i one koji
ostaju i pružaju nam uzor osvojenim nagradama za svoja djela.
Čestitamo im svima i zahvaljujemo na ekskluzivnom pravu na
njihovu priču!

Irena Nikolić

Istraživali smo,

...njuškali,

...i proučavali.

Zapitkivali mudrije...

...i uvijek spremno pozirali.

Kopali do istine...

...i iskopali je samo za vas!

Što nam se sve događalo od posljednjeg broja:

veljača 2007.

- postavljena nova informatička učionica s tankim klijentima
- umrla profesorica Božana Ercegovac
- nacionalni ispiti učenika 2. razreda
- uvođenje video nadzora u školi

ožujak 2007.

- županijska natjecanja
- predavanje "Seks, znanje i rock'n'roll" i koncert
- humanitarna akcija «Nisi sam»

travanj 2007.

- proljetni izleti
- sudjelovanje dramske grupe G.T.T.G. na humanitarnoj akciji u Prvoj gimnaziji

svibanj 2007.

- sudjelovanje na državnom LiDraNu
- državna natjecanja iz rukometa, košarke, atletike, povijesti, geografije, logike, njemačkog jezika
- posjet domu za djecu u Velikoj Gorici
- Norijada
- Dan škole
- maturalna večer(a)

lipanj 2007.

- donacija tvrtke Deloitte (170 sadnica ruža i 60 sadnica jorgovana)
- nacionalni ispiti učenika 1. razreda
- mature

srpanj 2007.

- priznanje za sadržajne web stranice časopisa Enter

rujan 2007.

- maturalci
- početak nove školske godine
- stigla pametna ploča

listopad 2007.

- jesenski izleti
- sudjelovanje na Danima kruha u Vukovaru

studeni 2007.

- godišnja nagrada "Franjo Bučar" dodijeljena profesorici Nataši Drenčić-Jerković
- gostovanje naše urednice na HRT-u
- naši novinari na Interliberu

prosinac 2007.

- natjecanje u ritmičkoj i sportskoj gimnastici
- Božićna akademija

siječanj 2008.

- užurbano završavanje 99. broja *Mi mladi*

Kamere: uzrok, povod ili rješenje nevolje?!

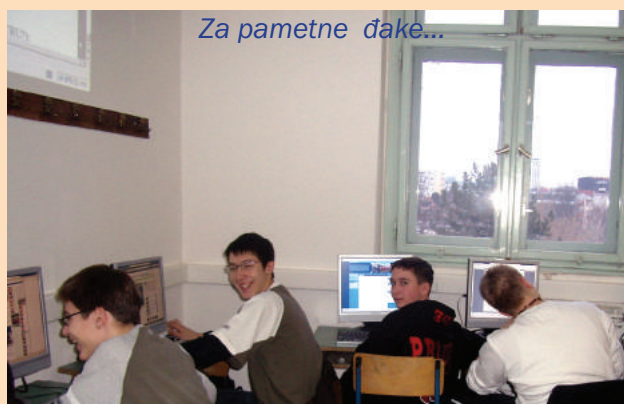
Irena Nikolić

«Kamere!» usklik je kao groznica poharao naše školske hodnike. Tko nas to i zašto budnim okom prati?

Na upit o uzroku postavljanja kamera, doznali smo da služe kao zaštita i sredstvo u borbi protiv vandalizma i svega tomu srodnoga. Sreća je da smo mladi te se lako prilagođavamo, pogotovo ako zapovijed stiže sa samog Vrh! Na opće nezadovoljstvo učenika, nužno je upozoriti da te spravice uistinu služe svrsi te molim: ne iskušavajte podražljivost živčanog sustava Velikog Brata bilo kakvim nestašlucima! Ono dobro u cijeloj priči nalazimo, naravno, u sprječavanju nezakonitih akcija u školi i izvan nje i u velikom preokretu u modernizaciji naše gimnazije. Nadamo se da nećemo ostati samo na kamerama. Još koja multi-medijska učionica dobro bi došla!

Nova informatička učionica

Na početku 2007. godine Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa opremilo je našu školu novom informatičkom učionicom.

Na početku ove školske godine, u sklopu projekta opremanja škola informatičkom opremom, stigla je i "pametna ploča" koja je postavljena u našoj multimedijskoj učionici.

Sex, znanje i rock ,n' roll

Irena Nikolić

Učenje o spolno prenosivim bolestima ne mora biti suhoparno predavanje što je dokazao **Dubravko Lepušić** svojim popularnim programom. Naime, Dubravko Lepušić, po zanimanju ginekolog, doktorirao je na području HPV-a pa je u skladu s time i odlučio održati predavanja adolescentima jer su upravo nama te informacije od velike važnosti. Dr. Lepušić predavanje je u našoj gimnaziji održao u petak, 23. ožujka. Predavanje je bilo zanimljivo i dinamično, ali i poučno, to svakako. Nakon predavanja dr. Lepušića u sportskoj su dvorani održali koncert grupa Izlet te Renato Metessi i Zvijezde, koji su zaduženi za zabavni dio programa u sklopu predavanja dr. Lepušića.

Prijateljstvo umjesto nagrade

Andrea Jovanovska

Sve je počelo jednog sunčanog siječanjskog dana kada se četvero mladih nadobudnih učenika odlučilo pokazati i dokazati svoje sposobnosti što su ih usvojili tijekom jedne godine pohađanja fakultativne nastave informatike. Njihova mentorica i duhovni vođa prof. Smiljana Perić vodila ih je s velikom ljubavlju i prije svega profesionalnošću do njihovog jedinog cilja - napraviti kvalitetnu i sveobuhvatnu stranicu koja će ostalim mladima, i svima koji se tako osjećaju, približe objasniti naizgled zamršen svijet Europ-

Najbolje srednjoškolske web stranice

Petra Đukić

Na natjecanju časopisa Enter u kojem proglašavaju najbolje školske web stranice naša je gimnazija osvojila četvrto mjesto. Kako su prva tri mjesta pripala osnovnoškolcima, naše četvrto mjesto daje nam za pravo proglasiti se najboljima među hrvatskim srednjoškolcima. Po kritičarima stranice nam nisu vizualno atraktivne, ali su naši novinari, čiji su prilozi na zavidnoj razini, posebno pohvaljeni. Prihvatili smo kritike i ove godine ponešto izmijenili izgled stranice, a nadamo se da smo tekstovima ostali bar na istoj razini. Uostalom, u sve se možete i sami uvjeriti kliknete li na adresu: www.gimnazija-treca-zg.skole.hr.

LIST III. GIMNAZIJE

ske nije.

Četvero je učenika za natjecanje **Login@europe** izrađivalo internetsku stranicu na temu uloge mladih u Europskoj uniji. Kako bi to dovršili, u školi su provodili i po dvanaest sati. U sastavu su moćne četvorke: **Mate Mihaljević, Luka Protrka, Maja Popinjač i Andrea Jovanovska**. Ekipa ističe kako je najvažnija, u radu na ovom projektu, bila odlična atmosfera i puno smijeha što im je pomoglo da prebrode duge sate provedene u informatičkoj učionici.

Iako naša stranica nije osvojila nikakvu nagradu, ipak je, prema riječima prof. Perić, pobrala simpatije ostalih sudionika. Možda nismo osvojili nagrade (kao naši prethodnici), ali stvorena su nova prijateljstva što je, po našem mišljenju, jednako vrijedno.

Dan škole

Irena Nikolić

Dan škole proslavljen je, po običaju, školskom svečanom akademijom koja je trajala nešto duže (oko sat i pol), ali je, po ocjeni mnogih, bila najbolja do sada. Počela je pozdravom i najavom naših voditeljica Ivane Zadro i Magdalene Novaković, a zatim je Nikolina Soldo otpjevala himnu. Katarina Kosić izvela monolog kojim je zaslužila odlazak na državnu smotru Lidrano. Nakon Katarine slijedila je klavirska izvedba Patricije Kovačević i monolog Kristijana Gućanca (također državnog predstavnika). Poslušali smo i izvedbu pjesme «Come back to me» u interpretaciji Katarine Jeleč. A zatim je slijedio pravi bombončić – naši lidranovci sa svojom predstavom Penelopeja. No to još nije bio kraj jer je ove godine akademiju krasilo nešto neočekivano: film koji su napravili naši učenici (Dennis Luka Lukančić, Iva Gegić i Irena Nikolić) o svim učenicima Treće gimnazije koji su sudjelovali na državnim natjecanjima i smotrama. Ideju za taj projekt osmislila je i podršku pružila prof. Rona Bušljeta. Film se prodavao na DVD-u, naravno u humanitarne svrhe. Sav prikupljeni novac odlazi u Zakladu Ane Rukavine. Nakon filma, Martina Kolaček održala je oproštajni govor u ime svih maturanata uz koji je došla i pokoja iskrena suza. Na samom kraju akademije naš je ravnatelj, prof. Zdenko Skukan, održao govor o povijesti škole te zahvalio učenicima i profesorima. Svi učenici i profesori koji su ostvarili uspjeh, bilo koje vrste, promičući tako Treću, dobili su prigodne nagrade.

Akademija je i ove godine bila za svaku pohvalu tako da onima koji nisu došli svakako treba biti žao.

Dok su se neki okušali u voditeljskim ulogama...

Film o Trećoj

«Uspjesi Treće» naziv je filma snimljenog kućnom kamerom, s amaterskim voditeljicama i laičkom obradom. Ono što je uistinu profesionalno u tom filmu jesu sugovornici, banka puna truda i volje te voljena publika i njihov pljesak na «premijeri». Film čini mnogo intervjua s našim učenicima koji su ostvarili uspjehe na državnoj razini. Početnu ideju o snimanju filma dala je, sada već bivša, profesorica Rona Bušljeta, a realizatori su bili učenici, sada trećaši, **Dennis Luka Lukančić, Irena Nikolić i Iva Gegić**. Pomogli su i nastavnici čiji su timovi sudjelovali na državnim natjecanjima, osoblje škole i ravnatelj koji je odobrio prikazivanje filma na završnoj akademiji 2007. godine. Cilj je filma bio sakupiti i pokazati uspjehe svih učenika i profesora ostvarene u samo jednoj godini. Film traje nešto manje od sat vremena što dokazuje koliko smo puno učinili u tako kratkom razdoblju i ponos koji trebamo osjećati. Ako imate DVD s filmom koji su napravili navedeni učenici i profesori, imate neizrecivo veliku uspomenu na Treću gimnaziju i vrijeme koje ste u njoj proveli! Nadajmo se da će i ovogodišnje uspjehe netko zabilježiti, ovako ili drugačije, ali s voljom i srcem!

...drugi su za svoj trud i talent lijepo nagrađeni!

Državna matura ili državni pokus

Irena Nikolić

U našoj generaciji, sada trećaša, širi se i jača tsunami paranoje zbog državne mature iako će mnogi polaznici Treće gimnazije za sebe rado reći da su potpuno cool. No, jesu li uistinu tako opušteni naši trećaši ili nisu svjesni ozbiljnosti situacije u kojoj će se naći za samo godinu dana? Ponekad mi se čini da kao pokusni kunići srljamo u nepoznato. Netko mora biti prvi, to je jasno, ali zašto su nam mnoge informacije još uvijek nedostupne ili nedovoljno provjerene, a neka pitanja neodgovorena?! Organizacija u Ministarstvu time je pod velikim upitnikom. Zabrinjava nas hoće li taj državni pokus možda naštetiti cijeloj jednoj generaciji učenika (jer, kako sada stvari stoje, polagat ćemo i maturu i prijamne), a vrlo je upitno hoće li to ikoga zanimati ili će samo politički slijegati ramenima i prebacivati krivnju na druge. Čini mi se da državnu maturu ne bi trebalo provoditi sve do trenutka u kojem će Ministarstvo postići konačni i važeći dogovor s gimnazijama, strukovnim školama i fakultetima.

No, tko nas pita! Na nama je da ozbiljno shvatimo svoj zadatak, korektno ga odradimo i odgovorno priznamo eventualni poraz. Jedini lijek dosad otkriven za sve naše muke leži u učenju i samo učenju, a možda se i sreća nasmiješi.

«Žica do vrha» osvojila vrh!

Irena Nikolić

Ekipa od šestero članova, među kojima se ističe naša učenica III. b razreda **Iva Gegić**, u rujnu je 2007. godine osvojila prvo mjesto prema ocjeni stručnog žirija na Filmskoj reviji za mladež. Revija je zapravo imala značaj državnog natjecanja, a održana je u Karlovcu. Svojim filmom «Žica do vrha» (o žičari na Sljemenu) Iva i njen tim oduševili su žiri i proglašeni su najboljima u kategoriji dokumentarnog filma. Kako smo doznali, Iva je za taj film radila gotovo sve, od organizacije do režije, uz pomoć «asistenata», a načuli smo i da snimaju novi film, koji će također ocjenjivati sudačke oči. Našoj Ivi i njenom timu čestitamo i želimo joj još puno ovakvih uspjeha!

Neobičan hobi

Ivana Zadro

Učenik naše škole otvorio je svoju prvu izložbu tekstova pisanih glagoljskom kaligrafijom. Cijenjeno ime mladog gospodina je **Ivan Ferenčak**, a razred koji se njime može pohvaliti je IV. d. Izložba pod nazivom „I svjetlo svijetli u tami, i tama ga obuže (Iv 1,5.)“ održana je u Knjižnici Bogdana Ogrizovića. Ivan nam je predstavio desetak djela i upitate li ikoga od profesora ili učenika, koji su nazočili otvorenju, svi će vam potvrditi da su iznimno dobra.

Nulti sat

Irena Nikolić

Vjerojatno je to zbog nekih veza i vezica, ali Treća je veoma tražena u HRT-ovoj emisiji Nulti sat. Neki od vas su možda i sami sudjelovali u snimanju priloga za tu emisiju koje se već drugu godinu odvija u prostorima naše gimnazije, ali su neki učenici pozvani da osobno gostuju u istoimenoj emisiji. Poznato mi je dvoje, a zasigurno ih ima još, a to su Leonardo Krakić i moja malenkost. Leonardo je već toliko puta posjetio Nulti sat u sklopu svoje plesne škole Ane Maletić, ali i zbog mađioničarstva kojim se bavi, da je trenutačno licenciran kao domaćin a ne gost emisije! Moja je priča malo drugačija. Pozvana sam da pričam o onome što volim: novinarstvu i radu naše grupe u Trećoj, koju vodi profesorica Maja Ilić. Iako me objektiv kamere u potpunosti prenerazi i onesposobi, ponosno priznajem da i nije bilo tako loše. Cijela ekipa koja radi na toj emisiji izvrsna je i zabavna, od voditelja (Tamare i Gorana), redateljice i urednice, kamermana do zgodnog asistenta koji nam je postavljao mikrofone. Svojim sam nastupom dala Trećoj još jedan u nizu zapisanih uspjeha, a sebi priliku za rušenje vlastitih, umišljenih granica.

Bravo, Gorane!

Andrea Jovanovska

Ipak u našoj školi ima i lumena, a to je dokazao **Goran Dubček** iz II. f razreda riješivši test iz matematike na nacionalnom ispitu 100%. Iako je tako pokazao da ima izniman dar za matematiku, ne planira upisati studij matematike. Goranu je ona zabava, što teško možemo shvatiti mi kojima je to najveća muka. Upravo zato, svaka čast, Gorane!

Godišnja nagrada za sport "Franjo Bučar"

Irena Nikolić

Profesorica **Nataša Drenčić-Jerković** ponovno je popunila mjesto u našoj događajnici osvojivši godišnju sportsku nagradu «Franjo Bučar». Nagradu joj je dodijelio ministar Primorac 23. studenog 2007. godine. Franjo Bučar smatra se ocem hrvatskog sporta, a njegov se lik nalazi na medalji i povelji koju je primila naša profesorica. «Najprije sam bila iznenađena kada me je škola predložila za ovu

nagradu, a zatim i kad sam je osvojila između 48 kandidata», rekla je prof. Drenčić-Jerković. Dodjela nagrada prenosila se na HRT-u pa ste možda uočili poznato lice naše profesorice. Izgleda da nas profesorica Drenčić-Jerković neće prestati ugodno iznenađivati. Ovim putem čestitamo našoj profesorici na najvišem priznanju koje Republika Hrvatska dodjeljuje za iznimna postignuća i doprinos osobitog značenja za razvoj hrvatskog sporta.

Jeste li znali da je profesor Franjo Bučar bio profesor III. gimnazije davne 1922. godine?

Natjecanje u gimnastici

Irena Nikolić

U školskoj sportskoj dvorani, u organizaciji profesorice Nataše Drenčić-Jerković, 10. prosinca održano je natjecanje u sportskoj i ritmičkoj gimnastici. Sudjelovale su učenice prvih i trećih razreda, a izvodile su vježbe s trakom, na tlu s akrobatikom, na gredi i s obručem. Pobjednica među predstavnicama prvih razreda učenica je I. b razreda - **Jelena Opačak**, a među natjecateljicama iz trećih razreda najbolja je bila **Iva Gegić** iz III. b.

Možeš i ti usrećiti nekoga

Irena Nikolić

Potaknut informativnom emisijom Nove TV i božićnim duhom, naš je vjeroučitelj **Srećko Malbašić** pokrenuo humanitarnu akciju «Možeš i ti» za pomoć udomljenoj djeci o kojoj se brinu časne sestre. Kako nam je sam profesor Malbašić rekao, prikupljeno je 2635 kuna, a predano je 2700 kuna, nešto hrane i odjeće, za koju je zaslužna dobrota profesorice Ljubice Kostanić, kojoj se ovom prigodom zahvaljujemo. Doznali smo i da su treći razredi podbacili u ovom pothvatu, dok su se prvaši iskazali!

Cilj akcije bio je usrećiti barem neko dijete u božićno vrijeme, a taj je cilj i ostvaren. Usrećimo li samo jednog unesrećenog čovjeka, napravili smo prvi korak. Kada ne bismo zatvarali oči pred tuđom nevoljom, više gotovo i ne bi bilo nesretnih jer ne bi bili sami. Razmislite o tome i poklonite dio svoje pažnje za nečiji osmijeh!

Božićna akademija

Irena Nikolić

Božićna je akademija održana u petak, 21. prosinca, nakon podjele izvješća učenicima. Program je, kao i svake godine, bio zanimljiv, dinamičan, ali i sažet. Nakon božićne predstave naše dramske skupine **GTTG**, koja sada broji nevjerojatnih dvadeset članova, nastupao je školski bend **Metamorfoze**. U bendu su okupljeni učenici prvih razreda, što je zapravo zadivljujuće s obzirom na to da su već u prvom polugodištu uspjeli sastaviti bend i uvježbati neke pjesme. Njihove su pjesme razveselile publiku, a neke je učenice (i profesoricu!) poveo ritam tako da su i zaplesale. U takvom smo se veselju oprostili sa školovanjem na opuštajućih dvadeset i šest dana. A sada smo ponovno okupljeni u ovim prostorima, čega ćete postati svjesni nakon prvih loših ocjena, a još bolje nakon prvog posjeta vaših roditelja informacijama i njihovog domaćeg performansa koji slijedi.

Božićna je akademija prigoda...

...da pokažemo što znamo...

...nasmijemo publiku...

...rasplačemo ju...

...šokiramo...

...i na kraju zabavimo!

Pregled državnih natjecanja u 2007. godini

Priredila: Irena Nikolić

U prošloj školskoj godini Treća je gimnazija ponovno opravdala razloge zbog kojih slovi jednom od boljih gimnazija u Zagrebu. U tome su joj pomogli njezini učenici koji su uložili puno truda i sloge da učine Treću ponosnom, a protivnike zavidnima. Nadamo se da će učenici i ove godine postići iste ili bolje uspjehe, a mi vam donosimo pregled državnih smotri i natjecanja koje smo pohodili u 2006./2007. školskoj godini.

LIDRANO

Dramska skupina GTTG u već poznatom sastavu (**Martina Kolaček, Katarina Kosić, Leonardo Krakić, Nikolina Šemeš, Ivan Dujić, Monika Deda, Doris Fejer, Antonija Džepina, Renata Skula, Marica Perić i Ivana Zadro**) predstavila nas je i prošle godine na državnom Lidranu u Novigradu dramskom igrom «Penelopeja». Osim njih, Treću su predstavljala i dva monologa u izvedbi **Katarine Kosić** i **Kristijana Gućanca** i jedan literarni rad, djelo **Irene Nikolić**. Svi znate da je državni Lidrano samo smotra te nema rangiranja pa vam ne možemo reći koji smo bili, ali smo zasigurno bili najbolji! Voditeljice učenika bile su prof. Valerija Bilić i Maja Ilić.

POVIJEST

Ivan Sabljić, učenik III. a razreda, zauzeo je drugo mjesto u gradu Zagrebu, a zatim predstavio našu gimnaziju na državnom

natjecanju u Bizovcu. Tamo je bio deveti, službeno peti. Njegova je mentorica bila prof. Rona Bušljeta.

GEOGRAFIJA

Petra Mutić, učenica bivšeg IV. e razreda, također je bila druga u Zagrebu, a na državnom u Omišu plasirala se među prvih šest. Njezin je mentor bio prof. Krešimir Župetić.

LOGIKA

Vjerovali ili ne, i na državnom natjecanju iz logike imali smo svoje predstavnike. **Matea Karlović** iz IV. e razreda i profesor Petar Runje uspjeli su nama «običnim smrtnicima» dokazati da je i logika logična.

NJEMAČKI JEZIK

Maja Mahalec iz bivšeg IV. c razreda uz podršku profesorice Paule Sapunar predstavljala nas je na državnom natjecanju iz nje-

mačkog jezika. Osvojila je odlično drugo mjesto.

KOŠARKA

Košarkašice su nas ponovno oduševile na državnom natjecanju u Rovinju osvojenim drugim mjestom uz vodstvo profesora Antonija Perića, a ni muški tim nije razočarao osvojenim šestim mjestom jer su ipak otišli na državno bez voditelja tima!

RUKOMETAŠI

Rukometaši su briljirali u Zagrebu čime su zaslužili odlazak u Rovinj uz profesora Krešimira Župetića. Na državnom su se natjecanju proslavili trećim mjestom!

ATLETIČARI

Uz pomoć profesora Mate Banovca muški atletičari otišli su put Rovinja. Osvojili su različita mjesta u raznim disciplinama, ali je bitno da su nas predstavili na državnom natjecanju.

Ivana Zadro

Iako većina neće shvatiti naslov (nisam ni ja sigurna da ga shvaćam), zapovjediše mi u GTTG-u da ga stavim. Kao što je, nadam se, svima poznato, GTTG je dramska skupina Treće gimnazije koja je prošle godine, četvrti put za redom, zasluženom otišla na državni Lidrano. Bez lažne skromnosti, još jednom smo dokazali da nam nema ravnih. Zahvaljujući našim (nikad prežaljenim) maturanticama, profesorici Maji Ilić i, naravno, svoj ostaloj (jednako tako nezamjenjivoj) ekipi, otputovali smo na nekoliko dana u Novi-grad. Došavši u prekrasan hotel s još boljom hranom (najbitnije, haha), zaključili smo da su nam se isplatile subote provedene u školi (točno koliko njih ostat će među nama). Za sebe ćemo zadržati i sočne detalje o neprospavanim noćima, izletima do obližnjeg Konzuma, prijateljskim odnosima s „čuvarima reda“ i sličnom. Kako bi naša draga profesorica rekla: „Pazite na sebe, ne želim ništa ni čuti ni vidjeti – i daj se

BITNA JE LJUBAV, A NE AGREGATNO STANJE

pojavite u normalnom stanju barem na izvedbi predstave!“ Iako zvuči otrcano, nema riječi kojima bi se opisala atmosfera koja je vladala pa ću svo ovo „baljezganje“ privesti kraju neslužbenom himnom putovanja: „Marice, Maricee.. mora da si se malo napila...“

P.S. Abecednim redom, Katari- ni, Marici, Martini, Moniki i Nini želim samo još jednom ponoviti da stvarno neće biti isto bez vas, zahvaliti vam na četiri nezaboravna dana i napomenuti da vas iduće godine „švercamo“.

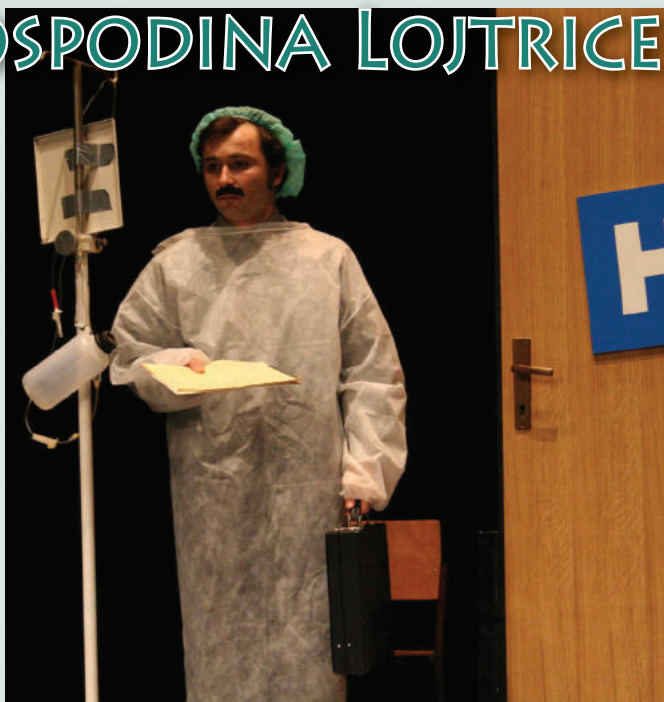
Voli vas vaša Kokica (malo sam se raspekmezila, haa?)

SMISAO ŽIVOTA GOSPODINA LOJTRICE

Irena Nikolić

Posjetili smo kazalište KNAP na Peščenici i uvjerali se u grotesknost svakidašnjih navika i života u kojem, kako mislimo, imamo sve, ali nakon naglog preokreta uviđamo da to i nije baš tako.

Predstava "Smisao života gospodina Lojtrice" napravljena je u maniri legendarne britanske skupine Monty Python i njihova humora, no autor i redatelj Saša Anočić te glumci **Rakan Rushaidat, Živko Anočić i Radovan Ruždjak** tim skečevima dodaju svoju osobnu notu. Predstava donosi priču o poštenom i vrijednom čovjeku koji je bio sasvim sretan s onim skromnim što je od života imao sve dok ga administrativna pogreška nije odvela putem bez povratka. Na ru-

tinskom medicinskom pregledu dijagnosticiran mu je vrlo rijedak oblik bolesti. Ipak, on se odlučuje boriti s tom opakom bolešću zbog žene koju voli i prijatelja koji ga nikad nije iznevjerio. No, sudbina je htjela da se gospodin Lojtrica surovo upozna s tužnom istinom njegova života – bolest je zapravo negdje drugdje! Bolest je u ironiji već tisuću puta ispričane priče: pravi je prijatelj onaj koji je uz tebe u nevolji. Predstava prikazuje da Lojtrica nema pravih prijatelja, a ta je tema, iako već pomalo banalna i izrabljena, zahvaljujući odličnoj glumačkoj izvedbi, uspjela šokirati i podsjetiti publiku na smisao života.

Književnici u riječi i slici

Irena Nikolić

Od 22. do 26. listopada bio je tjedan Hrvata iz Bosne i Hercegovine u sklopu kojega su održana predavanja i filmske projekcije o važnim hrvatskim piscima u KIC-u. Posjetili smo predavanja o **Antunu Branku Šimiću** i **Ivi Andriću** i saznali mnogo zanimljivih detalja iz njihova života.

O A. B. Šimiću govorili su Ljubica Benović i Gordana Mrđen, a prikazan je i dokumentarni film o njegovu životu *U boji neba*. Redatelj filma je Davor Šarić. Film prati Šimićevo život i djelo u kontekstu svjetske moderne umjetnosti na početku 20. stoljeća, na zanimljiv način predstavlja njegovu poeziju, njegovo mladenačko buntovništvo, ali i tešku borbu s bolešću. Šimić je i danas nedostižno moderan umjetnik hrvatskoga jezika, savršen virtuoz njegove ljepote u kojoj nema nijedne suvišne riječi. Najvažniji je predstavnik hrvatskog književnog ekspresionizma.

Ivu Andrića, koji je 1961. godine primio Nobelovu nagradu za književnost, predstavili su Stjepan Čuić i Tihomil Maštrović. Živio je u Višegradu u bijedi i siromaštvu. Školovao se u Zagrebu gdje je čak nekoliko puta ponavljao šesti razred gimnazije. I on je bio je vrlo buntovan i mrzio ljude i svijet u mladosti. Smatra se jednim od najboljih proznih pisaca. Dokumentarni film *Čovjek kojeg nema*, u režiji Natalije Župan, prikazuje njegov život od osnovne škole pa sve do smrti. Najpoznatiji su njegovi romani *Na Dri-ni ćuprija*, *Prokleta avlija* i *Travnička kronika*.

Irena Nikolić

Na zagrebačkom Velesajmu od 7. do 11. studenoga održao se najpoznatiji sajam knjiga u našoj metropoli - Interliber.

I mi smo posjetili Interliber 10. studenoga, ali kao domaćini jednog izložbenog kutka. Tamo smo dospjeli odazivom na poziv organizatora novinarske radionice (Knjižnice grada Zagreba). Dakle, nekoliko djevojaka iz novinarske skupine zaputilo se, uz pratnju profesorice Maje Ilić i knjižničarke Natalije Živković, na Velesajam kako bi ispu-

NOVINARI KAO DOMAĆINI NA INTERLIBERU

Književne tribine

Irena Nikolić

Centar za kulturu Maksimir jednom mjesečno organizira književne tribine na kojima gostuju hrvatski književnici spremni odgovoriti na sva vaša pitanja. Tribine su besplatne i svi su zaista dobro došli. Ako ste redovito pratili zidne novine, znate da su ove jeseni gostovale vodeće hrvatske književnice Julijana Matanović i Vesna Krmpotić. Mi smo skupno posjetili onu na kojoj je gostovala **Lada Martinac-Kralj**, cijenjena dramaturginja i spisateljica. Tribina je tematski određena pitanjem što igrati u kazalištu. Odgovore nam je ponudila sama dramaturginja rekavši da je najvažnije odabrati dobar tekst, primjeren glumcima, njihovim sposobnostima i godinama.

Saznali smo i što je posao dramaturga, ali i kako samo tri kazališta u Hrvatskoj imaju dramaturga jer redatelji misle da sami znaju odraditi taj posao. Ponekad zato dolazi do neugodnih kritika i nezainteresiranosti publike. Trenutačno se gospođa Martinac-Kralj posvetila djeci i lutkarskim predstavama za koje kaže da ih je teže osmisлити jer odrastao čovjek zaboravlja ono dječje u sebi. Za kraj nam je preporučila, kao iznimno kvalitetnu i uspjelu, predstavu *Smisao života gospodina Lojtrice*, koju vam također predstavljamo u ovom broju.

nile svoj zadatak: napraviti kratke novine, pišući i slažući ih na licu mjesta, pred očima posjetitelja. Predstavili smo naš list «Mi mladi» u najboljem svjetlu, razotkrili Mariju Jurić Zagorku pred svima, razgovarali s profesionalnom novinarkom, prošvrljali po ostalim paviljonima, kupili pokoju sitnicu i snimili nekoliko fotki.

Paralelno s Interliberom održao se još jedan sajam: Sajam glazbe i multimedije. Što se tiče multimedije, na sajmu su se održavale različite radionice, igraonice te predavanja velikih «poslovnjaka» pa su tako u zasebnim paviljonima organizirana razna zanimljiva događanja. Neka od njih su: PC arena (igraonica), e-learning, e-business, Laser show, Internet cafe, Foto&Video corner itd. A što se tiče glazbenog dijela, organiziran je Talent festival na kojem su se publici predstavili novi skladatelji i izvođači u kategorijama pop-rocka, urbane glazbe i jazz. Zatim AXE-DJ Arena gdje ste mogli upoznati najpoznatije domaće klupske DJ-e te pogledati neke od plesnih skupina.

Poučeni lijepim iskustvom pozivamo vas da na godinu posjetite Interliber, s nama ili sami. Možda napokon korisno provedete malo vremena!

Dom za djecu u Velikoj Gorici kuća je naših dragih prijatelja

Sada neka netko kaže da su dečki bolji nogometaši!

U DOBROM DRUŠTVU

Ivona Došen

I ove smo godine jedno poslijepodne proveli u Velikoj Gorici u posjeti Domu za djecu. Ono što ovaj Dom razlikuje od mnogih drugih jest to što je on zaista dom, prepun topline i ljubavi. Tom dojmu pridonosi i to što je smješten u obiteljskoj kući i u njemu boravi samo desetero djece, ali svakako i teta Đurđa koja s njima provodi dvadeset i četiri sata dnevno, i više nego jedna prosječna majka. O djeci brine i dvoje odgajatelja pomažući im odraditi sve obveze vezane uz

školu, zdravlje, ali i odgoj. «Odgajaju se oni i međusobno», kaže teta Đurđa, ističući tako njihovu povezanost i koliko velik utjecaj imaju jedni na druge. Ostaju oni u vezi sa svojom «domskom obitelji» i nakon što, navršivši osamnaest godina, napuste kuću jer ta veza zaista nije formalna, u što smo se i sami uvjerali već nekoliko puta. Zaista se osjeti brižnost, poštovanje i ljubav.

I nas su dobro primili i lijepo počastili. Raspričale smo se s djevojčicama dok smo pregledavale

poklone koje smo im donijele, a dečki su nas, krijući se, samo promatrali.

Iako na početku sramežljivi, i oni su se kasnije otvorili te nas izazvali da odigramo s njima jednu nogometnu utakmicu. I tako su formirane dvije momčadi: cure i dečki.

Iako su se cure trsile (i djevojčice i naše novinarke), dečki su ipak pobijedili.

Uživali smo u druženju s našim malim prijateljima i podsjetili se koliko je malo potrebno za pravi užitek i radost.

Četiri učenice i prof. S. Malbašić bili su naši predstavnici u humanitarnoj akciji:

Irena Nikolić

Ove jeseni, 12., 13. i 14. listopada, dok su ostali učenici uživali na izletima (osim iznimaka), fantastična petorka u sastavu: profesor Srećko Malbašić, Ivona, Katarina i Irena iz III. e i Maja iz I. b, sudjelovali su na Danima kruha u Vukovaru.

Krenuli smo u petak poslijepodne i stigli u Vukovar oko deset sati navečer zbog zastoja uzrokovanog prometnom nesrećom. Smješteni smo u hotel Dunav odakle smo imali prekrasan pogled na Dunav. Društvo su nam činili učenici Željezničko-tehničke škole i Hrvatskog učeničkog konvikta te tri osnovne škole iz Zagreba.

Nakon prve noći, nespavane zbog napada kukaca u sobi, ujutro smo se zaputili prema vukovarskom groblju. Tamo smo razgovarali i molili sa svećenikom za poginule branitelje. Dovoljan je podatak da je, ako se ne varam, pronađeno 986 poginulih branitelja za koje su uzdignuti bijeli križevi. Nakon groblja posjetili smo spomen područje Ovčaru. Tamo je govorio jedan od troji-

DANI KRUHA U VUKOVARU

Iako obavijena tugom i nesrećom, Slavonija ima ono što mi u Zagrebu ne osjećamo – ima dušu!

ce preživjelih branitelja na Ovčari – Tromblon. Ispričao nam je o užasima koje je proživio za vrijeme rata, o čemu je napisao i knjigu. Nakon posjeta muzeju za pale branitelje zaputili smo se u Ilok. Tamo smo posjetili crkvu Sv. Ivana Kapistrana i franjevački samostan koji se nalazi sa stražnje strane crkve. Naravno, neizbježno je bilo posjetiti ilocke podrume i vinograde. U Iloku smo i ručali nakon čega smo krenuli put Vukovara i crkve Sv. Filipa i Jakova. Ta se crkva polako obnavlja kako bi postigla prijeratni izgled. Napokon smo

imali malo slobodnog vremena koje smo proveli u restoranu i razgledavanju grada. Zatim večera i «spavanje»! Ujutro nas budi profesor, obratite pozornost, u šest sati! Nekako smo navukli nošnje i krenuli na glavni trg urediti izložbeno mjesto kojim ćemo predstaviti našu školu i Zagreb. Na trgu je bilo, iako hladno, sve veselije. Svirali su tamburaši, sve se šarenilo različitim nošnjama, mirisali su kruh i voće, a uza sve to bilo je i sunčano. Na trgu smo se zabavljali do pola 11 sati kada je krenula svečana procesija prema crkvi Sv. Filipa i Jakova. Poklon oltaru Treće gimnazije bilo je licitarsko srce. Naš je odlazak u Vukovar bio i humanitarnog karaktera: sve krušne proizvode i ukrase podijelili smo posjetiteljima. Nakon ručka krenuli smo u Zagreb.

Iako srce boli od prizora koji su nesrećom obavili ovo područje, Slavonija ima ono što mi u Zagrebu ne možemo osjetiti. Svaki metar Slavonije ima dušu. Barem smo ovim okupljanjem mladih u Vukovaru podarili jedan osmijeh ovom tužnom gradu.

*Fantastična petorka
ili
Prepoznajete li nas?*

Kao i svake godine, u listopadu smo jedan dan proveli izvan škole. Ipak, neki su razredi ostali u školskim klupama: četvrtaši zato što su prvi tjedan nastave bili na maturalcu, a ostali zahvaljujući svojoj nesložnosti u dogovaranju.

Prvi su razredi (kao i do sada) posjetili Vukovar i Osijek, drugi su razredi izabrali Hrvatsko primorje i dan proveli u Rijeci i Opatiji (II. b u Novom Vinodolskom), osim II. f razreda koji je uživao u obilasku Hrvatskog zagorja i kupanju u Tuheljskim toplicama.

Treći su razredi ove godine proveli dva dana u inozemstvu. Tako su III. a i d posjetili Budimpeštu, III. b Beč i Graz, a III. c i f Rimini i Ravenu. Svi su uživali, ali su tek rijetki s nama podijelili svoja iskustva o čemu svjedoči malen broj članaka.

**Izlet u Senj
i Novi Vinodolski**

Jesenski izlet II. b razred proveo je u Novom Vinodolskom i Senju. Atmosfera u autobusu bila je vesela, vrijeme sunčano, a vođač boljeg nismo mogli ni poželjeti. Posjetili smo u Senju tvrđavu Nehaj, a u Novom Vinodolskom gradsku vijećnicu, a zatim razgledali grad i obalu. Neki su čak završili u moru. Kao i na svakom izletu bilo je ludo i nezaboravno, a slike govore više od riječi.

Izlet u Slavoniju

Odali smo počast žrtvama Domovinskog rata...

01/10/2007

...i uživali u dobrom društvu.

01/10/2007

DVA DANA U ITALIJI

Jesenski izlet III. c i f razred proveli su u Italiji.

Kako izvori tvrde, u busu je bilo zabavno uz zaštitnu pjesmu f razreda – Tešanj, ali o ukusima se ne raspravlja. Prvi su put naši putnici zastali na hrvatsko-slovenskoj granici jer je jedan učenik f razreda pokušao prijeći granicu sa zdravstvenom iskaznicom. Naravno, to je i ostalo na pokušaju. Po dolasku u Italiju na parkiralištu ih je dočekaio policajac koji ih je upozorio da ne pokušavaju krasti. Za Talijane vjerojatno vrijedi: bolje spriječiti nego liječiti. Najprije su naši učenici posjetili **Rimini** u kojem su se najhrabrijii okupali, zatim zaplesali u disku, a potom odsjeli u famoznom hotelu. Drugo odredište bila je **Ravenna** gdje su posjetili Danteov grob i sakralne građevine. Kako pripadnici f razreda ne bi bili to što jesu da ne rade gluposti, tako su u Raveni složili trik za Talijanke. Naime, bacili su lažnu novčanicu od 50 eura na pločnik i čekali u zasjedi. Nasjele su dvije (ne)sretne Talijanke. A da se i Hrvati mogu brzo uklopiti u talijanske ulice, dokazao je popularni Hans kada je posudio harmoniku uličnog svirača i zasvirao. Slijedio je **San Marino** i puno slobodnog vremena. Prišapnuli su nam da su profesorice obogaćivale svoju modnu kolekciju torbama. Posljednje odredište bilo je Ferrarijev muzej koji je najviše zadivio dječake. Povratak u Zagreb zabavnim su učinile vješte karaoke ponovno učenika iz f razreda. Sve fotografije i video s izleta možete pronaći na web stranici III. f razreda: www.freewebs.com/3gimnazija.

Apoloni 21. stoljeća.

Kad bi još ponešto upalo u šešir...

Dosadno zasigurno nije bilo!

skitnje

Privredila: Martina Dabić

Kako od nekih razreda nismo uspjeli dobiti nikakav tekstić o njihovom maturalskom putovanju, na žalost neće-mo saznati ništa o njihovim doživljajima, anegdota i sličnim stvarčicama. Međutim, pretpostavljamo kako im je svima bilo urnebesno zabavno i zanimljivo. Ipak, sa sigurnošću možemo reći gdje su bili: IV. b, c, d i f razred proveli su osam dana u sunčanoj Španjolskoj i Francuskoj, IV. a uživao je u Pragu, a IV. e u Amsterdamu i Parizu.

Ivana Zadro

«Nou tikit, nou iting!»

A čime krenuti nego proslavljenom rečenicom najdražeg nam šefa hotelskog restorančića u Lloret de Maru (ionako bi mnogi potvrdili da je hrana najbitnija za dobar provod).

Na maturalcu je bilo "ludo i nezaboravno". Ja bih opet! Sad znate. Gotovo.

Hmmmm. To nije ono što se očekivalo? Pa dobro, 'ajmo ispočetka...

Ludi provod IV. d
u Španjolskoj (ostaje tajna)

Krenulo se na put u Španjolsku 31. kolovoza: IV. d, naš razrednik Vladimir Mikec, prof. Marijana Ivica i ja.

Prva "postaja" bila je **Verona**. Postali smo zaljubljenici u Italiju na prvi pogled. A tek kad smo vidjeli kako su dečki odjeveni, poželjeli smo ostati (da, da, da)! Sljedeće odredište bilo je još famoznije - **Nicaaa**! Nakon brojnih upozorenja o tome kako je to opasan grad, da se ne izdvajamo iz grupe, pazimo na torbe, suprotno očekivanju, ono što nas je tamo dočekalo izazvalo je samo oduševljenje! Grad je predivan, usudila bih se reći savršen. Manje divan prizor bio je utopljenik čijem smo izvlačenju iz mora bili svjedoci, a nakon toga morali na večeru (srećom, večera je bila gro-

«Nou tikit,
nou iting!»

zna, još nije ustanovljeno što smo jeli, pa nismo ništa propustili, a i iskupili su nam se pravim francuskim doručkom; prefini kroasani i sok od svježih ocijeđenih naranči)! Stigavši u **Lloret**, uslijedilo je malo razočaranje hotelom, preko kojeg smo prešli nakon što smo vidjeli kakav se noćni život vodi u tom turističkom mjestu. Činjenica da Hrvati tamo uživaju brojne privilegije dodatno nam je uljepšala tih nekoliko dana. Već prvu večer djevojke su bile obasute ružama, a dečke, koji su te ruže

morali platiti, tješila su jedino besplatna pića (uglavnom sangria) u nizu noćnih klubova koji su se protezali od našeg hotela pa sve do plaže. Flamenco-show, obilazak Barcelone, *shopping*, čarobne fontane samo su dio onoga u čemu smo imali priliku uživati. Polako počinjete shvaćati da vam ovim piskaranjem neću reći nikakve sočne detalje? U pravu ste! Neću vam odati tko je bio glavna atrakcija na flamenku, tko je imao najviše promila u krvi (mama, šalim se, pili smo sokove!)... Jednako tako nećete saznati tko je u Monte Carlu pjevao stih „Napravi mi sina pod svjetlima casina...“, niti tko se pokazao kao opasna konkurencija plesačima u Londoneru, prešutjet ćemo i na koji način se dolazi do dvadesetak eura ostavljenih kao plog u hotelu unatoč onom „buuum“ dva-tri sata prije odlaska.

Ostavljam vas u neznanju.

Lo che paso, paso entre tu y yo...

Andrea Jovanovska i Iva Zelić.

Ako bilo koga iz IV. e razreda upitate kako je bilo na maturalcu, pomalo sjetnim glasom reći će vam samo stih: «I've had the time of my life...» Jer zaista je tako i bilo.

Naše prvo odredište bijaše maleni grad u Bavarskoj, **Nürnberg**.

“Time Of My Life”

Jedan od rijetkih gradova «s dušom». Započeli smo obilaskom stare gradske jezgre, a završili kupovinom u trgovačkom centru. Prenoćili smo u dobrom hotelu, ali je hrana bila loša. Kako smo na raspolaganju imali cijeli hotel (bili smo jedini gosti), dernek je trajao do ranih jutarnjih sati. Ujutro smo sneni krenuli put Nizozemske i **Amsterdama**.

U AMSTERDAMU NIŠTA NIJE NEOBIČNO

Prvi korak na amsterdamskom tlu bijaše umalo koban. Ako niste imali «biciklofobiju», nakon Amsterdama će se i to promijeniti. Smjestili smo se hostel «Stajokaj», naš maleni raj. Nakon ponovno ne baš naročito ukusne večere slijedilo je razgledavanje.

Maturalno putovanje IV. e razreda: od Nürnberga preko Amsterdama do Pariza i Strasbourga

Amsterdam nas je već u prvih nekoliko minuta potpuno oborio s nogu!

Amsterdam nas je već u prvih nekoliko minuta potpuno oborio s nogu; svojom tolerancijom, opojnim mirisom, noćnim životom i otvorenosti ljudi. Dani u Nizozemskoj bili su, po izboru većine, najbolji dani maturalka. Prolazili su opušteno, uz zabavu i smijeh. Oduševila nas je prepoznatljiva nizozemska arhitektura, amsterdamski kanali, kuća Ane Frank, muzeji te mnoge druge znamenitosti. Na ulicama Amsterdama možete vidjeti što god zamislite! Od čovjeka obučenog u pernatu pticu, djevojaka u kupaćim kostimima, muškaraca odjevenih u haljine pa sve do dva muškarca u izrazito intimnom druženju! Prolazak kroz Red district nekima će ostati u pomalo traumatičnom sjećanju. Stanovnice ulice i ponosne vlasnice izloga neke su pripadnice našeg razreda gađale limenkom piva u glavu.

Za dobrodošlicu! Ako vam igdje preporučujemo da iskusite noćni život, to je onaj amsterdamski. U njihovim diskotekama upoznat ćete ljude iz cijeloga svijeta, ali ne i ljude iz Amsterdama, njih je tamo vrlo malo. Posljednji dan boravka bio je i najbolji dan na nizozemskom tlu. Posjetili smo Volendam, mali ribarski gradić koji na prvi pogled izgleda kao iz bajki braće Grimm. Nakon toga slijedilo je razgledavanje sela vjetrenjača i klompi (Zaanse Schans), a zatim odlazak na Sjeverno more, što nas je posebno oduševilo. Kada smo ugledali i prostranu pješčanu plažu, više nam nije smetao ni vjetar koji je neumorno puhao, ni umor, jednostavno pretvorili smo se u djecu. Niti jedno odredište nije bilo toliko teško napustiti kao Amsterdam, u ta tri dana toliko smo se udomaćili da smo hostel počeli

nazivati domom. U mnogima se čak probudila želja da u Pariz ni ne odemo.

AUX CHAMPS ELYSEES

No, naše se putovanje moralo nastaviti, u samo srce Europe – **Pariz!** Prvih pet sati puta nije se mogao čuti ni glas u autobusu, nastupilo je generalno spavanje. Sve do posjeta **Versaillesu!** Sama pomisao da hodate po istome tlu kojim su prije nekoliko stotina godina koračali najveći svjetski carevi i osvajači (Luj XIV. ili Napoleon Bonaparte) budi nevjerojatan osjećaj. Dvorac je lijep, ali njegovi su vrtovi prekrasni! Cijeli dan vam ne bi bio dovoljan da ih obidete! I napokon Pariz!

smo posjetili Sacre-Coeur pa se laganom šetnjom spustili do Moulin Rougea. Drugi dan slijedio je obilazak grada, ali to je prije bilo trčanje gradom u pokušaju da stignemo vidjeti sve što treba! Prvo šetnja Champs Elyseesom, zatim vožnja brodom po Seini, razgledavanje Louvrea, Notre Damea i mnogih drugih znamenitosti. I šećer za kraj - Eiffelov toranj! I tako se naš maturalac približio svome završetku. Au revoir, Paris! Pravac **Strasbourg!** Uz već tradicionalno sneno putovanje razgledali smo katedralu u Remsu koja je doista jedna od najljepših crkva koje smo vidjeli. Prava gotička! Dolazak u Strasbourg. Kiša. Smještaj – dom u kojem bo-

emocija! Stali smo u krug i zagrljeni zapjevali. Padale su suze, zagrljaji... Ne želim ni pomišljati kako će izgledati kada ćemo se zaista morati rastati. Da se pribavimo, u 4 ujutro krenuli smo u razgledavanje grada, a zatim spremili stvari, malo odspavali, doručkovali u «francuskom stilu» te krenuli prema Zagrebu. Usput smo posjetili Salzburg, Mozartov grad. Tamo smo kupili poklone u znak zahvale svim ljudima koji su trpjeli ovu hordu maturanata na njihovom nezaboravnom putovanju. Razrednici, profesorici Zrinki, vozačima te našem dragom vodiču Joškecu. Nakon darivanja i ganuća darovanih uslijedio je - dernek! Pjevalo se, plesalo, opet

Quasimoda na žalost nismo sreli!

Ovako su nekada carevi živjeli!

Ušli smo uz taktove pjesme *Aux Champs Elysees* koju nam je puštao naš vodič Joškec za potpun ugođaj. Bili smo doslovno prilijepljeni uz prozore, jer toliko znamenitosti na jednom mjestu to i zahtijeva.

Ako želite smršaviti, posjetite Francusku. Jedu li ti ljudi uopće? Porcije hrane koje oni poslužuju i bebi su malo! I tako napola gladni krenusmo put Montmartrea gdje

rave mladi, ali i invalidi. Kada su nam pročitali pravila, koja su na prvi pogled bila izrazito stroga, raspoloženje nam je palo, činilo se da posljednja večer neće biti onakva kakvu smo priželjkivali, no bili smo u krivu! Plesalo se cijelu noć, fotoaparati su odradili svoj posao, konobari zaradili svoju plaću i onda su počeli prvi taktovi pjesme TIME OF MY LIFE, iz Prljavog plesa. Nalet

su se lile suze. Uz pjesmu stigosmo na Borongaj. Izljubili smo roditelje, uvalili im (pre)teške kofere te stali u krug, usred Borongaja, u 1 sat u noći i zapjevali *Time of my life!* Naše misli i srca još će dugo biti na ovim divnim mjestima koja smo posjetili jer zaista: *I've had the time of my life, no I never felt this way before, yes I swear it's the truth and I owe it all to you... to you all!*

ZLATNI PRAG

Kišni dani...

Angelina Mirković

Nakon dugotrajnih i mukotrpnih priprema IV. a razred je, u pratnji profesorica M. Bubalo i K. Bagarić, 4. rujna 2007. krenuo s kišnog Borongaja prema prvom odredištu maturalnog putovanja, Salzburgu. Ondje smo stigli praćeni kišom koja nas nije napuštala tijekom cijelog maturalnog putovanja zbog čega smo u početku zavidjeli razredima koji su u tom trenutku uživali u blagodatima sunčane Španjolske. Nakon obilaska Salzburga i upoznavanja svih kulturnih znamenitosti koje skriva taj grad, noć smo proveli u ugodnom druženju u hostelu. Sljedeće jutro zaputili smo se prema Münchenu, a usput smo svratili do idiličnog gradića u Bavarskoj gdje smo posjetili prekrasan dvorac Neuswanstein. Kako smo u München stigli tek predvečer, odgodili smo razgledavanje grada i bacili se u upoznavanje noćnog života koji nas nije pretjerano zadivio. Sljedeći dan smo stigli u Prag koji nas je jednostavno oduševio svojom ljepotom, pristupačnim ljudima, diskom na 4. flooru, brojnim shopping centrima i drugim sitnicama zbog kojih jednostavno morate posjetiti ovu češku prijestolnicu. Jednostavno morate!

...nisu nam pokvarili dobar provod!!!

Iako se već godinama upozoravaju na opasnosti kojima su izloženi pješaci na Zvonimirovoj, nadležne službe još uvijek traže pravo rješenje

Ivana Zadro, 4.d

Sredinom svibnja 2007. godine, u poslijepodnevnom satima, na raskrižju Zvonimirove i Šulekove začuo se vrisak osamnaestogodišnje maturantice Treće gimnazije, a zatim tup udarac. Na žalost, već više puta viđen scenarij: jedno je vozilo propustilo mladu gimnazijalku preko pješačkog prijelaza, no vozač drugog automobila, koji je bio iza njega, nije vidio zbog čega je stao. Pokušao ga je zaobići i tada je udario nesretnu djevojku. Na sreću, djevojka je dobro prošla, desetak je dana hodala uz pomoć štaka, s modricama po cijelom tijelu. Tu sreću, međutim, nije imala žena koja je mjesec dana kasnije na istom raskrižju izgubila život.

Koliki je broj žrtava potreban da bi se postavio jedan semafor?

ZEBRA NE ZAUSTAVLJA VOZAČE

Nisu to jedini primjeri koji pokazuju koliku opasnost ovo raskrižje predstavlja ponajprije za pješake, a potom i za ostale sudionike u prometu. Na nekoliko metara udaljenom raskrižju Zvonimirove i Kušlanove tijekom prošle godine očevidom je utvrđeno sedam prometnih nesreća, od kojih

je jedan smrtni slučaj, statistički su podaci iz Policijske uprave zagrebačke. Načelnik Odjela za sigurnost cestovnog prometa zagrebačke policije Viktor Forjan rekao nam je kako su u policiji primijetili da navedeno raskrižje predstavlja povećanu opasnost za pješake, jer su i 2006. godine zabilježili pet očevida prometnih nesreća. Na toj dionici Zvonimirove, prema Forjanovim riječima, vozači su „navikli nekoga propustiti samo ako je to regulirano semaforom“. Zbog toga su u lipnju te godine poslali prijedlog nadležnom Gradskom uredu za postavljanje semafora na dva raskrižja u Zvonimirovoj, ona s Kušlanovom i Šulekovom. Odgovora tada nije bilo. No, obično ga

ni nema do prve veće tragedije, što je, u svakom slučaju, smrt pješakinje koja je uslijedila godinu dana kasnije, a mogla je biti spriječena – i nesreća i gubitak života. Sada je, prema informacijama kojima raspolaže Forjan, u tijeku izrada projektne dokumentacije kao prvog koraka u semaforizaciji raskrižja.

STRUKA JOŠ UVIJEK RAZMIŠLJA

Koliko je situacija ozbiljna, pokazuje i činjenica da se u blizini navedenih raskrižja nalaze čak

dvije škole – Treća gimnazija i Osnovna škola „Dragutin Kušlan“ te Centar „Vinko Bek“ koji se brine za odgoj, obrazovanje i rehabilitaciju slijepe i slabovidne djece, mladeži i odraslih. Stotine je to djece i mladih koji svakodnevno u prometnim špicama moraju prelaziti Zvonimirovu ulicu na putu u školu i iz nje.

Mnogi među njima, osim otežanog prelaska ceste tijekom gužvi, moraju se suočiti i s vlastitim tjelesnim nedostacima, što većina vozača uopće ni ne primijeti. A prometnicu moraju prijeći jer ih

dijeli od tramvajske stanice. Zvonimirova, kojom se u večernjim satima pojedinci voze brzinama znatno većima od sto kilometara na sat, na dijelu od Harambašićeve do Heinzelove u oba smjera ima označene samo pješačke prijelaze uz tramvajske stanice. Nema uspornika ili tzv. „ležećih policajaca“, niti semafora. Prometni znakovi, koji su upozoravali na prisutnost slijepih u zoni, iščupani su i još uvijek nisu nadomješteni novima. Ravnatelj Treće gimnazije, Zdenko Skukan, i sam je predlagao pojedina rješenja, ostavljajući struci da odluči, ali «struka» još uvijek razmišlja.

ŠKOLSKJE PROMETNE JEDINICE – RJEŠENJE NADLEŽNIH

Odgovorni za rješavanje ovog problema nalaze se u **Gradskom uredu za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet**. Pomoćnik pročelnika za promet i ceste Stipan Matoš najavio je postavljanje semafora u skoroj budućnosti na raskrižju Zvonimirove i Šulekove. Što se tiče raskrižja Zvonimirove i Kušlanove, Matoš je rekao da se osniva povjerenstvo koje će raspisati javni natječaj za izradu projekta te izgradnju semaforiziranog raskrižja. Nakon što se na ova dva raskrižja postave semafori u oba smjera, tim će se dijelom Zvonimirove, od Heinzelove do Svetica, voziti kao što se vozi tzv. „zelenim valom“. Dok se semafori ne postave, Matoš je predložio osnivanje školskih prometnih jedinica, po uzoru na sličnu praksu u zapadnoeuropskim zemljama, a koja još nije u velikoj mjeri zaživjela u Hrvatskoj. Zatražio je i dodatni angažman građana, po-

...odglumljenom i glupom hrabrošću...

najprije roditelja, djedova, baka i profesora, te je istaknuo da je petina škola u Zagrebu osnovala školske prometne jedinice.

«STARA PRIČA»

Ponavljajući nam se tako već viđena priča. Djeca i mladi uz pomoć svojih učitelja, profesora i ravnatelja traže pomoć mjerodavnih, a oni se međusobno optužuju. Policija tvrdi da je zatražila postavljanje semafora, a da im na taj zahtjev nije na vrijeme odgovoreno. Barem ne na vrijeme da se spriječi tragedija i gubitak

ljudskog života. Gradski se čelnici izvlače na različite mogućnosti kojima su se nesreće mogle spriječiti. Tako bi oni na raskrižju, kojima automobili jure znatno brže od ograničenih 40 kilometara na sat, stavili školske prometne jedinice. Među njima i osnovnoškolce koji bi svojim mlađim kolegama pomagali prijeći cestu. Zamislite majku i ocu koji bi svoje dijete izložili opasnosti na tako prometnim raskrižjima, dok istovremeno gradski činovnici udobno sjede u svojim foteljama i ne pada im na pamet na tim mjesti-

ma barem uposliti policiju kada ne mogu postaviti semafor. Možda se dosjete i taj posao dodijele gradonačelniku Milanu Bandiću koji svakoga jutra trči po srednjoškolskom igralištu upravo Treće gimnazije. Tek tada bi, ali opet možda, problem bio riješen kada bi gradonačelnik stajao na raskrižju i palicom mahao svojim sugrađanima da stanu jer bi djeca htjela sigurno prijeći cestu i doći do svojih školskih klupa te naučiti kako učiniti ovaj svijet boljim i sigurnijim. Kada to stariji nisu u stanju!

...i to je dovoljno da ugrozite svoj život bezrazložno!

Odlučite li studirati povijest na Hrvatskim studijima, ponovno će vam predavati prof. Rona Bušljeta

DOLAZIM NA NORIJADU!

Irena Nikolić

Kao što svi već znate, profesora povijesti Rona Bušljeta početkom ove školske godine napustila je Treću gimnaziju kako bi se posvetila radu na fakultetu. Mi smo je uhvatili malo na kavi, malo telefonski, kako bi nam odgovorila na neka pitanja koja, vjerujem, i vas zanimaju. Obrišite suze jer, kako smo saznali, mi njoj nedostajemo možda više nego ona nama!

Gdje i što sada radite?

Predajem metodiku nastave povijesti na Hrvatskim studijima. Satnica mi je puno kraća pa mi je lakše.

Kako ste došli do tog mjesta?

Prvo sam postala mentorica studentima, pa su se nositelji kolegija metodika nastave povijesti svidjele moje metode rada te me zaposlio kao vanjskog suradnika na tom kolegiju. Tako sam radila tri godine, u međuvremenu sam upisala doktorat. I evo, nakon četiri godine cijelog procesa Ministarstvo je odobrilo da radim to što sada radim.

Zašto ste uopće odlučili postati profesorica?

Smiješna je to priča! Nisam znala što bih upisala poslije gimnazije pa sam otišla na profesionalnu orijentaciju. Nakon niza testova, stručna komisija mi je priopćila da sam kvalificirana za što god hoću, preporučili su mi ekonomiju, elektrotehniku, ali da nikako ne postanem profesorica. Kad su

Kad su joj na profesionalnoj orijentaciji preporučili da ne ide u prosvjetu, rekla je: «E, sad ću baš to!»

mi to rekli, ja sam rekla: «E sad ću baš to!»

A zašto baš povijest?

Kada sam odlučila postati profesoricom, nisam znala koji bih predmet izabrala. Dočepala sam se svog imenika u gimnaziji i na Eci peci pec brojalicu izabrala prvo fiziku. To nije dolazilo u obzir pa sam brojala ponovno dok nije ispao neki prihvatljivi predmet, a to je bila povijest!

Jeste li možda u djetinjstvu imali neki drugačiji san o tome što ćete postati?

Postati predsjednica ili možda missica! (smijeh) Pa, ako i jesam, ne sjećam se!

Je li Vam uistinu to životni prioritet?

O, da. Postati prva žena predsjednica, i to prije Jadranke

Kosor! (smijeh) Ma, šalim se, prioriteti su mi kao i svakom normalnom čovjeku: zdravlje, ljubav, obitelj a u zadnje vrijeme i doktorat!

Znači pripremate doktorat. U kojoj ste fazi?

Položila sam sve ispite, sada još moram „samo“ napisati i obraniti doktorat.

Što Vam najviše nedostaje iz Treće?

Treći a, b, e i f razred, tu i tamo i profesor Župetić!

Koliko ste dugo radili u Trećoj i što je Vam je taj posao značio?

Radila sam četiri godine i mjesec dana u Trećoj gimnaziji. Taj mi je posao bio jako bitan, i još uvijek nisam previše svjesna da više ne radim u Trećoj.

Postoji li razlika u predavanju studentima i učenicima?

Naravno, to je dvoje neusporedivo.

I još nekoliko lakih pitanja za kraj! Možete li se opisati u tri riječi?

Ne mogu, potrebno mi je malo više!

Imate li kakav hobi, nešto što posebno volite?

Imam! Gledam hokej na ledu. Želja mi je otići u Ufu pogledati utakmicu Ufa-Kazan (u Rusiji)!

Bez čega ne biste mogli živjeti?

Bez zraka! (smijeh) Šalim se, pa ne bih mogla živjeti vjerojatno bez svog sadašnjeg života!

Koju glazbu slušate?

Predstavljamo vam **Jelenu Opačak**, pobjednicu školskog natjecanja u ritmičkoj gimnastici

VOLIM GLAZBU I PLES

Irena Nikolić

Sigurni smo da ste već čuli za Jelenu Opačak, učenicu 1. b razreda, koja je na natjecanju ritmičke gimnastike (održanom u našoj školi) osvojila prvo mjesto. Zadivljeni njenom izvrsnom koordinacijom, posebno s obzirom na to što je visoko slabovidna, odlučili smo ju bolje upoznati.

Saznali smo da nisi iz Zagreba, ali ne i odakle si pa nam sama otkrij.

Iz Slavenskog sam Broda, gdje sam pohađala Osnovnu školu Vladimir Nazor, a sada sam u

Bacha, Wagnera i Heavy Metal. Ovu nespojivost uzrokovao je doktorat! (smijeh)

Koja Vam je najneugodnija situacija u životu?

Nema takve, uvijek se nekako izvučem. One, kojih je bilo, neka ostanu tajna!

Što Vas posebno veseli u životu?

Sve što radim, moj posao najviše.

I, naravno, što biste poručili učenicima Treće?

Da ću im doći na norijadu! (smijeh) Neka ostanu dragi i ne daju da ih itko ikada gazi! Neka se vode svojim idejama i upornošću jer je to jedini način da ostanu svoji i nešto postignu!

Hvala na razgovoru, profesorice! Puno sreće i uspjeha Vam želim, i nemojte nas zaboraviti!

Edukacijsko-rehabilitacijskom centru «Vinko Bek».

Kako to da nisi otišla u neku srednju školu u Slavenskom Brodu?

To i je bila moja prva odluka, ali kako su me već u osmom razredu počeli navikavati na Brailleovo pismo, odlučili smo da ću ići u Centar «Vinko Bek» jer ima bolji program. Inače, i dalje vidim normalo pisati, ali se inzistiralo na Brailleovom pismu, a ono je puno teže, ima puno više znakova.

Zašto si izbrala baš Treću gimnaziju?

Treća gimnazija najbolje surađuje s Vinkom Bekom, profesori su vrlo pristupačni i u svemu mi pomažu.

Kako provodiš dane u Centru Vinko Bek?

Nas je tamo vrlo malo, devetnaest dječaka i isto toliko djevojaka, pa smo kao jedna velika obitelj. Ozračje je toplo i srdačno, odgajatelji i profesori uče s nama i pomažu nam. Osim toga, kako sam se prije bavila ritmikom i baletom, organizirali smo natjecanje u klasičnim plesovima pod nazivom Ples sa zvijezdama. Ja sam pobijedila, a to ćemo natjecanje ponovno organizirati.

Je li tvoje oštećenje vida urođeno?

Nije, imala sam tumor koji je odstranjivan u petom razredu osnovne škole. Odstranili su

samo dio jer bi odstranjivanje cijelog značilo moju sljepoću. Poslije operacije liječničke su prognoze bile vrlo loše, rečeno je da ću potpuno oslijepiti. Međutim, pretrage su pokazale da se tumor smanjuje, ja sam promijenila način prehrane i sada moj vid može postajati samo sve bolji.

Nedostaje li ti društvo iz Slavenskog Broda?

Pa i nisam imala neki posebno dobar razred tamo. Žalim za dvjema jako dobrim prijateljicama, ali sam zadovoljnija sadašnjim razredom i razrednicom. Inače, u Slavenski Brod putujem jednom mjesečno.

Primijetili smo da se vrlo samostalno snalaziš, kao i to da si odlična učenica. Kako ti to uspijeva?

Vrlo sam optimistična i volim se samostalno kretati, kao i učiti. Tako je od početka, i klavir sam svirala u sedmom i osmom razredu osnovne škole, a planiram i nastaviti. Ako nešto zatrebam, uvijek se mogu obratiti profesorici ili odgajatelju, ali sve što mogu sama, to ću i napraviti sama.

Uz pjesmu...

...smijeh...

...pokoje piće...

...i dobro društvo...

...rastanak je
manje bolan!

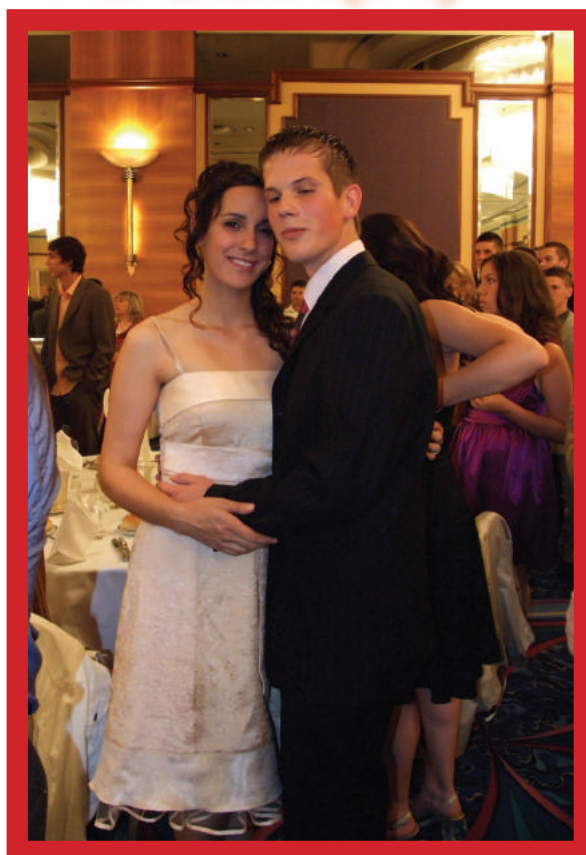
Uz sunce, roštilj, sportove, zabavu, pjesmu i pokoji suzu naši su se, doduše prošlogodišnji maturanti, oprostili s Trećom i profesorima. Odigrane su nogometne i odbojkaške utakmice (učenici protiv profesora), a ni povlačenje užeta nije izostalo. Natpisi na majicama ponovno su bili originalni i kada bismo željeli izdvojiti najbolji, ne bismo mogli odlučiti. Pohvalna je informacija kako incidenata nije bilo pa je dan protekao u veselju!

Norijada

Irena Nikolić

Maturalna večer vjerojatno je jedan od najvažnijih srednjoškolskih događaja, a naši su je maturanti proveli u hotelu Westin 29. svibnja. Večer je počela kratkim dočekom u predvorju hotela gdje su se skupili, uz maturante, roditelji, prijatelji i profesori ispijajući aperitiv. Zatim je u svečano ukrašenoj dvorani naš ravnatelj, prof. Zdenko Skukan, održao prigodni govor u kojem je zahvalio maturantima, njihovim roditeljima i profesorima na svemu što su u protekle četiri godine učinili za Treću. Slijedio je famozni prvi ples s roditeljima i odlazak svih vanjskih gostiju, a s njima i naše novinarke tako da vam o ostatku večeri mogu prenijeti tek ono što su rekli sami maturanti. A oni tvrde da su se sjajno zabavili i naplesali, čak i profesori koji su ostali uz maturante do pet ujutro. I dečki i djevojke izgledali su izvrsno, kao da se natječu na izboru ljepote, samo što su na ovom «izboru» rezultati bili izjednačeni!

MATURALNA VEČER(A)

STRAŠNO! IZBIO MI JE PRIŠTIĆ!

Martina Dabić

Vjerujem kako ste se svi jednom probudili i nakon samo jednog pogleda u ogledalo pomislili kako za vas više nema nade jer sve što je moglo poći po krivu s vašim izgledom, pošlo je.

Kao za inat preko noći vam je izbio jedan opaki prištić, i to baš na sredini čela tako da ga nika-

kvim čudima moderne kozmetike nećete uspjeti prekriti. A uz to vam i kosa izgleda kao da ste gurnuli dva prsta u struju jer svaka vlas vodi svoju politiku i tupi po svom. Kada se tome doda i to da vas danas još čeka nekakav test ili odgovaranje, za koje se niste baš pretjerano spremali, sve lađe počinju tonuti. Ali, ne brinite se, niste sami!

Naime, prema istraživanju koje je provela tvrtka Dove pod nazivom „Kampanja za stvarnu ljepotu“ došlo se do rezultata kako 83% Hrvatica nije zadovoljno svojim izgledom te ga želi promijeniti. Dok su neke Hrvatice nezadovoljne svojom težinom i žele izgubiti nekoliko kilograma viška koji su se nakupili tijekom posljednjih blagdana, druge su

jednostavno nezadovoljne svojim fizičkim izgledom te žele promijeniti neki dio svoga tijela, bilo oči ili usne, grudi ili struk, ili čak maleni prst na lijevom stopalu. I to nisu samo tinejdžerice u pita-

nju nego i žene u četrdesetim godinama!

Istraživanje pokazuje kako je svaka druga dje-

vojka na jednoj od bezbroj različitih dijeta, dok nekoliko njih ima užasnih problema s poremećajem u prehrani, kako s bulimijom, tako i s anoreksijom, a otprilike polovica jednostavno ima problema sa svojim samopouzdanjem. Uostalom, o tome svjedoče i brojni novinski članci u kojima se donose šokantne ispriče mladih djevojčica koje su u trenutcima teških depresija pokušavale skončati svoj život jer su smatrale kako nisu dovoljno privlačne da bi ih netko volio. Strašno, ali istinito.

Naravno da ljepota nije preduvjet za ljubav. Osim toga, što je to uopće ljepota i po kojim se kriterijima određuje?! Postoji jedna odlična stara poslovice koja kaže kako nitko nije toliko ružan a da

nekome ne bi bio lijep, kao što ni nitko nije toliko lijep a da nekome nije ružan.

Žalosno je, međutim, što se kvaliteta čovjeka danas često određuje prema njegovom fizičkom izgledu jer su mediji iskrivili istinsku sliku ljepote. Ipak, ne trebamo biti žrtve medija nego razmišljati vlastitom glavom jer, kako je jedna žena rekla, «ljepota znači imati povjerenje u samu sebe i ne brinuti što drugi ljudi misle.» Zato, dragi moji, nemojte se obazirati na to tko što govori i kada se ujutro probudite, nabacite osmijeh na lice, zaboravite prištić i radosno kročite u novi dan!

(Samo) Kritika!

Irena Nikolić

Uvijek mi je zanimljivo slušati ljudska negodovanja. Kada si mlad, onda želiš promijeniti cijeli svijet, buntovan si i inatiš se. Kada si srednjih godina, konstantno si umoran i živčan, razmišljaš o godinama i njihovoj prolaznosti. Kada si star, smetaju ti i najmanje sitnice, ponašaš se kao dijete koje ima pet godina, i sve to uz glumatanje tipa: “Ja ću sve sam!” (a činjenica je da ne možeš), “Ne bih vam želio biti na teret!” (a to nitko nije rekao), “Ja ću i tako umrijeti, možda već sutra, ako Bog da!” (koja ironija, mole Boga da umru, a ne misle to). Svaki čovjek proživljava ove faze, samo neki intenzivnije.

Pitate se zašto vam (ili nam) ovo govorim. Zato što se svi tako ponašamo! Evo, pogledajte samo nas, učenike! Zaista je točna tvrdnja kako učenici negoduju samo da bi imali što raditi. Evo vam nekoliko primjera:

- Stalno se žalimo kako se u našoj školi ništa ne događa, svi nešto predlažu i... eto, dogodi se čudo! Molbe učenika su usli-

Čak 83% Hrvatica nije zadovoljno svojim izgledom

Ne skidajte osmijeh s lica da ne biste zaboravili smijati se!

SMIJEH - BESPLATNA TERAPIJA

Nakon samo tri sata smijanja smanjuje se kolesterol, pokazuju neka istraživanja

šane. U petak se organizira koncert na kojem prvi put nastupa i školski bend! I, tko se pojavi u petak? Gotovo nitko.

- Vijeće ukine proljetne izlete. Učenici kažu kako bi išli bilo kamo, samo da se ide. I smiluju se. Počinju ponude za izlete. Roditelji izaberu odredište izleta. Učenici su ponovno nezadovoljni, nitko ne želi ići.

- Odigravaju se utakmice na kojima sudjeluju sportaši i sportašice Treće. Navijača nigdje. Nikoga ne zanima sport? Bitno je da se svi pojave na finalnoj utakmici kada je uspjeh već zajamčen. A ovo prije nije ni važno: kako su naši došli do mjesta gdje se nalaze.

- Razred želi da se organizira odlazak u kino ili kazalište umjesto sata razrednika. Razrednik se složi s njima i organizira se zajednički izlazak. Tko je išao u kino? Rijetki.

Ovo su samo neki od primjera, a zasigurno ih ima još. Poanta je da čujete sami sebe i razmislite o tome što tražite i što dobivate. Nemojte biti djetinjasti bez razloga! Zapitajte se kojim razlozima možete opravdati svoje negodovanje!

Nives Brkić

Danas je u svijetu izuzetno popularna terapija smijehom. Postoje i mnoge druge, na primjer terapija glazbom ili bojama, kojima se liječi depresija. Smijeh nam omogućuje da lakše prebrodimo određene životne situacije, naročito one neugodne.

Međutim, mi se ipak rijetko smijemo. Možda zato što mislimo da se uvijek drugi nama smiju i naše samopouzdanje opada. Ali u takvim situacijama treba se postaviti obrnuto. Ako se možemo smijati glupim vicevima u kojima glavnu ulogu imaju apsurdni likovi u još apsurdnijim situacijama, zašto se ne bismo smijali i sami sebi kada se nađemo u takvoj situaciji? Znači li to da smo jednako glupi kao i ti likovi? Ne! Upravo suprotno! Možemo si zamisliti da smo jednako zabavni kao i oni.

I smijeh može postati skupi lijek

Ljudi se danas gotovo ni ne smiju. Zašto? Nisu li ljudi još u prošlosti govorili da je smijeh najbolji lijek? Zašto se onda ne smijemo?

Zato što smo zaboravili smijati se. Mnogi ljudi koji odlaze na terapije smijehom ne idu tamo da bi se osjećali bolje nego da bi naučili smijati se.

Ako je smijeh lijek koji ne košta ništa, zašto plaćamo da bismo naučili smijati se? Možda zato što smo danas prihvatili da sve ima svoju cijenu i vjerujemo da samo ono što je skuplo zaista i vrijedi.

Postoji još jedna predrasuda. Često mislimo da nas ljudi ne shvaćaju ozbiljno kada se smijemo u nekim ozbiljnim situacijama. Trebamo li se zato prestati smijati? Moj je odgovor opet NE! Smijeh nam pomaže i ne smijemo zaboraviti smijati se, trebamo naučiti uvijek biti veseli. Promatrajući ljude u tramvaju, klubovima, na radnom mjestu, uvidjela sam da je na njihovim licima nezadovoljstvo, arogancija, uobraženost... Kao da su se ljudi navikli biti ogorčeni na cijeli svijet. Ili je to zbog toga što smo uvjereni da će nas ljudi, samo ako smo ozbiljni, takvima i smatrati? Ali, ako smo čitav život takvi, neće li doći trenutak kada će se ljudi zapitati je li s nama sve u redu?

Jednom sam pročitala članak u novinama o procesu starenja u kojem se tvrdi da naše lice postane onakvo kako smo se osjećali tijekom mladosti: oni koji su bili namršteni imaju iscrpljeno lice prekriveno borama, dok su veseljaci i u starosti mladoliki, zdravi i puni života.

Pitam se kako ćemo mi izgledati za nekoliko desetljeća. Čemu kreme i operacije kada se najbolja metoda nudi besplatno? Zato ne skidajte osmijeh s lica da ne biste zaboravili smijati se!

Obavezno poslušajte velike zvijezde koje su još uvijek nedovoljno poznate u Hrvatskoj

Martina Dabić

Nakon 2005. godine i njihova prvijenca „Signs of a Struggle“ grupa **Mattafix** ove je godine izdala svoj novi studijski album „Rhytham and Hymns“. Vjerujem kako većina vas ni ne zna tko je Mattafix, a sigurna sam kako ste na radiju ili internetu čuli neke njihove pjesme, poput „To & Fro“ ili „Big City Life“ kojima je grupa stekla planetarnu slavu. Upravo zato odlučila sam predstaviti vam ove talentirane dečke. Grupu Mattafix čini dvojac rođenih Londončana, **Marlon Rodette i Preetsh Hirji**, koji su igrom slučaja 2003. godine počeli stvarati neke od ponajboljih glazbenih uradaka. Istina, ovi dečki nisu pretjerano priznati u našoj malenoj zemlji, međutim vani imaju status velikih zvijezda. Dečki su nakon prvog albuma sazreli u svim pogledima. „Signs of a Struggle“ album je na kojem ima više elektronike u pjesmama, ma koliko one bile vokalne i sadržajno nježne, za razliku od novog albuma koji miješanjem instrumenata, poput klavira i gitare, te naravno izuzetnim vokalnim sposobnostima glavnog pjevača ostvaruje dojam smirenosti. Ovo su pjesme koje si slobodno možete pustiti prije spavanja i one će vas opustiti iako riječi nisu nimalo nježne nego govore o problemima kojima smo okruženi svaki dan. Jedina veća razlika između prvog i drugog albuma jest ta što se na prvom pjevanjem bavio uglavnom samo Marlon Rodette, dok je sada i Preetsh Hirji izašao iz sjene svog kolege i pokazao da ni on sam nije za bacanje. Osim pjesme „Living Darfur“ koju su napisali u humanitarne

MATTAFIX

svrhe, za pomoć malenim i velikim Darfurčanima, na albumu se nalazi 12 pjesmama od kojih izdvajam „Angal On My Sholder“ koja govori o izgubljenosti ljubavi te pjesme „Freeman“ i „In My Life“ koje govore o slobodi i našim malenim životima u ovom velikom svijetu. No, ne želim favorizirati nijednu od njih, sami poslušajte album i odlučite koja vam se pjesma najviše sviđa. A za sve fanove i one koji će to postati jedna najava: dečki će najbliže Hrvatskoj, u sklopu svoje turneje, gostovati u Zurichu (Švicarska) 30. ožujka i Pragu 4. travnja 2008. godine. Pa tko financijski može, neka otputuje.

Step up za Valentinovo

Irena Nikolić

Na Valentinovo, 14. veljače, najavljena je pretpremijera filma Step up 2 The Streets, kako nam je javljeno iz Cinestara. Ovaj put glavne uloge tumače **Robert Hoffman** (kao Chase Collins) i **Briana Evigan** (kao Andy). Kao i u prvom nastavku, Step up je sniman u Baltimoreu, u Marylandu. Ako ste gledali prvi dio ovog plesnog spektakla, znat ćete da i drugi dio zaslužuje vašu pozornost. Kao što i sam naslov govori, radi se o uličnom plesu, ponovno ekscentričnom spoju hip hopa, break dancea i klasike! Ako uživate u dobroj glazbi, još boljim plesnim koracima, a nemate planove za Valentinovo, zaputite se u Cinestar i pogledajte Step up 2!

Posjetite izložbu Marca Chagalla u Klovićevim dvorima

*«Umjetnost je prije svega
i iznad svega stanje duše»*

U Galeriji Klovićevi dvori 13. prosinca otvorena je izložba jednog od najslavnijih slikara 20. stoljeća – **Marca Chagalla**. U Zagreb su stigla 162 umjetnikova rada iz Muzeja Biblijske poruke, Centra «Georges Pompidou» i Fondacije Maeght. Izložbu su postavili Marina Viculin (kustosica izložbe) i Igor Kuduz.

Ovaj veliki slikar rođen je 1887. godine u židovskoj zajednici u Vitebsku, ali je velik dio svoga gotovo stogodišnjeg života (umire 1985. godine) proveo u Francuskoj.

Vesna Kusin za njega kaže da je «slikar koji je sve svoje snove, slike iz djetinjstva, ljubav prema Bogu i nikad zaboravljenom rodnom kraju pretočio u slikarstvo što budi i njeguje nadu.» I zaista su njegova platna «sajarski prikazi ljubavi, čežnje i domoljublja», a zaputite li se u Klovićeve dvore, i sami ćete to osjetiti.

Izložba je otvorena do 16. ožujka (od 10 do 20 sati), a cijena ulaznice za đake iznosi 30 kuna. Međutim, ako se dogovorite i skupno posjetite izložbu, platit ćete samo 20 kuna, a uz prethodnu najavu osigurat će vam i stručno vodstvo.

Četrdeset godina «Stilskih vježbi»

Ako još uvijek niste pogledali «Stilske vježbe», vrijeme je da posjetite **Teatar ITD** i uvjerite se zašto ova kulturna predstava već četrdeset godina ne silazi s repertoara. Ono što ju čini još zanimljivijom jest to da je svih ovih godina izvode isti glumci:

Pero Kvrđić i Lela Margitić

(na samom početku Mia Ore-mović). Predstava je nastala po dramskom tekstu Raymon-da Queneaua, a redatelj je Tomislav Radić. U razgovoru s novinarom «Jutarnjeg lista»

Pero Kvrđić izjavio je kako ne postoji točna evidencija o broju izvedbi, ali ih je sigurno bilo više od četiri tisuće. «Ispast će na kraju da sam više glumio nego živio», rekao je ovaj glumac koji i u svojoj 81. godini glumi u pet predstava.

Nicolas Sparks, Zima za dvoje

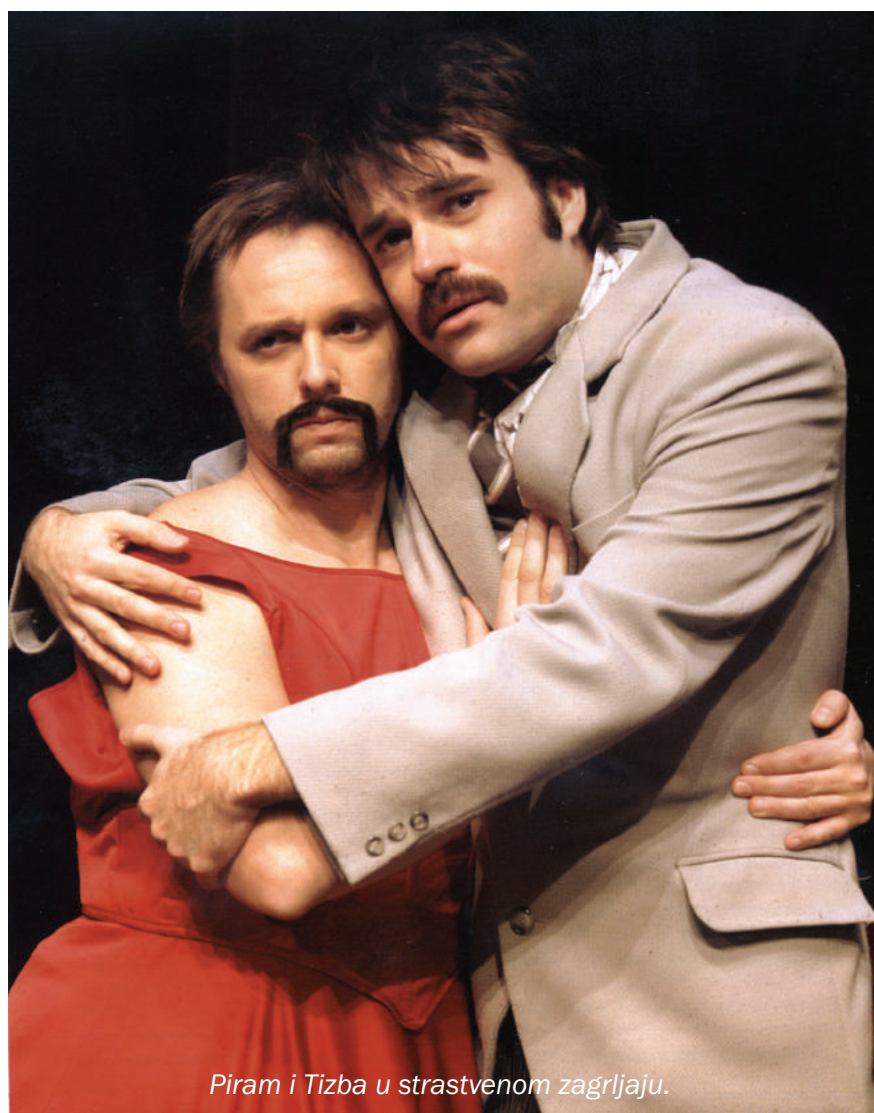
Iva Zelić

Opet ljubavna priča, sigurno će neki reći. No, Nicolas Sparks donosi istinitu priču koju iznose supružnici koji svoju zimu za dvoje provode u bitci sa starošću. Njihova priča dokazuje da se sudbini ne može pobjeći. Ako su dvije osobe jedna drugoj suđene, ponovno će se sresti ma koliko bile razdvojene. I dobiti svoju priliku. Priliku da žive svoje snove u stvarnome svijetu. Iako naizgled banalan roman, on donosi potresnu priču jedne mladenačke ljubavi. Priču o vjernosti, netoleranciji okoline, odanosti i vjeri. Roman rasvjetljava današnji često pesimističan pogled i na svijet i na ljubav jer pruža nadu i vjeru da je neke snove i težnje ipak moguće ostvariti i živjeti. Zato, trebate li «šaćicu» optimizma, ova je knjiga pravi izbor za vas.

Budite sanjari, a ne spavači, pa pogledajte u Gavelli...

«SAN IVANJSKE NOĆI»

Nadam se da nećete odmah odbaciti ovu preporuku samo zato što je riječ o lektirnom naslovu jer ova predstava, iako nastala po Shakespeareovu dramskom tekstu, pokazuje našu stvarnost, što danas znači ljubav, san i iluzija. Gavellin «San» režirao je poznati makedonski filmski i kazališni redatelj **Aleksandar Popovski**, a uloge tumače vrsni hrvatski glumci: **Pero Kvrđić, Hrvoje Klobučar, Ksenija Pajić**, Janko Rakoš, Bojana Gregorić Vejzović, Nataša Janjić, Franjo Dijak, Sven Šestak i mnogi drugi. Predstava će vas sigurno nasmijati, posebno atenski obrtnici i njihova izvedba priče o PIRAMU i TIZBI, ali će vas i «zasanjati», kako kaže redatelj, i bar na trenutak isključiti iz svakodnevnice strke.

Piram i Tizba u strastvenom zagrljaju.

Već sa šesnaest godina počeo je pisati priče i pjesme i maštati o tome da će jednoga dana postati pisac, ali stvarnost je premašila njegovu maštu

Martina Dabić

Ako bilo kojeg čovjeka, naravno književno informiranog, izvan Hrvatske upitate o hrvatskoj književnosti, nezaobilazno će ime biti Miro Gavran. Pa ako ste i sami zaljubljenici u književnost i kazalište ili vas tek tu i tamo nešto od toga okrzne, sigurno poznajete ovo ime. Upravo su to razlozi zbog kojih smo poželjeli saznati još ponešto o ovom «najpopularnijem hrvatskom živućem piscu». Uvijek spreman na razgovor, rado je udovoljio našoj želji.

Zbog koga ste zavoljeli književnost i počeli s pisanjem?

Nisam imao izravnih uzora u smislu da sam želio pisati kao netko drugi. Cilj mi je uvijek bio na što sugestivniji način ispričati svoje priče i iskazati istinu svojega srca. Ali kao dijete volio sam

MIRO GAVRAN - SRETAN ČOVJEK

Marka Twaina, Matu Lovraka, Ferencu Molnara, Ericha Kastnera, Ivana Kušana, Karla Maya i mnoge druge pisce za mlade koji su poticali moju maštu. Pisat sam počeo zbog toga što me moja mašta poticala na pisanje. Dobrim dijelom je mojoj sklonosti prema literaturi presudilo i to što je moja jedanaest godina starija sestra studirala književnost i kasnije radila kao profesorica u srednjoj školi.

Jeste li ikada sanjali o ovakvom uspjehu? Jeste li ika-

da pomislili kako će jednoga dana o Vama pisati s poštovanjem i kako ćete postati jedna od osoba u hrvatskoj književnosti o kojoj će i buduće generacije govoriti?

Iskreno govoreći, već sa šesnaest godina sam počeo pisati priče i pjesme i maštati o tome da ću jednoga dana postati pisac. Danas, kada su mi djela prevedena na više od trideset jezika, i kada gotovo svaki mjesec imam negdje u svijetu jednu ili dvije nove premijere i kada mi se knjige tiskaju

na različitim stranama svijeta, od Rusije do Francuske, Norveške, Argentine... moram priznati da je ova stvarnost premašila moju maštu.

Upravo zbog tog statusa velikog književnika jeste li se ikada doveli u situaciju da Vam slava «udari u glavu»?

Gotovo da bih se usudio reći da mi nikada slava nije ozbiljnije udarila u glavu, iz jednostavnog razloga što sam ja uvijek zaokupljen novim romanom ili novom komedijom koju pišem tako da se

puno ne obazirem na ono što je bilo nego uvijek razmišljam o onome što želim stvoriti. Uz to moj je stav da svi mi koji imamo neki talent nismo zaslužni za taj talent, nego smo ga dobili odozgo, jer bez ideja i nadahnuća koje dolazi odozgo ja ne mogu „na silu“ ništa napisati. Kao što netko tko nema sluha ne može postati dobar muzičar. Jednostavno ja na sve to gledam tako kao da sam dobio određenu ulogu koju trebam odigrati, i smatram da se ne smijem praviti važan, jer ja nisam zaslužan za moje ideje. Jedino za što sam zaslužan je to što sam marljivo usavršavao darovani talent, pa mi nije bilo teško i po deset ili dvanaest sati dnevno pisati i raditi, kada je to trebalo.

Kojim biste se zanimanjem bavili da niste književnik?

Bio bih profesor književnosti.

Mnogi ljudi govore kako se od umjetnosti, bila to književnost ili neka druga, danas ne može živjeti. Slažete li se Vi s tom izjavom?

Djelomično se slažem s time. Ali kako ja već petnaest godina živim kao profesionalni pisac, onda sam živi dokaz da se može živjeti od umjetnosti. Uz jednu napomenu – ni ja ne bih mogao živjeti od svojih knjiga, nego živim od kazališnih predstava, a kako me gledatelji u Hrvatskoj i inozemstvu vole gledati u kazalištu, imam sreću da moje predstave svake godine vide deseci i deseci tisuća ljudi, pa od tantijema zaradim dovoljno za jedan

Pričanje vlastitih priča glavni je zadatak svakog pisca, a pisanje ima smisla samo ako tvoje priče dopiru do drugih ljudi

prosječan život... redovno plaćam režije, a nemam nekih prohtjeva, ne pušim, ne pijem, ne vozim auto, ne pijem kavu, od pića volim samo vino, a i to tek od trideset i četvrte godine, ne drogiram se, ne kockam, ne igram sport-

sku prognozu, ne zanima me moda, ne jedem meso već 26 godina, nemam potrebu nikome šefovati... Stvari koje najviše volim, a to je druženje s obitelji i prijateljima, te čitanje, plivanje i šetnje, uglavnom ne koštaju ništa.

Vaš predan rad rezultirao je otvaranjem vlastitog kazališta i pokretanjem festivala u kojem se izvode isključivo predstave koje ste Vi napisali, što nije baš malena stvar. Zavide li Vam drugi zbog toga?

Teatar GAVRAN smo moja supruga Mladena koja je glumica i ja pokrenuli zato što volimo tzv. putujući teatar i volimo sami odabrati najbolje glumce i redatelje s kojima ćemo surađivati, a GAVRANFEST su pokrenuli u Slovačkoj ravnatelj kazališta Emil Nedička te sveučilišni profesor i redatelj Michal Babiak zato jer sam ja kod njih bio najizvođeniji inozemni pisac. A na zavist se nitko ne treba obazirati – toga ima u svim profesijama i to nikada ne može biti pozitivna motivacija.

Vaše se predstave izvođe širom svijeta, stoga pretpostavljam kako ste tijekom svog života i Vi sami posjetili brojna mjesta. Je li Vam se neka

anegdota s tih putovanja posebno urezala u pamćenje?

Bio sam svuda po svijetu, od Gruzije, Rusije, Slovačke, Češke, Engleske, do Sjedinjenih Američkih Država, Argentine, Čilea, Francuske, Bugarske, Norveške,

Grčke.... Anegdota je bilo na stotine, ali vezane su uz žive ljude pa ih nerado javno prepričavam. Možda je zanimljivo pripomenuti da sam prvi put u životu otputovao u inozemstvo kad mi je bilo dvadeset i dvije godine, prije toga sam „putovao“ samo uz pomoć knjiga i filmova. U zadnje vrijeme sam se toliko zasitio putovanja da ih sada uglavnom izbjegavam, nekako se najbolje osjećam doma kad ne moram pakirati kovčege.

U svom djelu «Nora danas» izričete kako su muškarci i žene danas promijenili uloge, govorite li to iz vlastitog iskustva?

Moji junaci iz NORE DANAS nemaju puno sličnosti sa mnom i mojom suprugom, mada u pisanju svih tekstova koristim i djeliće osobnog iskustva.

Smatrate li se sretnim čovjekom?

Smatram se sretnim čovjekom jer imam divnu obitelj, puno dragih prijatelja, a uz to radim posao koji volim.

Rođeni ste u Slavoniji, gdje je život tijekom povijesti, a tako i dandanas, težak, uglavnom mnogo teži nego u gradu poput Zagreba. Možete li usporediti svoj život sa životom likova iz vlastitih djela koji su u potrazi za srećom i boljim sutra?

Ja sam bio sretan u svome selu Gornja Trnava u Slavoniji, kao što sam sretan danas u Zagrebu... mada zadnjih godina sve češće bježim na otoke, tamo je život mirniji, i tamo lakše pišem nego u Zagrebu koji iz godine u godinu biva sve više zagušen gužvama, prometom.... Nekako vjerujem da će se jednoga dana i Slavonija „probuditi“ i postati zahvalnija za život, poput Međimurja, Zagorja, Istre...

Čitajući kratke isječke iz Vaših djela, shvatila sam kako je u većini njih niz neočekivanih obrata. Upućuju li oni na Vaše poimanje života ili misao kakav bi on trebao biti?

Ja volim knjige, drame i komedije u kojima je puno radnje, u kojima su zanimljivi neobični junaci, te u kojima ima neočekivanih obrata, kakvih često imamo u životu. Mislim da današnji čitatelji i gledatelji vole dinamična djela.

Na internetu sam pronašla jedan Vaš intervju u kojem ste izjavili kako je smisao Vašeg života ispričati svoje priče. S obzirom na to moram vas pitati — slušaju li Vas ljudi?

To pričanje svojih priča glavni je zadatak svakog pisca – sve drugo je sporedno. Bibliotekari mi kažu da me rado čitaju njihovi korisnici, a u kazalištu mi se često događa da mi predstave budu rasprodane i nekoliko dana unaprijed. To me ispunjava zadovoljstvom, jer pisanje ima smisla samo ako tvoje priče dopiru do drugih ljudi.

U svakom razgovoru s ljudima koji su već „iskusili život“ uvijek pitam imaju li kakav savjet za mlade na kojima je tek da kroče u svijet, pa tako molim i Vas da, ako možete, date neki savjet.

Kada vidim ova vaša pametna pitanja, čini mi se da mladi ljudi ne trebaju savjete od nas starijih. Iskreno rečeno, ni ja nisam slušao starije, mada nisam s njima ulazio u sukobe i polemike. Jedino što volim reći mladima je da slušaju svoje srce, da odaberu posao koji vole i da ne zaborave da možemo biti sretni samo ako su sretni ljudi koji su u našoj blizini.

JOŠ PONEŠTO O MIRI GAVRANU

Dosad je imao više od 160 kazališnih premijera širom svijeta, počev od Zagreba, Rotterdama, Maribora, Washingtona, Pariza, Krakova, i Sofije pa sve do Bombaja, Buenos Airesa, Ljubljane, Pečuha, Bratislave, Waterforda, Atene, Sarajeva, Novoga Sada, Podgorice, Mostara, Beča, Budimpešte, Bautzena, Moskve, Rio de Janeira.... Njegove predstave vidjelo je više od dva milijuna gledatelja.

Među njegovim kazališnim tekstovima ističu se drame:

Kreontova Antigona, Noć bogova, Ljubavi Georgea Washingtona, Čehov je Tolstoju rekao zbogom, Najduži dan Marije Terezije, Kraljevi i konjušari, Shakespeare i Elizabeta, Pacijent doktora Freuda, Muž moje žene, Kad umire glumac, Zaboravi Hollywood, Sve o ženama, Sve o muškarcima, Vozači za sva vremena, Hotel Babilon, Kako ubiti predsjednika, Zabranjeno smijanje, Nora danas.

Dobio je dvadesetak književnih i kazališnih nagrada u zemlji i inozemstvu, a među njima i nagradu Central European Time (1999.), koja se dodjeljuje najboljim srednjoeuropskim piscima za cjelokupan opus, te nagradu Europski krug (2003.) za afirmaciju europskih vrijednosti u književnim tekstovima. Trostruki je dobitnik Nagrade za dramsko djelo “Marin Držić” Hrvatskog ministarstva kulture za tekstove *Kad umire glumac, Zabranjeno smijanje, i Nora danas.*

„Svi su rekli da nisam nitko, e pa ipak jesam netko!“

Odlučili smo poraditi na vašoj književnoj kulturi, stoga vam predstavljamo prvu hrvatsku novinarku i književnicu kojom je obilježena 2007. godina - Mariju Jurić Zagorku. Čitajući priloge koje smo napisali za vas, shvatit ćete zašto je Zagorka toliko važna, ali i nepravедно zanemarena u hrvatskoj književnosti, a možda vam se i svidi njena buntovna osobnost pa pročitate neko njezino djelo!

NOVINARKA ZA SVA VREMENA

Pisala je za «Obzor» skrivena u sobici jer je bila žena!

Martina Dabić

Zagorka je rođena 2. ožujka 1873. godine u malenom mjestu Negovcu kraj Vrbovca. Još kao maloljetna djevojka tijekom svog školovanja u Samostanu sestra milosrdnica pokreće svoje prve novine. Njezini roditelji nisu odobravali put kojim je mlada Zagorka krenula, nakon čega ona bježi svom bratiću u voljenoj Zagorje. Ondje 1891. pokreće prve novine za zagorsku mladež «Zagorsko proljeće». Iste godine se prvi put javlja u afirmiranim novinama «Obzor» svojim člankom «Jedan časak» u kojem upozorava na lošu situaciju koja vlada u zemlji. Upravo tim potihvatom zadivila je tada uglednog biskupa J. J. Strossmayera koji joj nudi uredničko mjesto u Obzoru, što Zagorka prihvaća, iako nerado zbog činjenice da je tijekom cijelog vremena rada na novinama morala biti skrivena u zasebnu sobu kako nitko ne bi znao njezin pravi identitet. Ipak, to je bilo vrijeme kada posao novinara nije

bilo žensko zanimanje nego isključivo muško. Tako je Zagorka tijekom svoje novinarske karijere bila suočena s brojnim predrasudama tadašnjih književnih veličina, poput Matoša i Gjalskog. No to našu junakinju nije omelo u obavljanju posla nego ju još više potiče. Zagorka se počinje aktivnije baviti ženskim problemima u društvu. Tako 1925. godine pokreće prvi časopis za žene u tadašnjoj državi pod nazivom «Ženski list» (kasnije preimenovan u Hrvaticu) u kojem priloge o modi, kozmetici i domaćinstvu uređuje ona sama. Tridesetih godina podupire inicijativu mladih književnica u osnivanju Društva hrvatskih književnica te svojim govorima o oslobođenju žena i njihovom ljepšem životu u socijalnoj državi pridobiva brojne pohvale kojima se i danas dive mlade generacije. Upravo je ona u našoj zemlji pokrenula borbu za emancipaciju žena koja još uvijek nije završena.

Iva Zelić

Danas se svi slažemo da je Marija Jurić Zagorka bitna figura hrvatske književnosti, no nije uvijek bilo tako. Za života, iako je bila vrlo čitana i popularna u narodu, kritika joj nije bila sklona. Njeni su romani nazivani «šund literaturom za kravarice» ili «trivijalnom šund literaturom», a Zagorku se zaobilazilo u čitankama, književnim pregledima i antologijama. Možda je razlog tome što je ona u svojim romanima napravila bitan zaokret u hrvatskom književnom stvaralaštvu. Postupno, Marija Jurić Zagorka prekida sa šenoinskom manirom pisanja i stvara roman zapleta, tipičan za suvremene kriminalističke romane. Ispreplećući intrigantne ljubavne zaplete i nacionalne teme uz trajno traganje za srećom i divovsku borbu protiv zla te postavljajući žene kao važne povijesne aktere, Zagorka je pogodila želju tadašnje čitateljske publike, njihovu «strast za pričanjem priča».

U svome radu koristila se raznim pseudonimima, kao što su Jurica Zagorski, Petrica Kerempuh, Iglica i, njen najpoznatiji, Zagorka koji uzima zbog ljubavi prema ljudima iz hrvatskoga puka. Pisala je romane suvremene tematike, jednočinke za amaterske kazališne družine, pripovijetke, humoreske te polemike u kojima se zalaže za ravnopravnost spolova. Na poticaj biskupa Josipa Jurja Strossmayera te zbog ljubavi prema materinskom hrvatskom jeziku, koji je tada bio potisnut zbog uporabe mađarskog i njemačkog jezika, Zagorka počinje 1910. godine stvarati povijesne romane privlačne široj čitateljskoj publici. Ti romani,

NEPRAVEDNO ZANEMARENA KNJIŽEVNICA

P. Pavličić: «Vi ste uranili u svemu, i možda bi tek ovo bilo pravo vrijeme za Vas.»

koji su izlazili u nastavcima, živopisno su evocirali već zaboravljenu hrvatsku prošlost 16., 17. i 18. stoljeća. Objavljivali su se kao prilogi u dnevnim novinama (u Jutarnjem listu) ili kao podlistak Obzora. Čitatelji su s nestrpljenjem čekali svaki novi nastavak Gričke vještice, Plamenih inkvizitora, Gordane, Jadranke, Kćeri Lotrščaka, Kneginje iz Petrinjske ulice i drugih romana. U to je vrijeme dobila mnoge nadimke iz naroda, kao što su «Grička vila» ili «kraljica Hrvata». Osim već navedenih djela, Zagorka je napisala još i drame; Filip Košenski i Evica Gupčeva, komediju Jal-

nuševčani te vrijedi spomenuti i možda njeno najmanje poznato, ali najvrjednije djelo «Kamen na cesti», njenu romansiranu biografiju. Teško je reći koliko je Zagorka napisala romana, smatra se oko 35, od kojih neki nisu dovršeni, a neki možda nisu ni napisani. Umrula je u Zagrebu 30. studenog 1957. godine. No, do šire prepoznatljivosti njenih djela i priznanja, koje je nedvojbeno zaslužila, dolazi tek krajem 20. stoljeća kada kritičar i književni povjesničar Stanko Lasić piše prvu znanstvenu monografiju o Zagorki.

O tom, danas možda nama ne shvatljivom, odnosu kritike prema Zagorkinom radu možda najbolje progovara književnik Pavao Pavličić kada u Pismima slavnim ženama kaže: «Vi ste uranili u svemu, i možda bi tek ovo bilo pravo vrijeme za Vas.»

Prema tome, možda je tek danas došlo vrijeme da se oda priznanje najčitanijem hrvatskom piscu, spisateljici Mariji Jurić Zagorki, onakvo priznanje kakvo je ona

Zagorkini romani

Ako još ništa niste pročitali, donosimo vam popis najpopularnijih Zagorkinih romana u kojima je oživjela hrvatsku povijest.

- **Gordana** – najopsežniji roman (12 svezaka) čija se radnja odvija u vrijeme Matije Korvina i nakon njegove smrti, a Gordana je prelijepa hrvatska plemkinja u koju je zaljubljen Korvinov nezakoniti sin Ivaniš.

- **Grička vještica** – također opsežan roman (7 svezaka) provokativne teme za ono vrijeme jer govori o progonu vještica u 18. stoljeću (uz njega se veže Zagorkin feminizam jer, kako sama kaže, ti su romani trebali probuditi borbenost u ženskoj duši).

- **Plameni inkvizitori** – roman je koji govori o borbi Katoličke crkve protiv «krivovjernih» bogumila.

- **Jadranka** – donosi ljubavnu priču u doba Bachova apsolutizma

- **Vitez slavonske ravni** – donosi priču o razbojniku iz 18. stoljeća

- **Kći Lotrščaka** – čarobna je priča o Manduši i postanku kraljevskog grada

Marija Jurić zagorka jedna je od prvih hrvatskih feministica, a kod nas su još uvijek prisutne:

Iva Zelić

Feminizam. Koja vam je prva asocijacija kada netko spomene tu riječ? Muškobanjaste žene s dlakavim nogama koje su razočarane u cijeli muški rod i jedino zadovoljstvo im pruža neprestano «pljuvanje» po muškarcima?

Ako je vaša asocijacija slična tome, u krivu ste. Ali zato smo mi tu da vas razuvjerimo.

Feminizam je skup ideja i političkih akcija kojima je cilj poboljšanje položaja žene u društvu, tj. ravnopravnost spolova i rušenje patrijarhata. Kao pokret feminizam nastaje u 19. stoljeću u zapadnim državama kao posljedica industrijske revolucije. Muškarci su tijekom povijesti bili zastupljeniji u industriji jer se tražila fizička snaga, no razvojem strojeva muškarci gube tu prednost i žene postaju značajan dio radne snage, naročito tijekom 1. svjetskog rata kada su zamjenjivale muškarce na frontu.

Postoje tri osnovna pravca feminizma. **Radikalni feminizam** po kojem su danas feministice, nažalost, najpoznatije. Taj pravac se borio protiv tradicionalne uloge žene u društvu, napadajući brak i materinstvo kao tradicionalne institucije, odnosno protiv cjelokupnog sustava muške vlasti nad ženama; od muških vladara, muške vojske, muške industrije, muške religije, muške znanosti do muške kulture.

Socijalistički feminizam za razliku od radikalnog u kojem se ističe važnost aktivnog sukobljavanja s patrijarhatom i njegovim posljedicama, naglašava nužnost zajedničkih akcija s drugim po-

ZABLUDE O FEMINIZMU

Feministice nisu žene koje se bore protiv muškaraca, one traže ravnopravnost spolova

tlačenim skupinama i klasama, a kao glavnu metodu ostvarenja svojih ciljeva uzima dijalog. Glavni izvor rodne neravnopravnosti, po socijalističkim feministkinjama, nije patrijarhat, već klasna eksploatacija iz koje tek nastaje patrijarhat. Smatraju da pravo na rodno oslobođenje nije moguće sve dokle su moć i bogatstvo u rukama nekolicine malobrojnih i ekonomski samostalnih muškaraca.

Liberalni feminizam zastupa ju one feministice koje vjeruju da postojeći društveni sustav ne treba rušiti već samo popraviti, a to je moguće, vjeruju, samo preko zakonodavstva.

Sva tri pravca su danas isprepletena i zapravo je najmanje pobornika samo jednog smjera feminizma.

Neki od zadataka današnjih feministica jesu: besplatna i sigurna kontracepcija te pravo na pobačaj, pravo na slobodu i život žena bez muškaraca te lezbijsko materinstvo, jednake plaće muškaraca i žena te jednake mogućnosti na radnom mjestu, jednaka građanska i politička prava.

Većina fakulteta u svijetu danas nudi i ženske studije u kojima se istražuju najnovija kretanja u feminističkoj teoriji. U Hrvatskoj ženski studiji nisu institucionalizirani i djeluju kao nevladina udruga – Centar za ženske studije.

Završavam ovaj tekst u nadi da smo razbili stereotip feministica kao žena koje se bore protiv muškaraca. Ne, one se ne bore protiv njih nego traže ravnopravnost s njima. A to je u redu, zar ne?

Čija je dama ljepša

Matko Buntić

Kad uspoređujemo Shakespeareove sonete na originalnom engleskom s hrvatskim prijevodom, teško pronalazimo razlike ili neka odstupanja. Prijevodi su izvrsni i sigurno su iziskivali pa makar gotovo isto toliko truda i umjetničkog talenta kao što to iziskuje i samo pisanje originalnog djela.

U ovom, sto tridesetom sonetu, kojim Shakespeare opisuje djevojačku ljepotu, proveo nas je kroz spektar epiteta pa bismo u njima mogli naići na neke razlike. Promatramo li prvu strofu i uzmemo Shakespeareov epitet „red lips” i usporedimo ga s usnama koje se

Usporedba Shakespeareova soneta na engleskom i hrvatskog prijevoda

ruje u našem prijevodu, sigurno je da možemo ustvrditi da je hrvatski opis tih crvenih usana dojmljiviji i snažniji od Shakespeareova. Kad bismo doslovno preveli „red”, dobili bismo tek riječ crven, koja je bez sumnje interesantna, ali ni upola snažna kao nešto rujno. U drugoj strofi pak Shakespeare ruže naziva ružičastima - „damasked”, a naš prevodilac baršunastima, dakle mekim i krhkim te time opet jačim prijevodom nadvisuje original. Na kraju strofe Shakespeare dah svoje dame optužuje da zaudara („reeks”), a prevodilac kaže da iz njegove dame dah bije. U ovom slučaju primjećujem da Shakespeare intenzitetom svoje riječi premašuje prevodiočev opis. Opet, u trećoj strofi, Shakespeare će reći

da mu muzika godi svojim zvukom i da je odveć prijatna te da mu pruža užitak i to samo jednom riječju: „pleasing”. Stoga će se prevodiočev termin „ljepši” činiti vrlo istrošen i neoriginalan. I u distihu na kraju pjesme Shakespeare je nadvisio prevodioca cijeneći svoju ljubav dragocjenom, svaku usporedbu s nekom drugom naziva pogrešnom i suvišnom te njegova draga nadvisuje sve, dok će prevodiočeva draga, iako divna te iako joj nijedna ravna nije, sigurno u usporedbi s onom pravom Shakespeareovom, izgubiti.

No nećemo zbrajati bodove za svaku riječ uspoređujući original i prijevod jer je sigurno i nepobitno da su oba pjesnika vrsni umjetnici i pravi velemajestori kad se govori o pisanju i slaganju riječi svatko svoga jezika. U načelu, zaključak o tome tko je bolji ili lošiji sigurno je stvar ukusa i nema veze s veličanjem ili umanjivanjem ikojeg od ovih fantastičnih umjetnika. Činjenica i da Shakespeare koristi duže stihove i produžuje svoje misli za razliku od Ivana Gorana Kovačića je isto tako suvišna jer je to stvar opisnosti i gramatičkih pravila engleskog, odnosno hrvatskog

130

My mistress' eyes are nothing like the sun,
Coral is far more red, than her lips red,
If snow be white, why then her breasts are dun:
If hairs be wires, black wires grow on her head:

I have seen roses damasked, red and white,
But no such roses see I in her cheeks,
And in some perfumes is there more delight,
Than in the breath that from my mistress reeks.

I love to hear her speak, yet well I know,
That music hath a far more pleasing sound:
I grant I never saw a goddess go,
My mistress when she walks treads on the ground.

And yet by heaven I think my love as rare,
As any she belied with false compare.

William Shakespeare

Ljepše se koralj od usna joj ruji;
Ko sunce lijepost oči joj ne krasi;
Ako bijel je snijeg, sive su joj grudi,
Il vlas crna žica, žice su joj vlasi.

Vidjeh baršun ruža, rujnih i bijelih,
Na licu takva ruža dragoj nije;
Mnogi miris više slasti dijeli
Od daha što iz moje drage bije.

Volim glas njen, mada više godi
Muzika, jer zvuk joj ljepši ima;
Božicu nikad ne vidjeh da hodi
A moja draga ide samo tlima;

Tako mi neba, ipak divna mi je,
I nijedna joj druga ravna nije.

Ivan Goran Kovačić

jezika tako da je usporedba ovih dvaju djela stvar usporedbe ta dva jezika. Naravno, to možemo zahvaliti činjenici da je Kovačić izvrstan pjesnik koji ne samo da je uspio prevesti Shakespeareovu pjesmu i njegove riječi već je njegove osjećaje i srž same pjesme uspio ostvariti u svome prijevodu. Jedini mogući zaključak koji nam se sam sugerira je taj da je ovakvu izvrsnost, veličinu ovakvih pjesnika i rječitost ovakvih majstora teško i nemoguće uspoređivati.

Mladen Puljiz, pjevač osamdesetih godina izuzetno popularne grupe «Boa», bivši je učenik Treće gimnazije

U KUŠLANOVOJ SAM BIO POZNATIJI KAO SPORTAŠ!

Andrea Jovanovska

Sredinom sedamdesetih godina Treću su gimnaziju pohađala čak tri člana grupe «Boa» koja je osamdesetih godina bila jedna od popularnijih zagrebačkih glazbenih skupina. Sigurna sam da poznajete neke od njihovih hitova kao što su «Milion», «Tako lijeпа», «Svi tvoji poljupci»... Iako su danas ozbiljni ljudi koji se više ne bave samo glazbom, uspjeli smo jednog od njih, Mladena Puljiza, uhvatiti na trenutak i vratiti u školske dane.

Kada ste se počeli baviti glazbom?

Još sam kao klinac, u osnovnoj školi, počeo svirati klasičnu gitaru.

A kako ste i kada osnovali bend?

Kako živimo u istom kvartu, Slavko (Remenarić, tekstopisac i gitarist) i ja počeli smo se družiti, slušati muziku, svirati... i tako nekako osnovali bend. To je bilo negdje 1973. ili 74. godine. Ubrzo nam se pridružio i Igor Šoštarčić na bubnjevima. Kasnije smo sva trojica išli u Treću gimnaziju!

Kako se zvao taj prvi bend?

I prvi i zadnji – Boa!

Kada ste imali svoj prvi koncert?

Prvi smo koncert imali u (tadašnjoj) Mjesnoj zajednici Maksimir, i to je bilo tih 70-ih. Kasnije smo nastavili po klubovima, svirali smo u Studentskom centru, La-

danas.

pidariju... Međutim, službeno je pojavljivanje Boe bilo 1979. kada je izašao prvi album.

Kako biste najbolje opisali glazbu grupe Boa?

Iako nas kritičari svrstavaju u *art-rock*, ja nisam pristalica svrstavanja u nekakve stilske «ladicе». Mi smo autorski bend, mislim da Slavko i ja radimo nekakvu drugačiju glazbu, prepoznatljivu, koja je naša i drugačija od nekakvog *mainstreama*, i uviđe je takva i bila.

A kakvu ste glazbu slušali kao tinejdžer, tko su Vam bili uzori?

Slušali smo *progressive rock* – King Crimson, Yes, Genesis...

Možete li izdvojiti neki najdraži ili najsretniji trenutak iz svoje karijere?

Pa, nekako najdraži, najupečatljiviji bio je nastup na Maksimirskom stadionu 1990. godine kada smo pred 60 000 ljudi nastupili kao *support* Davidu Bowieu. Ogroman *stage*, zvuk iz monitora bio je fantastičan, super svirka... Fenomenalno je iskustvo vidjeti kako taj posao funkcionira na svjetskom nivou.

Vratimo se još malo srednjoškolskim danima. Što Vam

"Boa" u pedesetima

je iz Treće ostalo u sjećanju?

Bilo nam je super u Kušlanovoj! Već u prvom razredu igrao sam košarku u prvoj postavi škole. To se tada smatralo velikim uspjehom i na školi sam bio poznatiji kao sportaš.

A jeste li imali koji koncert u školi?

U školi nismo, no uvijek smo na školske izlete Slavko i ja nosili gitare, uveseljavali društvo, puno se sviralo i oko škole...

Koji Vam je predmet bio najdraži, a koji najgori?

Najdraža mi je bila povijest, a najgora fizika!

Mnogi bi se od nas složili s Vama, izgleda da se nije mnogo toga promijenilo. A čime se danas bavite?

Nakon srednje škole sva trojica smo završili fakultete, Slavko i Igor pravo, a ja ekonomiju i radio u struci.

A u slobodno vrijeme, imate li kakav hobi?

Veliki sam audiofil, puno slušam glazbu, a osim što puno vremena provodim u igranju sa svojom djecom, volim čitati i odigrati partiju tenisa.

I za kraj - što biste poručili mladima koji žele ostvariti glazbenu karijeru?

Puno ljubavi, truda, rada i strpljenja!

Školska rock skupina koju čeka svijetla budućnost

METAMORFOZE

Andrea Jovanovska

Na akademiji, održanoj 21. prosinca u svečanoj dvorani, imali smo prigodu čuti rock grupu «Metamorfoze» čiji su članovi učenici prvih razreda naše škole. U sastavu su «Metamorfoza»: **Filip Baburak** - solo gitara, **Renata Dojčinović** - vokal, **David Gaštakovski** - ritam gitara i **Robert Tomičić** - bubnjevi. Povijest benda nije dugačka, ali bez obzira na to puna je iskustava i dobre svirke. U razgovoru s Filipom saznala sam da je sve počelo kada je Renata čula da Filip svira gitaru i odlučila ga potražiti. Pojačanje su našli u Robertu i Davidu i tako je nastao bend, jednostavno mi je objasnio Filip. Na pitanje o nastanku imena, Filip

kaže kako je učio etiku, a njegova je mama dan prije bila na predstavi «Metastaze» i tako je njemu odjednom sinulo - Metamorfoze! Prvi veći koncert održali su u lipnju 2007. godine u dvorištu OŠ Vladimira Nazora koja se pobrinula za stage i razglas. Snimku tog koncerta (kao i onoga s akademije) potražite na blogu **metamorfoze.blogger.hr**. Grupa još nema gaže (iako sam sigurna da će se to uskoro promijeniti), a sastaju se jedanput tjedno u prostoru kod Cibone. Kao uzore ističu Prljavce, Red Hot Chili Papers i Chuck Barryja, čije su pjesme redovito na njihovu repertoaru. Ako je suditi po nastupu kojemu sam svjedočila, ovu grupu čeka svijetla budućnost.

Svojom svirkom zapalili su publiku.

Renata Dojčinović iz 1. a razreda, vokal našeg benda Metamorfoze, podijelila je s nama svoje snove

VOLJELA BIH POSTATI PJEVAČICA

Irena Nikolić

Kada si se počela baviti glazbom?

Otkad znam za sebe volim pjevati, ali u bendovima sam počela pjevati u osmom razredu osnovne škole.

Znači li ti da ih ima više?

Prvi je bend još iz osnovne škole i zove «Fatam organa» i još se nismo raspali, a drugi je ovaj u Trećoj, «Metamorfoze».

Kako ste se tako brzo okupili u pravi bend s obzirom na to da ste tek prvaši?

Kad nešto hoćeš, to i možeš! U prvim danima nastave, kod upoznavanja s 1. c razredom (u kojem sam na etici), rekla sam da volim pjevati i da imam bend te da bih htjela imati još jedan u gimnaziji. Tako sam upoznala gitarista, a on je sve dalje pokrenuo.

Gdje vježbate?

Nekoliko smo puta imali probe u jednoj garaži blizu Cibonina tornja, a inače ih imamo u MD-u (prostorije kod Cibone).

Slažete li se dobro unutar benda?

Nema nesuglasica, barem za sada, a nadam se da će tako i ostati. O svemu se dogovaramo tako da nema nikakvih problema!

Misliš li se ozbiljno baviti glazbom u budućnosti, ili je to samo hobi?

Jako volim sve što je vezano uz glazbu, ali mi je pjevanje za sada samo hobi. Iako, htjela bih da postane i nešto više od toga, ali za to se moram strpjeti još nekoliko godina, da budem zrela za te vode!

Što misliš o današnjoj glazbenoj sceni, hrvatskoj pogotovo?

Čudna i nikakva! Zapravo, danas je jako malo kvalitetnih izvođača u Hrvatskoj, a ni vani nije situacija ništa bolja. Moj uzrast, primjerice, ne doživljava glazbu kao umjetnost, već kao priliku da kopiraju «face» i budu *cool*! To mi smeta!

Koju vrstu glazbe ti slušaš, a koju izvodiš?

Slušam gotovo sve, osim narodnjaka! Ne razumijem se baš u svu tu hrpu glazbenih žanrova, ali naš bend uglavnom izvodi *rock*, strane i domaće stvari, a uskoro počinjemo raditi i na svojim pjesmama, što me posebno veseli!

Jesi li ikada pohađala glazbenu školu?

Nikad nisam išla u glazbenu školu. Zapravo, prošle sam godine probala upasti u jednu, za solo pjevača, ali su tražili previše! Kako sam shvatila, tražili su osobe koje bi se školovala za operne pjevače, čijem profilu nikako ne odgovaram. Željela bih naučiti svirati klavir i gitaru jer - što je glazbenik bez instrumenta?!

Imate li već neke gaže?

Prerano je pričati o tome, ali nam je naš gitarist sredio neku gažu u Saxu u lipnju. Ako te gaže bude, svi su pozvani!

Osim glazbe, što još voliš? Čime bi se htjela baviti?

Voljela bih postati pjevačica, recimo da mi je to san. Vjerujem u sebe, a imam i podršku ostalih, što mi puno znači! Ne znam još kamo ću nakon gimnazije, ali imam vremena za razmišljanje.

«Metamorfoze» stižu.

PLESAČ, PISAC I ILUZIONIST

Irena Nikolić

Leonardo Krakić, učenik III. e razreda, jedan je od onih koji ne znaju što je slobodno vrijeme. Brojne aktivnosti kojima se bavi bile su povod našem kratkom razgovoru.

Čime se sve baviš?

Intenzivno se bavim suvremenim plesom još od treće godine, a sada pohađam četvrti razred Plesne škole Ane Maletić.

Koliko ti vremena oduzima ples?

Jako puno. To je druga srednja škola, u kojoj, kao i u gimnaziji, imam petnaest predmeta. Dakle, ako sam u školi ujutro, cijelo sam popodne u plesnoj školi.

Kako se to odražava na tvoje učenje u gimnaziji?

Zbornica mi svakako izlazi u susret, odobreno mi je odgovaranje po dogovoru, iako mi ni to ne pomaže baš previše, ali više zbog lijenosti. (smijeh)

Zašto baš ples? Što tebi predstavlja ples?

Duhovno iskustvo. Dok plešem, potpuno sam opušten i svaki se moj pokret stapa s okolinom. Tako lakše razumijem ono što me

okružuje - dio sam te cjeline. Ples je umjetnost izražavanja svojih osjećaja i misli. Svaki dan proveđen u školi Ane Maletić za mene je stjecanje novog iskustva

Osim plesom baviš se i književnošću. Je li istina?

Tako je. Napisao sam već nekoliko romana čije se priče temelje na otkrivanju granica vlastite maštovitosti, nešto poput *Gospodara prstenova*, a naslovi su *Dje-*

ca besmrtnika, *Mač crvena ruža* i *(Ne) Postojeći leteći dom*.

Osvojio si i neke nagrade svojim pričama.

Sudjelovao sam na nekoliko natjecanja i osvojio nagrade i priznanja, a najdraže mi je bilo sudjelovanje na državnoj smotri Lidrano kamo me je odvela priča *Awogard, duh Cezarova sina*.

Imaš još jedan neo-bičan hobi - iluzionizam. Reci nam štogod o tome!

To me naučio tata s kojim često nastupam. Moja sestra Natalija i ja osvojili smo već nekoliko međunarodnih i hrvatskih nagrada za najbolje iluzioniste. Vjerojatno nam je umjetnost u genima jer joj je cijela moja obitelj sklona.

Sudjeluješ i u dramskoj skupini naše škole. Kako uspijevaš sve stići?

Kada me nešto zanima, uvijek nađem vremena za to!

Leonardo, hvala ti na razgovoru i želim ti još mnogo uspjeha!

Predstavljamo vam...

Ime: Kristijan

Prezime: Markušić

Nadimak: Čiča

Razred: 1. f

Hobi: sviranje u hard rock/heavy metal bendu (svira gitaru)

Ime benda: „Free ride“

Gdje sviraju: po različitim klubovima, od malih barova do Tvornice i Boogalooa

Ostali članovi benda: Pavao Medvešek (vokal), Ivan Tokmadžić (gitaru), Marko Tokmadžić (bas), Ante Rašić (bubnjevi)

Najznačajniji nastup: svirka u Tvornici s grupom Psihomodo Pop pod tadašnjim imenom „Dead Uncle Sam“

Pravo je čudo otkriti da u prvom razredu naše gimnazije sjedi pjesnikinja s već jednom objavljenom zbirkom pjesama

«ROZNA KIKLICA» ANE TUKOVIĆ

Iva Zelić

Svijet u kojem danas dišemo nudi nam sve manje pjesničkih duša. To je tvrdnja s kojom bi se, vjerujem, svi složili. I kada u takvom okruženju nikne jedna vrlo mlada i talentirana duša poput Ane, smatramo to velikim uspjehom. Ana je svoju zbirku pjesama, koja nosi naziv po jednoj od pjesama, «Rozna kiklica» objavila već u sedmom razredu osnovne škole. U zbirci se izmjenjuju razni motivi i teme: od prvih ljubavi, tema vezanih uz obiteljski život, školu i školske obveze, preko ljubavi prema rodnom kraju, do vjerskih i «metafizičkih» motiva. Čarolija Anina izraza u njenom je neiskvarenom dječjem pogledu na stvari što se oko nje zbivaju. Čitajući zbirku, prisjetite se svojih (ne)sretnih prvih ljubavi, snova i promišljanja. (Sigurno sam da ćete se prepoznati u pjesmi «Mi se neda»!) Na jedan izuzetno topao i vedar način zbirka vas vraća u vaše djetinstvo. Iscrta vam osmijeh na licu i ugrije vas oko srca. Posebno to vrijedi za pjesme pisane kajkavštinom, jezikom na kojem je Ana «izrasla». Možda zato što je u tim pjesmama najiskrenija, ali vjerojatno i zato što taj jezik sve više zaboravljamo, sve rjeđe čujemo, a gotovo uopće ne čitamo. Kao da su nam jedina kajkavska ostavština pjesnici s početka 20. stoljeća (i ranije), u novije doba značajnijih uspjeha u poeziji na kajkavskom nije bilo (ili o tome premalo znamo?!). Nadamo se da će Ana to promijeniti. Ali, kao što Vjeko-

slav Prvčić u predgovoru zbirke kaže, pjesništvo je jedan osamljen životni put, na kojem često nailaziš na nerazumijevanje svoje okoline. Međutim, pjesništvo je i jedan jako lijep i potreban put (i) u današnjem društvu, posebno poezija koja neće samo jadikovati nad svakodnevnim problemima, nego poticati na ostvarenje svojih ciljeva i snova. Potrebni su nam pjesnici koji će biti poput duge u ovim tamnim vremenima, zračiti vedrinom i optimizmom. Smatramo da Ana u sebi snagu i kvalitetu da jednoga dana i ona postane «nositeljica duge». Kao i ljudi zaslužni za objavu njezine zbirke, ovim joj tekstom i mi dajemo neku vrstu ohrabrenja i poticaj da se njeno stvaralaštvo nastavi. No, da se opet vratim predgovoru zbirke, vrata pjesničkog svijeta su pred tobom, Ana, i doista nitko umjesto tebe ne može zakoračiti kroz njih. Dalje moraš sama. A mi ti želimo svu sreću na tvom pjesničkom putu i nadamo se da ćemo u budućnosti u tebi slaviti još jednu veliku pjesnikinju hrvatske književnosti.

Mi se neda

Gda sem doma,
pak ne znam koj da delam,
dojde mamek i vu sobu mi kriči:
„Ano, odi mi hižu zmeti!“
Ja same čkomim,
mi se neda.

Gda krenem v školu,
baba z dvorišča kriči:
„Ano, si si mapu zabila!“
same se okrenem,
pa zmižem z glavu, vračati
mi se neda.

Gda dojdem školu,
pak me vučitelka tira da
vežbenicu rešavam,
ja se zmohavlem,
se zvlačim kad
mi se neda.

Gda dojdem dimo
pak me dedek tira
da mu jabuk donesem,
ja si z očmi preobrnem,
jabuk ne donesem kad
mi se neda.

Taki saki boži den,
tira me brat,
zovem mamicu v pomoč,
tira mi mama da knigu primem,
si me nekam tiraju, a
mene se jednostavne neda.

Predstavljamo vam...

Ime: Ivona

Prezime: Šimunić

Nadimak: Joe Šimunić :)

Razred: 1. c

Datum i mjesto rođenja: 4. 11. 1992., Zagreb

Hobi: plesanje, igranje svih mogućih sportova, pjevanje, **crtanje**, druženje s najboljim frendovima (rijetko kad mi je dosadno)

Ne mogu bez: mora, sportova, čokolade i, naravno, glazbe

Naj predmeti: hrvatski, tjelesni

Najgori predmeti: ma svi su najbolji!! (kako diplomatski op. ur.)

Navijam za: DINAMOO!!!, Manchester, Barcelona...

Irena Nikolić

Nevjerojatna osoba na slici ista je ona **Ivana Mrazović**, učenica III. e razreda, koju (ne) vidate svaki dan na školskim hodnicima. Ivana trenira trbušni ples već tri godine, najprije u plesnoj grupi Nefertiti, a nedavno je otvorila vlastitu plesnu školu pod nazivom Sheherezade, po poznatoj mudroj pripovjedačici koja je pričala priče kralju (Tisuću i jedna noć) kako ju ne bi smaknuo. Plesnu je školu Ivana otvorila u suradnji s još tri plesačice, među kojima je bivša učenica naše škole – Katarina Kosić. Ivana je nastupala na mnogim važnim događanjima, a mi smo izdvojili sljedeća: huma-

Plesom do zvijezda

nitarni nastup u hotelu Esplanade za Zakladu Ane Rukavine, nastup u hotelu Antunović u kojem je odsjeo 50 Cent (!), nastup na novinarskoj presici u Big Brotheru, poziranje za lanac restorana u Europi (važno je spomenuti da su među trima izabranim djevojkama iz Europe dvije iz naše škole, Ivana i Katarina!) i česti nastupi u Escobaru, u Avenue Mallu. Kako nam je ispričala, Ivani se smiješi uspješna karijera u trbušnom plesu jer već sada slovi za jednu od najboljih plesačica u Hrvatskoj. Mi joj želimo puno sreće i uspjeha, a vi, ako ste zainteresirani, upišite satove plesa kod naše Ivane!

Fotonska priča (Kako foton vidi fotoefekt)

DRAGA DJECO!

MOJE CVENJENO IME JE Foton pl. van elektromagnetho zracheje - svjetlosti

ČESTICA SAM KOJA POSTOJI SAMO KADA SE GIBA! CIO SAM I NEDEJIV ILI ME UDREČE NEMA, A VEĆA MI FREKVENCIA I VELIČINU VEĆU SPREMA!

MOJ DANAŠNJI ZADATAK NIJE NIHALO LAK JER ZA FOTOELEKTRIČNI UČINAK NIJE ČUO SVAK! DA BIH VAM ROBLIŽE OBJASNIO POJAVU OVU, POSLUŠAJTE SVI DEFINICIJU MOJU:

"Pojava da elektroni udijecju s površine metala udioenog elektromagnethom zracheju nosiva se FOTOELEKTRIČNI UČINAK"

DA BISMO SVI BOLJE RAZUMJELI KAKVA JE TO ČUĐNA SPIKA NEKA NAM POMOŽNE SVAKA IDUĆA SUIKA!

OPROSTITTE LUDI, NO MALO SAM SE SHANJIO DA BIH VISE PROSTORA ZA SLIKU OSTAVIO...

ISPOD SVAKESLIKE MOJI SU KOMŠIČARI NEK VAM SVAKI OD NJIHM ZNANJE PODARI...

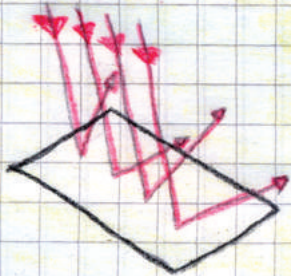
pozicija metala

slobodni elektron

SVAKI METAL NA OVOME SVIJETU U SEBI NOSI MALU ČETU OD PRAVILNO RASPOREĐENIM POZITIVNIM IONIMA U ČIJEM SE PROSTORU SMJESTILO I NEKOLIKO SLOBODNIM ELEKTRONIMA. NEKI OD ELEKTRONA IMAJU TU MOĆ DA POKUŠAJU METALA IBIŽE MOGU DOĆ, A NEKI OD NJIHM PREMALO SU OJAČALI I MEĐU POZITIVNIM IONIMA ZAROBLJENI SU OSTALI !!!

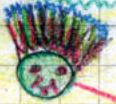
DA BI KRENULI DALJE TREBAJU NAM ELEKTRONA DVA NEK' TO BUDU PERO I IVICA!

KOD IVICE NAŠEG PRIVLAČNE SU SE SILE POZITIVNIM IONIMA PRIBLIŽNO PONIŠTILE I UKUPNU SILU NA ISTU NULU O SVELE! PERO SE NAŠ NA POKUŠAJU NAŠAO I IONE SVE IZA SEBE OSTAVIO, NO ONI GA PUSTITI VAN NISU HTJELI I ENERGIJOM VEZANJA VEZAT SU GA POČELI...

DA BI NAŠ PERO IZ METALA MOGAO PODJECIVATI, VOŠKA, MOJH PRIJATELJA SNAŽNIH FOTONA, SMISLILA JE ... PLAN ...

ZRAČNI NAPAD NA METAL!

U PRVOM ĆE POKUŠAJU MOJ PRIJATELJ MARKO ENERGIJE $h \cdot \nu$ POKUŠATI OSLOBODITI S PОВРШINE METALA

KUPIT ĆU PERU, A ZATIM NEŠTATI ZANIMA ME BAŠ ŠTO ĆE SE DESITI...

OVO SAMO MALI PRIKAZ JE NAPADA, ONO ŠTO SLJEDI ČISTA JE ZABAVA! IAKO TO NIJE POŠAO LAK, ŠTO RADI I KAKO POMAŽE ELEKTRONU, REĆI ĆENAM FOTON SVAK!

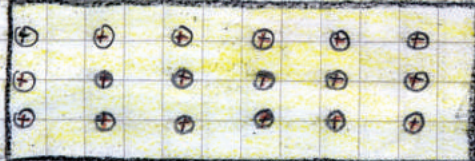
ČUJE I POUČUJE, NAŠEG MARKA VIŠE NEMA! NIJE BIL DOVOLJNO JAK I NJEGOVA ENERGIJA

$h \cdot \nu$ APSORBIRANA JE SAD U MALO OŠAMUĆENOM PERI

IHA TU I FOTON OD MARKA PUNO SNAŽNIŠI KOJI SVOJIM UDARCEM ŽELI POSTATI VAŽNIŠI I POMOCI ELEKTRONU PERI DA IZ METALA LAGANO OTREPERI!

SUPER SAM FOTON I NEMA MI GRANICA, A MOJA ENERGIJA $h \cdot \nu$ BIT ĆE DOVOLJNA DA ENERGIJU VELANJA POBEDI!!!

NAŠ FOTON USPIO JE, IZ METALA ELEKTRON OSLOBODIO JE, SVOJU ENERGIJU DAO MU JE A NAŠ ELEKTRON KADA IZAO JE FOTOELEKTRONOM POSTAO JE!

ENERGIJA FOTONA $h \cdot \nu$ OD W_0 ENERGIJE VELANJA MNOGO JAKA BI I ELEKTRONU DODATNU ENERGIJU ZA BUEG PUIŠI!

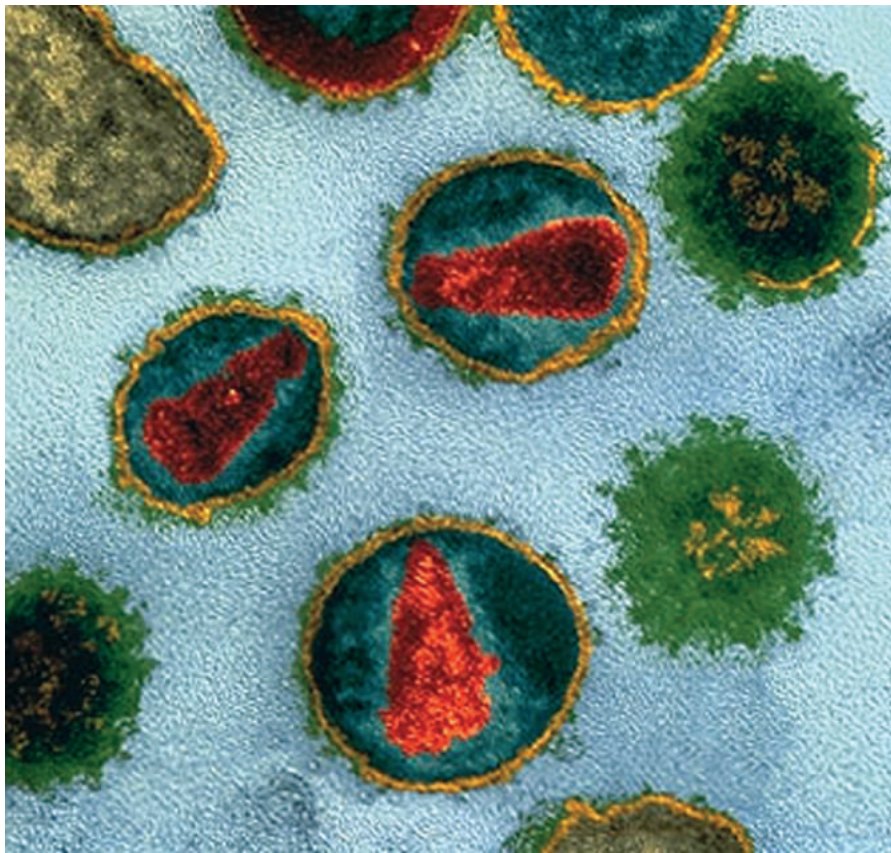
NAKON ŠTO NAŠ PERO IZLETI IZ METALA, KINETIČKA ENERGIJA VIŠE NIJE ONA STARA! MORALA JE SA SEBE SKINUTI W_0 RAD KOJEG JE PERO POTROŠIO DA PLATI IZLAZ!

TU FORMULU ZA ENERGIJU SVI MORAMO ZNATI, A GOSPODIN Albert Einstein POŽELIO NAM JU JE DATI!

$E_{KIN. MAX} = h \cdot \nu - W_0$

SKINETIČKA ENERGIJA $h \cdot \nu$ ENERGIJA W_0 DAR SUPER FOTONA W_0 RAD POTREBAN ZA PLAKANJE IZLAZA

Ne događa se to samo drugima

Martina Dabić

Znate li da se svake godine 1. prosinca obilježava **Svjetski dan borbe protiv AIDS-a**? Vjerojatno ne znate. Ništa čudno! Vjerujem kako većina vas niti ne zna da takav dan postoji, samo zato što nije neradni. Ipak, tog dana brojne svjetske organizacije pokušavaju informirati mlade o svim opasnostima AIDS-a, zloćudne bolesti koja je postala dijelom naše svakodnevnice. U želji da pripomognemo tim organizacijama, ali vas i upozorimo na taj problem, provjeravamo koliko vi sami znate o HIV-u i AIDS-u. Znam kako će većina vas automatski odgovoriti na to pitanje (ne razmišljajući ni dvije sekunde) kako znate sve što se znati mora. Međutim, je li zaista tako? Evo ja mogu priznati kako o većini stvari nisam imala poj-

ma upravo jer sam smatrala kako sve znam i da je to nešto što se događa drugima, a ne meni ili nekome u mojoj blizini. Priznajem, prevarila sam se jer ta okrutna bolest može igrom slučaja zadesiti bilo koga. Statistike najbolje govore o tome. Tako je u našoj zemlji od 1985. godine, kada je prijavljena prva osoba zaražena HIV-om, do danas registrirano preko 470 zaraženih ljudi, od čega ih je 218 oboljelih od AIDS-a. Užasne brojke, zar ne? A još je gore što to nisu objektivne brojke jer se većina ljudi još nikada nije ni testirala. A ne trebaju se testirati samo homo/biseksulci (jer vjerovanje kako je AIDS isključivo bolest tih skupina, davno je odbačeno) nego i svi mladi ljudi koji su stupaju u seksualne odnose, posebice oni koji to čine bez zaštite i s većim brojem par-

tnera. U nekim se državama, na primjer u Njemačkoj, mladi prije nego započnu zajednički život testiraju i predaju svome partneru rezultate ispitivanja. Zvuči vam pretjerano? A zašto kod nas nije tako? Vjerojatno zbog društvenog ignoriranja toga problema i potajnog razmišljanja kako zaražene osobe nisu vrijedne spomena i nisu društveno prihvatljive. Zato se većina ljudi panično boji testiranja, a kada dobiju rezultate, nikome ih ne spominju jer znaju kakav ih tretman čeka ukoliko su rezultati pozitivni. Još uvijek smo skloni upirati prstom u te osobe kao da se nalazimo u kamenom dobu, kada se smatralo da osobe koje su bolesne nisu korisne jer nemaju što ponuditi društvu nego su samo teret drugima i treba ih se pošto-poto riješiti. A ipak, i hvala Bogu, živimo u 21. stoljeću! Međutim, ljudi s tom bolešću bore se protiv mnogih predrasuda, čak i oni koji ispraštaju grijehe svojih roditelja, jer se virus može prenijeti i s majke na dijete. Zar nije strašno da se djeca ne mogu upisati u vrtiće i škole, čime im se uskraćuje najvažnija stvar na svijetu – obrazovanje, i to sve zbog ljudske zatupljenosti i straha iako je utvrđeno kako se virus prenosi krvlju ili izmjenama tjelesnih tekućina (spermom), a ne zrakom ili zagrljajem? Jeste li ikada pomislili kako bi vama bilo da vas čitav život ignoriraju zbog toga što se ljudi ne žele informirati i da čitav život morate živjeti bez prijateljskog zagrljaja ili poljupca? Bilo bi strašno! **Zato se radije informirajte, a ne diskriminirajte.** I pazite na sebe!

Poremećaji u prehrani danas su jedna od češćih bolesti mladih

Bulimija - bolest koja se ne vidi

Iva Zelić

Dok za anoreksiju čujete vrlo često i većina ljudi uglavnom zna što je anoreksija (za one koji ne znaju - izgladnjivanje), o bulimiji se govori samo kao o terminu koji dolazi uz anoreksiju, bez konkretnog objašnjenja o čemu se zaista radi.

ŠTO JE ZAPRAVO BULIMIJA?

Bulimija je poremećaj vezan uz prehranu, a očituje se u epizodama prejedanja nakon kojih slijede epizode povraćanja koje osobe koje pate od bulimije same izazovu (zato se još popularno naziva čišćenjem želuca). To je bolest prvenstveno psihološke prirode, ali i bolest koja ima strašne tjelesne posljedice pa u najgorem slučaju može dovesti i do smrti. Osobe koje pate od bulimije karakterizira manjak samopouzdanja, samopoštovanja, sklonost depresiji, česte promjene raspoloženja i sl. Uzrok bulimije može biti i trauma iz djetinjstva ili zlostavljanje. Za razliku od anoreksije čije se posljedice vide «izvana», tj. u fizičkom izgledu, kao gubitak težine, umor i iscrpljenost, kod bulimije su stvari drukčije. Osoba može patiti od bulimije godinama a da to nitko i ne primijeti jer posljedice bulimije nisu vidljive «izvana». Bulimičari najčešće ne nastoje smršaviti niti misle da su jako debeli, oni imaju idealnu težinu koju zbog svog straha od debljanja nastoje održati povraćanjem, izbacivanjem hrane. To su osobe koje imaju jaku potrebu za hranom koju ne mogu kontrolirati i dok su anoreksičari sklo-

ni potiskivanju želje za hranom, bulimičari udovoljavaju svojim željama.

SIMPTOMI

Osim već spomenutog povraćanja, koje je najčešće, oboljeli od bulimije upotrebljavaju i pilule za mršavljenje te laksative. Jednostavno žele na bilo koji način spriječiti dobivanje na težini. Te osobe su isto tako neprestano gladne, što je i razumljivo ako uzmemo u obzir da njihov organizam probavi jako malo hrane koja se unese u njega. Epizode povraćanja mogu biti povremene (jednom mjesečno) ili vrlo česte (dnevne, pa i do nekoliko puta na dan).

Možemo pomisliti da su osobe koje pate od bulimije glupe, no to nije istina. Takva bolest zahtijeva, ako već ne iznimnu inteligenciju, onda barem jako dobru snalažljivost. Kako se bulimija nastoji držati u tajnosti, potrebno je paziti na sve moguće tragove. Očistiti sve nakon sebe, paziti gdje se vrši povraćanje, koliko je osoba prisutno u kući, snaći se u svakoj neočekivanoj situaciji itd. Ako se obraća pozornost na sve te «sitnice», bolest je moguće skrivati i godinama.

LIJEČENJE

Za liječenje većeg stadija bulimije potrebna je stručna pomoć, psihološko liječenje. Ono može biti u vidu skupne terapije ili pak pojedinačne. Nastoji se doći do uzroka same bolesti, analizira se ponašanje osobe koja pati od bolesti te se nastoji pronaći pravi način da bi se bolest zaustavila.

Jedan od vrlo važnih načina liječenja, ako ne i najvažniji, jest suprostavljanje negativnim mislima i depresiji te rad na povećanju samopoštovanja i samopouzdanja osobe oboljele od bulimije.

POSLEDICE

Vrlo često osobe koje pate od te bolesti nisu ni svjesne posljedica koje bolest može ostaviti na njihovo zdravlje. Zbog toga je razlog duže bolesti često i samo neznanje (naravno da neki ni ne žele znati). Tjelesne posljedice bulimije su gubitak zubne cakline zbog povraćanja (utjecaj želučane kiseline), problemi s radom srca, želučano-crijevne smetnje, upala jednjaka, grčenje mišića pa čak i oduzetost. Najekstremnija je posljedica bulimije smrt do koje može doći zbog prestanka rada nekog organa.

Ako ste jedna od osoba koje pate od ove bolesti, možda ćete samo odmahnuti rukom na ove priče uz rečenicu: « Ah, što ti znaš! » Iskreno, ne bih ni ja voljela da mi netko soli pamet ili, bolje rečeno, nisam voljela. Ili nisam željela znati. Tako da ja ovo ne pišem kao osoba koja je o tome čitala ili promatrala sa strane, već kao osoba koja je i sama patila od te bolesti. I mislim da je izuzetno potrebno znati sve razloge zbog kojih dolazi do bolesti i sve posljedice koje bulimija donosi. Zato, ako ste osoba koja boluje od bulimije, barem razmislite još jednom što sami sebi radite. I ako se ne možete izvući sami iz te bolesti, što često zaista nije moguće, potražite stručnu pomoć jer to nije sramota. Sramota je na takav način uništiti svoje zdravlje i svoj život.

Priredila: Martina Dabić

Iako je balet jedna od najstarijih plesnih tehnika na svijetu, a baletna tehnika danas služi kao temelj brojnim drugim plesnim stilovima, većina nas malo zna o razvoju ovoga plesa.

Balet ne poznaje nagle pokrete niti uporabu sile, no nemojte se zavarati, nije sve tako mirno i lagano jer balet karakteriziraju stroge forme tijela, kao i otvoreni položaj stopala, što znači da cijela noga mora biti zarotirana pod kutem od 180 stupnjeva. Većina ljudi danas misli kako je balet isključivo za profesionalce, točnije za osobe koje su počele s intenzivnim treninzima od svoje treće ili četvrte godine života, no to nije istina. Danas se baletom može baviti svatko, rekreativno naravno. Štoviše, mnogi se liječnici slažu kako je balet izvrsna aktivnost kojom se postiže bolja kondicija i pravilnije, gracioznije držanje tijela, po kojem su balerine i poznate. Naravno, rekreativci se ne mogu baviti baletom u istoj mjeri kao i profesionalci nego u skladu sa svojim individualnim mogućnostima tako da ne moraju izvoditi komplicirane elemente, poput recimo stupnja otvorenosti nogu od punih 180 stupnjeva.

Zabava za dokone plemiće

Početak baleta veže se za rano 16. stoljeće i Italiju kada se prvi put spominje naziv *balletti* koji je označavao figuralni ples. U samoj osnovi *balletti* su bile scenski

Mnogi se liječnici slažu kako je balet izvrsna aktivnost kojom se postiže bolja kondicija i pravilnije, gracioznije držanje tijela

prilagođene verzije društvenih plesova toga doba, koje su proizašle iz dvorskih svečanosti i iz zabava seljaka. No, uz *ballette* se javljaju i tekstovi s uputama koji su precizirali broj izvođača koji sudjeluju u plesu te njihov scenski smještaj. Početkom 17. stoljeća ti tekstovi postaju mnogo precizniji i daju jasna tumačenja pravilnog položaja plesačevih stopala na početku koraka i to su osnove iz kojih se razvilo pet pozicija klasičnog baleta. Razvojem tih pozicija utemeljen je balet s otvorenim pozicijama nogu koji je davao specifičnu otmjenost samome plesu. Međutim, izvođači *ballette* bili su tek amateri – dvorani koji su izvodili plesove kao zabavu za svoj stalež. Imaju-

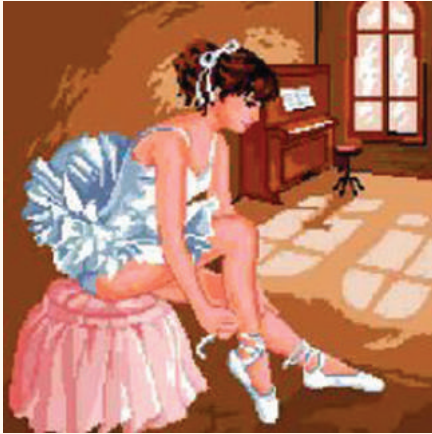
ći na umu ograničenost izvođača *ballette*, koreografi (plesni profesionalci koji se javljaju mnogo prije *ballettana*) smišljali su za svoje učenike jednostavne korake koje su slagali u zamršene obrasce kako bi oni ipak postali zanimljivi. Naime, profesionalci su znali da amateri ne mogu publiku zadiviti svojim koracima, svojom fleksibilnošću i koordinacijom jer je nemaju, nego tlorisom – složenim geometrijskim oblicima koji su se sastavljali, rastvarali te ponovno sastavljali. Nakon usavršavanja, *ballettani* su izvodili plesove u središnjim prostorima velikih sala, gdje je publika koja je sjedila na povišenim galerijama jasno mogla vidjeti sve njihove pokrete.

Muška profesija

Balet se u klasičnom smislu riječi razvio u Francuskoj gdje je izvedbama, u kojima su se otada počeli pojavljivati profesionalci, smjela prisustvovati i obična publika, bez obzira na to što je balet i dalje ostao ples za razonodu plemstva. Nakon povlačenja sa

Balet – od društvenog plesa do umjetnosti

scene Louisa XIV., najčuvenijeg plesača onog vremena, osniva se i prva škola za osposobljavanje plesača, čiji su učenici u početku bili isključivo muškarci, no s vremenom se pojavljuje i nešto žena. U 18. stoljeću polagano se počinje oblikovati balet kakav mi danas poznajemo, čije usavršavanje završava tijekom 19. stoljeća. U 18. stoljeću izvedbe baleta sele iz dvorskih sala na scenu gdje su došle do izražaja nešto slobodnije norme plesanja; gube se tlorisi, a pažnja se usmjerava na same pokrete. Sve se više javljaju skokovi kao i mnoštvo najrazličitijih pirueta. Zanimljivo je i to što su tijekom toga perioda haljine balerina skraćene na visinu gležnja kako bi i one mogle izvoditi skokove, dok su cipele na petu zamijenjene onima bez pete radi čvršćeg plića prije skoka. Tek u 19. stoljeću balerine počinju izvoditi pokrete na vrhovima svojih prstiju.

Danas se baletom ravnopravno bave i muškarci i žene, a ples je u strukturi postao toliko precizan i usavršen da se ističe i sama ljepota linije. Najpopularniji su baleti sigurno oni Čajkovskoga, *Labuđe jezero*, *Trnoružica* i *Ščelkunčik*, pa ako i niste zaljubljenici u balet, a ukaže vam se prilika, pogledajte ove izvedbe, pogotovo izvode li ih ruski baletani!

Valentinovo: legende i običaji

Priredila: Irena Nikolić

Iako je kult svetog Valentina nastao u antičko doba, do danas nije točno razjašnjeno kako su ga povezali sa zaljubljenima. Zato nema druge, nego se zadovoljiti nekom od legendi o rimskom svećeniku Valentinu.

Ako 14. veljače opazite češljugara u letu, bogato ćete se udati, a ako vam iznad glave proleti vrabac, čeka vas brak sa siromahom!

Zbog vjenčanja na mukama

Biskup Valentin živio je u doba vladavine cara Klaudija II. Gotika. Tog je vladara pratio glas da je okrutan pa nije čudno što je vojnicima zabranio da se žene. Pritom je samouvjereno ponavljao da je vojska »bez obveze« uspješnija na bojnom polju jer oženjeni ratnici brzo gube ratnički žar. Kao što se moglo očekivati, cara Klaudija poslušali su svećenici i odbijali vjenčati vojnike. Ipak, iznimka je bio biskup Valentin koji je obrede vjenčanja obavljao u velikoj tajnosti. S vremenom je ta dobro čuvana tajna »procurila« u javnost i doprla do vladara. Ljutit i uvrijeđen naredio je da dobrohotnog svećenika zatvori u tamnicu, kamenuju ga i odrube mu glavu. To se dogodilo 14. veljače.

Od poezije do biznisa

Potražimo li početke kulta Valentinova na britanskom otočju, saznat ćemo da zaljubljeni Britanci na slavlje nisu bili potaknuti starorimskim legendama nego »ptičjim vjenčanjem« koje od pamtivijeka priroda »priređuje« 14. veljače. Vjerojatno za cvrkut ptica ne bi marili da ih na njega, stihovima sročeni u tamnici londonskog Towera, nije upozorio orleanski vojvoda Karlo. Taj je francuski plemić iza rešetki, raznježen cvrkućom pticom 14. veljače 1450., spjevao pjesmu svetom Valentinu u kojoj se čeznutljivo prisjećao svoje supruge. Uskoro se o tom pjesničkom pothvatu bivšeg ratnika pročulo po Engleskoj pa se malo-pomalo stvarao novi kult. Zbog njega su otočne djevojke počele vjerovati da će vidjeti voljenog ako 14. veljače na uzglavlju ukosnicom ubodu pet cvjetnih latica. Osim toga, priželjkivale su da tog dana opaze češljugara u letu jer je to bio znak da će se bogato udati. Istovremeno su se grozile pomisli da im za Valentinovo iznad glave proleti vrabac jer je naviještao brak sa siromahom, a nešto se utješnijim činio prelet crvendača i vjenčanje s pomorcem.

Danas se u nekoliko sati 14. veljače proda 70 milijuna ruža u Americi pa je Valentinovo jedan od najvažnijih poslovnih dana za tamošnje cvjećare. I u Hrvatskoj se od početka devedesetih slavi Valentinovo, naravno uz obavezni šoping.

Dok jedni gundaju protiv ovog pomodnog i »uvezenog« običaja, drugi tvrde da je riječ o starom i zaboravljenom zagorskom običaju. Na to su nas podsjetili bake i djedovi otkrivajući da su njih, kao djecu, roditelji 14. veljače nagovarali da u žbunju i niskom drveću oko kuće traže raspjevane »ptičke«. Dok su ih pokušavali naći, iznenađeno su nalazili pečene kruščiće i pletenice. Čini mi se da bi se danas rijetko tko zadovoljio ovako skromnim darovima.

Martina Dabić

Pozdrav, dragi moji!

Evo nas u još jednoj priči iz svijeta sporta naših učenika i učenica. Nakon uspješno završene prošlogodišnje sezone, kada su brojni naši predstavnici pokupili hvalevrijedne nagrade na državnim natjecanjima, osvrnut ćemo se na uspjehe i neuspjehe naših učenika u prošlom polugodištu ove školske godine.

ATLETIKA

I ove godine naša škola je imala najveći broj predstavnika u atletici. Međutim, moram napomenuti kako su nas ove godine malo razočarali mladići koji nisu ostavili najbolji dojam. Naime, niti jedan od njih nije zauzeo bolju poziciju od predzadnjih mjesta na ljestvici. Drago mi je istaknuti kako su djevojke, za razliku od mladića, znatno popravile ugled naše škole. Posebno moram pohvaliti **sestre Šimić** koje su osvojile prva mjesta u disciplinama skok u dalj (Ivana) i skok u vis (Ana). Svaka čast, djevojke!

Mladići**100 m**

86. Josip Letica

90. Vladimir Picelj

97. Nikola Penić

400 m

80. Josip Šarić

87. Ivan Pezer

95. Matija Domislavić

1000 m

76. Robert Dubravec

77. Filib Leko

78. Dario Dugandžija

Skok u dalj

94. Marko Šunjić

95. Ivan Herceg

96. Domagoj Budanović

Skok u vis

69. Toma Rieger

70. Franjo Rieger

71. Ivan Stuzić

72. Ivan Pigar

Bacanje kugle

93. Danijel Perić

94. Krešimir Burnić

95. Božo Novak

Djevojke**100 m**

33. Monika Babić

36. Mirela Gašparović

37. Petra Rešter

400 m

7. Nikolina Hajdinjak

11. Martina Šuster

41. Kristina Gašparić

800 m

2. Dora Ilijaš

25. Matea Ćorić

39. Sarafina Morgić

Skok u dalj

2. Ivana Šimić

37. Tamara Tačigin

38. Marija Marić

Skok u vis

1. Ana Šimić

10. Marija Radaš

15. Vanda Jurčec

Bacanje kugle

16. Katarina Mihić

31. Mirjana Sučić

34. Aldiana Pavečić

MALI NOGOMET

Ah, taj nogomet! Onjem se nema baš što reći jer naši nogometaši su ove godine propustili priliku da se o njima što pametno uopće kaže. Naime, diskvalificirani su s natjecanja nakon što se nisu pojavili ni na jednoj jedinjoj utakmici. Svaka čast dečki, malo tko to može!

KOŠARKA

Nakon uspješnog prvog kruga natjecanja naši košarkaši i košarkašice kreću dalje kako bi osigurali državno prvenstvo. Kako su krenuli, vjerujem da im to neće biti preteško jer, ni jedni, ni drugi, dosada nisu izgubili nijednu utakmicu. Zaista ne znam koliko ih već dugo kujem u zvijezde, što su vjerojatno svi primijetili,

pa sada neću to isto činiti. Samo ću im poželjeti da ih sreća i dalje prati.

Mladići

III. gimnazija - Prirodoslovna škola Vladimira Preloga 36:17

Privatna klasična škola - III. gimnazija 6:59

III. gimnazija - Gimnazija i ekonomska škola Benedikta Kotruljevića 2:0 bb

II. gimnazija - III. gimnazija 31:62

III. gimnazija - Prva tehnička škola Tesla 31:17

Djevojke

III. gimnazija - Nadbiskupska klasična gimnazija 70:10

XIII. gimnazija - III. gimnazija 0:2 bb

Drugi krug natjecanja za košarkaše i košarkašice počinje 19. siječnja 2008. godine kada će odmjeriti snage s Prirodoslovnom školom Vladimira Preloga.

ODBOJKA

Odbojkaši su ove godine diskvalificirani s natjecanja, ne odigravši nijednu utakmicu, zbog najveće gluposti, zbog nevaljanih dokumenata koji su potrebni za

sudjelovanje u natjecanju. Odbojkašice su nešto drukčiji slučaj, one su se naime borile i borile da bi na posljertku, u ključnoj utakmici, odustale. Što reći osim - na greškama se uči!

Djevojke

III. gimnazija - Prva ekonomska škola 0:2 (15:25, 17:25)

Srednja škola Sesvete - III. gimnazija 1:2 (25:23, 23:25, 14:16)

III. gimnazija - Škola za cestovni promet 2:0 bb

Škola za primalje - III. gimnazija 2:0 bb

RUKOMET

Rukometaši se kao i košarkaši bore za ponavljanje prošlogodišnjeg uspjeha i plasman na državno prvenstvo. Zasadu im je krenulo pa su tako u odigranim utakmicama, više ili manje uvjerljivo, svladali svoje protivnike. Sljedeća utakmica ih očekuje 27. siječnja 2008. godine protiv Gimnazije Tituša Brezovačkog. Rukometašice pak ne nastavljaju natjecanje usprkos dvjema pobjedama i jednom remiju. Na žalost, rukometašice Gimnazije Tituša Brezovačkog usprkos istom broju bodova kao i naše djevojke imaju ukupno veći broj golova u odigranim utakmicama i tako su

se izborile za drugi krug izbacivši naše djevojke.

Mladići

III. gimnazija - Gimnazija Lucijana Vranjanina 19:11

Privatna srednja škola Katraina Zrinski - III. gimnazija 8:21

Djevojke

III. gimnazija - Nadbiskupska klasična gimnazija 11:8

Gimnazija Tituš Brezovački - III. gimnazija 13:13

III. gimnazija - XII. gimnazija 10:0 bb

PLIVANJE

Plivanje nam ni ove godine nije jača strana jer se djevojke u pojedinačnom natjecanju nisu ni prijavile, dok su iz štafete diskvalificirane zbog manjka djevojaka. Mladići su se ipak u pojedinačnim natjecanjim okušali. Istina ne baš zadivljujuće, no i pokušaji se boduju, dok su zbog jednog od bezbroj nerazumljivih pravila sa štafete diskvalificirani.

Plivanje pojedinačno - mladići

50 leđno

12. Juraj Miličić

50 prsno

4. Ivan Đuran

50 leptir

5. Matej Rukavina

19. Gordan Bujas

Školska košarkaška liga

Dana 13. prosinca 2007. godine u Osnovnoj školi «Mate Lovrak» organizirane su košarkaške utakmice u sklopu Školske lige u kojima su naši košarkaši i košarkašice odmjerili snage s IX. gimnazijom. Ne trebam niti napomenuti kako su obje ekipe odnijele pobjedu još jednom pokazujući se u najboljem svjetlu. Prvo su svoje sposobnosti na terenu demonstrirale djevojke koje su usprkos problemu klizanja (Šuster) uspjele savladati protivnice rezultatom 43:29. Za to vrijeme za naše su djevojke vjerno navijali naši košarkaši, dok protivničku ekipu nisu ni najmanje zanimale njihove djevojke nego su oni zagrijavali svoje moždane vijuge kartajući na tribini. Međutim, usprkos moždanom treningu, nisu uspjeli savladati naše košarkaše. Tako su oni odnijeli još jednu pobjedu rezultatom 61:46. Kada su utakmice završile, usprkos ne tako idiličnoj organizaciji cijelog turnira, naši košarkaši su se ipak počastili slasticama koje su dobili na dar od sponzora. Sve je lijepo što dobro završi, zar ne?

Predstavljamo Vandu Jurčec, učenicu II. d razreda i perspektivnu odbojkašicu

SAN MI JE ZAIGRATI U ITALIJI

Priredila: Martina Dabić

Zanimanje za odbojku pojavilo se kad sam kao mala djevojčica pratila brata na njegove treninge plivanja na Mladost. Čekajući ga, tata i ja gledali smo djevojke kako igraju odbojku. Htjela sam biti poput njih te sam se pokušala upisati, no rekli su da je još prerano (imala sam devet godina). Zato sam upisala školu odbojke u Zapruđu, a nakon dvije godine moja je trenerica odlučila

da sam spremna za klub. Imala sam sreće i upala u Mladost. To je bilo ispunjenje moga sna! Godinu sam dana bila na usavršavanju, a zatim počela igrati u 4. ligi gdje se i formirala moja sadašnja ekipa. Iako nas je dvanaest, slažemo se i poznajemo kao sestre, što nije ni čudno jer se vidimo svaki dan, a ponekad i dva puta dnevno. Nerazdvojne smo i ne znam što bih bez njih. Kada neka od nas ima loš dan, tu je cijela ekipa

da ju podupre. Uz nas je uvijek i trener, koji je stvorio ovu ekipu. Iza sebe brojimo mnoge uspjehe. Već smo tri godine za redom prve u svojoj ligi. Prošle smo godine osvojile mlade kadetsko državno prvenstvo. Ove godine igramo 2. i 1. ligu, tj. za kadetkinje, juniorke i seniorke. Tijekom praznika uvijek imamo neki turnir pa smo prošle zimske praznike provele u Beogradu i osvojile 4. mjesto. Zadovoljne smo, posebno što smo reprezentaciji Amerike oduzele najviše bodova od svih ekipa, a to je velika stvar. Moj privatni život prilično je ispunjen. U početku školu, učenje, treninge, utakmice i izlaske nikako nisam mogla uskladiti, a sada to radim s lakoćom. Stvar je u tome što moram isplanirati najbolje što mogu cijeli tjedan unaprijed. Kada god stignem, izlazim van s prijateljicama i dečkom i zadovoljna sam svime.

Što se tiče profesora, neki me u potpunosti razumiju, a neki ne bi pomakli ni malim prstom da mi olakšaju. Puno mi pomaže to što školsko gradivo odgovaram po dogovoru pa ne moram naučiti svaki predmet za svaki sat.

A najveća želja? Najveća želja mi je zaigrati u Italiji. To je jedna od najboljih svjetskih odbojkaških država, a uz to i meni najdraža država. Moji planovi su da nakon srednje škole, a ako ne i prije, odem tamo igrati u jednom od brojnih klubova, a uz to i studirati. U Italiji igra i moj uzor, a to je Sanja Popović, jedna od vrhunskih igračica. Ona igra poziciju pucača, a ja libera (libero je onaj, kako kažu, što ima krivi dres) i ponekad pucača, ali Sanja je bila moj uzor i uvijek će to ostati.

Nekoliko lakih pitanja za profesoricu Zrinsku Zrnčić-Krajnović

Irena Nikolić

Svi ste imali (ili ćete tek imati) prigodu sjediti na satu pred psihoanalitičkim okom profesorice Zrinske Zrnčić-Krajnović, a mi vam sada pružamo obrnutu situaciju. Uхватili smo profesoricu i u pet minuta napravili njen «psihološki profil», koji će vas, vjerujem, veoma zanimati! Evo što je naša profesorica podijelila s nama!

Kako to da ste postali profesoricom psihologije?

Vrlo je jednostavno: volim ljude!

Jeste li imali možda neki drugačiji san u mladosti?

Željela sam se baviti primijenjenom umjetnošću.

Kako Vaše poznavanje psihologije djeluje na Vaše ukućane i je li Vam to znanje pomoglo u odgoju vlastite djece?

Ne djeluje uopće! (smijeh) Što se tiče odgoja moje djece, mislim da mi je puno pomoglo stečeno znanje.

Jeste li zadovoljni svojim poslom i radom s djecom?

Nagla sam i bučna

Jesam, jako sam zadovoljna!

Postoji li određeni tip osobe koja je sposobna studirati psihologiju?

To su samo oni ljudi koji misle da psihologija nije čarobnjaštvo!

Napravite li pri nekom novom poznanstvu odmah psihološki profil te osobe?

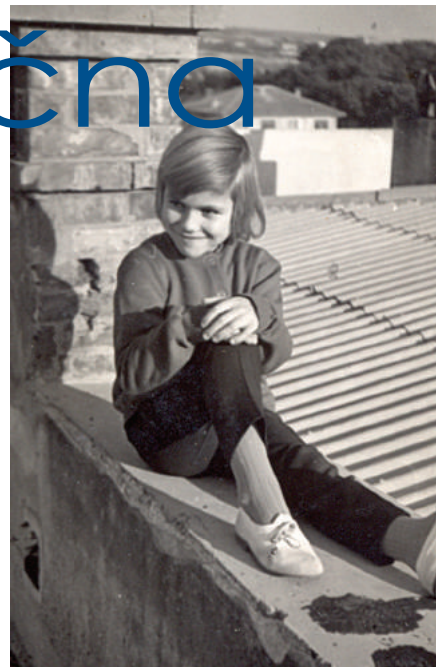
Ne, ali se ponekad uhvatim u spoznaji da sam neke stvari primijetila nesvjesno.

Što je po Vašem mišljenju osnovna vrlina dobrog profesora?

Razumijevanje.

Kakav ste učenik bili u srednjoj školi, a kakav na fakultetu?

U srednjoj sam školi bila odličan učenik, a na fakultetu vrlo dobar.

Čime ste se bavili u mladosti, osim školom?

Uh, svime i svačime! Baletom, crtanjem i skokovima u vodu.

Imate li sada neki hobi?

Planinarenje.

Koji su Vam životni prioriteti?

Djeca.

Kako biste se opisali u tri riječi?

Nagla, bučna i treće ne znam!

Kamo ste izlazili dok ste bili naših godina?

Na plesnjake!

Kakvu ste glazbu slušali, a kakvu sada slušate?

I prije i danas slušam rock, Erica Claptona jako volim.

Sjećate li se kada ste se prvi put zaljubili?

U 18. godini, i to jako!

Možete li izdvojiti nešto najljepše što Vam se dogodilo?

Rođenje moje djece je svakako najljepša stvar u životu za mene!

Moja je kuća kolodvor

Ivona Došen

Moja je kuća kolodvor. Milijun i sedam ljudi dnevno prođe kroz nju. I svi si daju za pravo da se udomaće. Ali da se stvarno osjećaju kao doma...

Kako prolazi jedan moj tipičan dan, bez privatnosti?

06,00 Zvoni alarm... Idem u školu, i to se tiho, tiše, najtiše izvlačim iz sobe jer sestra spava. Žao mi je da malu probudim. Iako ona mene ne žali kad ujutro traži nekakvu vježbenicu, kistove, čarape... Šlampava mala, al' 'ko bi joj zamjerio.

Škola... (Preskačem jer o tome sve znate!)

14,45 Napokon sam doma. I ovaj tjedan je prošao... I onda? Šok! Iako ni sama ne razumijem zašto se i dalje šokiram na te ostatke svega i svačega po cijeloj kući. Nered je takav da moram stvari gurati nogama da bih uopće ušla (a kao posprema ona koja je ujutro doma). I shvaćam, prva grupa je već prošla - sekini frendovi. Valjda su nekakav plakat radili. Izrezbarene novine, komadići kolaža, ljepilo... Klinci napravili nered i pokupili se. Zgodno! I tako sam ja, nakon napornog tjedna, kad očekujem da ću se doma izležavati i uživati u (treća sezona peti put) humorističnoj seriji na RTL-u, prisiljena pospremati. I počistim ja taj nered, u mikrovalnoj podgrijem klopku, i jedem i gledam svoju seriju... ravno deset minuta!

15,30 Kraljica dolazi s posla. S nekakvom kolegicom. Naravno, dijete kuha kavu, stavlja keksiće na stol... Za to se vrijeme razgovara o djetetu i djetetovim ne tako bajnim ocjenama i ne tako bajnom svemu ostalom. I o muškom djetetu kolegice, koje je, rekla bih, još gore. I onda se prisjećaju kako su samo ta djeca divna bila. A gle ih sad! I postavlja se pitanje jesu li oni gdje pogriješili. A ni ne primjećuju da je ženski subjekt tog razgovora u istoj prostoriji. I da joj neugodno! I kao da to nije bilo dovoljno, primjećuju da se djevojčica *podebelila*. Pa proučavaju, pipkaju i stišću njene divne pričuve i, naravno, na taj razgovor nadovezuju razgovore o dijete. Ma, daj! Kad budem imala četrdeset, ići ću u kazalište. Ma, radit ću bilo što, ali neću pričati o dijete. Ne želim sa svojih 100 kila, dok se davim u napolitankama, prigovarati svom djetetu da se udebljalo.

Fotke snimila: Eva Jurković **Model:** Petra Petrišić
Želite uživati u stvaaraaarnu dobrim fotografijama?
Na adresi <http://fotoeva.webs.com> uživajte U Evinim radovima.

16,00 Pridružuje im se nova grupa na popodnevnu kavu. I onda bla, bla, bla, bla, bla, bla i još puno tih bla. I čavke mi probude oca. Čovjek jadan po noći radi pa danju spava. I onda ja sebi i njemu napravim *nes* i rekoh:» Ajde, tamo ću s njim gledati serije«, al' otac k'o otac pali teletekst. Kladionica. I što ću sad nego razgovarati s njim. I pričamo mi tako o trećoj uzbekistanskoj šahovskoj ligi (na što se sve ti ljudi klade), o novim škodama, o Saboru. Ipak, bolje to nego o centimetrima mog struka.

17,00 Dolazi moja kuma. Malo popričamo kad kraljica i vitezice napuste okrugli stol. Kraljica se primi *Solitairea* na kompu (pa valjda si i ona može priuštiti lijeni petak, sutra bu ona pospremala i kuhala). Onda gladna kuma uzme nešto za jelo, pa me natjera da i sladoled izvadim, a onda navalimo i na one napolitanke što su ostale (i onda sam kao ja kriva za ove kile viška).

18,00 I dok mi tako više jedemo nego pričamo, kraljica se primi daljinskog. Prati ona kvizove. Mi-

lijunaša, Kviskoteku... Kao, Kariku ne gleda. Ona Danijela joj je iritantna. Ali se, eto slučajno, svaki dan u 18 i 10 nađe ispred televizora. Ma, nije da baš za pravo prati, jer u 18 nam se obično otvara *kinder-garden*, kak' veli kraljica. Jer u ulici je bio veliki *baby boom* prošle godine tako da svaka druga žena između 18 i 45 ima dijete. Kraljica voli dadiljati svoje kumče pa se redovito zapriča s njegovom majkom dok dijete čuvamo ja i moja kuma. Nerijetko se tu skupe i druge novopečene mame pa dok one pričaju o svojoj djeci, otac nam priskače u pomoć u dadiljanju.

18,30 Seka se vrati iz škole i preuzima ulogu dadilje tako da se ona i otac bave djecom dok babe, kuma i ja gledamo *Obične ljude* (ja te hrvatske sapunice ne pratim isto kak' ni kraljica ne prati Kariku). A kad serija završi, djeci je vrijeme za kupanje, hranjenje, spavanje... A meni za zasluženi mir.

19,30 Mir nađem u kvartovskom kafiću, s frendicama na kavi. Pričamo o sutrašnjem izlasku i izgledu koji ćemo nabaciti (petkom mi rijetko izlazimo jer u subotu, zorom ranom, prva ima francuski, druga novinarsku, a treća se rješava suvišnih centimetara u teretani tako da imamo običaj trenirati jezik brbljanjem na predugoj kavi).

23,00 Doma sam. Legnem. Odmaram jezik. Seka spava. Upalim TV. I napokon gledam što ja želim. Ravno 10 minuta. A onda od premorenosti zaspim. I sanjam svoj vlastiti stan. Svoj televizor. Svoj kompjutor. Svoj telefon. Svoju kupaonicu. Svoju sobu. Svoju privatnost.

Bisere vrijedno prikupila: Ivana Zadro

Profesorica učenicima: Ja ne želim sat ispravka pretvoriti u sat ispravka jer sat ispravka ne postoji.

Profesorica: Onda je dogovor da Ana i Petra od pozitivaca pišu. Naravno, pozitivaca u smislu ocjena.

Profesorica postavi pitanje cijelom razredu.

Učenik: Poreč!

Profesorica: Nije.

Učenik: Profesorice, Poreč!

Profesorica (glasnije): Nije!

Učenik 2: Daj, nemoj si zabijati autogolove!

Na satu engleskog jezika

Učenik: Profesorice, i ja sam snimao tu emisiju.

Profesorica: Za što?

Učenik: Za Otvorenu televiziju.

Profesorica: Što ste radili u toj emisiji?

Učenik 2: Reci da si glumio debila!

Učenik 3: Ne, on je glumio publiku!

Učenik: To je više bio neki show uživo...

Učenik 3: Your show must be bad!

Dvije učenice pričaju za vrijeme sata.

Profesorica: A da ja vama kupim pločicu na kojoj će pisati PARDON pa da svaki put kad vas opomenem samo podignete pločicu?!

Profesorica: Ivana nam opet nema. Je li to on zbog povijesti obolio?

Učenici: Ne, danas ima još stvari za odgovarati osim povijesti.

Profesorica: A dobro onda, da se ne umislim.

Profesorica. Marija, razlika između tebe i dobrog je u tome što je dobar dobar, a ti nekako otpливаš do rezultata, ali trošiš puno energije zato što ne znaš elementarne stvari geometrijskog niza.

Profesorica nakon ulaska u učionicu primijeti da jedna učenica jede i kaže:

Nije poanta što ti sada jedeš, nego ŠTO ti sada jedeš!

Profesorica: To ti je kao da ja dijem slatke i ljute bombone. Petice će dobiti ljute, a jedinice slatke da ne plaču.

Na satu matematike...

Profesorčina ljubav prema predmetu je očita: „Pogledajte ovaj slatkiš!“ (mислеći na zadatak), „Ovo je dragulj od zadatka!“ (ajmo ga prodati!)

„Zaboravila sam staviti kuglice“, govori profesorica nakon što je zaboravila u zadatku zapisati nule.

„Kadra sam osloboditi se apsolutne vrijednosti!“ (na žalost, mi nismo...)

„Ovo njegovo prirodno pitanje je najprirodnije pitanje koje sam očekivala“, i profesorica je protivnica svega umjetnog.

Profesorica učenicima: „Odaberite si zadatak ili dva i kefajte! Pa daaa, to je kefana!“

Tijekom rješavanja zadatka na ploči profesorica pojašnjava svoje postupke: „Zašto sam to htjela? Zato što on to od mene hoće!“ (mислеći na zadatak)

„Kaspret, izgledaš mi k'o dobrovoljac.“ (Profesorice, po čemu ste takvo što zaključili?!)

„Profesorice kako da to zapišemo?“ – „Napiši si riječima ili konzultiraj udžbenik!“

„Meni se ne da i neću!“ (ma nemojte se uopće brinuti, profesorice, razumijemo mi to)

„U pravcima ću biti nesmiljena!“ (zahvaljujemo na upozorenju)

„Renatičica, hoćeš ti jediničicu?“ pita profesorica učenicu tako da bismo svi poželjeli jediničicu.

Pripremila: Irena Nikolić

Znate li doista reći «NE»?

1. Sjedite u kafiću s prijateljicom. Do vas dolazi dečko koji vam je prethodno platio dva pića i pita vas za broj. Pijan je, a i ne sviđa vam se. Kako reagirate?

- A) Poklanjate mu broj uz osmijeh.
- B) Glumite pristojnost jer vam je ipak platio piće.
- C) Bahato mu odgovarate neka slobodno prošeće.
- D) Zahvaljujete mu na piću, pokupite stvari i izlazite iz kafića.

2. Na chatu ste upoznali simpatičnog dečka koji vam je poslao svoju sliku. Prezgodan je i želi se vidjeti s vama! Euforiji nikad kraja! Što činite?

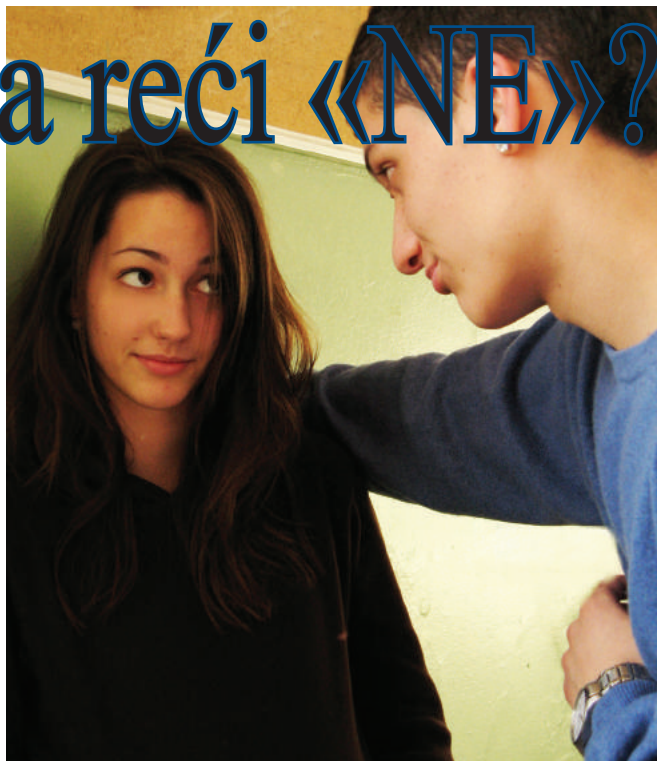
- A) Jednostavno pristajete.
- B) Razmišljate i pomislite kako u tome nema ništa loše, pa nije život horor film!
- C) Aha, kako da ne, dušo, pa nisam ja od juče'!
- D) Ljubazno odbijate jer je vaš cilj bio da ta «veza» i ostane na internetu, uostalom, opreza nikad dosta!

3. Sjedite u disku kada vam prilazi dečko s izjavom kako je primijetio da vam se piće smanjilo pa se osjećao slobodnim da vam donese još jedno. Usput dodaje kako mu izgledate kao njegova buduća djevojka. Kako reagirate?

- A) Upoznajete se s njim i nastavljate razgovor.
- B) Priznajte mu kako već dugo niste doživjeli tako originalan «ulet» pa ima šansu da ne zabrlja.
- C) Ironično mu zahvaljujete uz komentar: «Cijelim tvoj trud, stvarno! Vrlo kreativno i pohvalno, ali... ne zanima me tako da bih te lijepo zamolila da se pomakneš s mog horizonta jer čekam nekoga!»
- D) Jednostavno mu zahvalite na piću i kažete kako čekate dečka.

4. Susrećete bivšeg dečka svoje dobre prijateljice. On vas poziva na ples, koji izgleda kao njegova šansa za vaš «pad». Kada vas pokuša poljubiti, vi...

- A) ...pristajete na poljubac, štoviše, uzvraćate ga.
- B) ... mislite kako nije loša ideja: zgodan je, a i bivši pa nije više zabranjeno voće.

C) ... priličite mu pljusku, za sebe i prijateljicu, i ljutito odlazite.

D) ... uspaničite se: zabranjen je, moralnim kodeksom prijateljstva! Ne dolazi u obzir!

5. Honorarno radite dva mjeseca i upoznajete zgodnog i simpatičnog dečka. Vrlo ste bliski s njime, ali je vaš odnos definiran jer je njemu dobro poznata činjenica da ste u dugoj i sretnoj vezi. Odjednom vas usred noći porukom poziva na kavu uz ultimatum da više niste u vezi. Što činite?

A) Pristajete. Ipak je frajer bombončić, pa tko bi mu odolio?!

B) Izmotavate se u stilu: «Bih, ali mi je *bed* zbog dečka...»

C) Šaljete mu poruku sadržaja: «Što je sad to trebalo biti?! Mislila sam da smo prijatelji, ali vidim da ne znaš što je to! Uostalom, što si mislio, da sam neka «laka»?! Dokazao si se! Svaka čast! Hvala na «prijateljstvu» koje ovdje završava!»

D) Ne odgovarate na njegovu poruku, ignorirate pozive i izbjegavate ga.

Bodovanje:

Svi A odgovori vrijede 1 bod
Svi B odgovori vrijede 2 boda
Svi C odgovori vrijede 4 boda
Svi D odgovori vrijede 3 boda

Rezultati:

Od 5 do 10 bodova

NAIVKA

Vi definitivno ne znate reći ne, ni u kojem trenutku! Ukratko: vjerujete svima! Svijet je prepun manijaka, a crne kronike žrtava, što vam je dovoljan usklik, nadam se! Problem je vjerojatno u vašem samopouzdanju kojim ste vrlo siromašni. Prihvaćate sve što vam se pruža jer niste sigurni da možete i bolje od toga. Takav stav neće biti problematičan samo u ovom slučaju, već i u svim vašim društvenim odnosima. Dakle, bilo bi korisno da se toga riješite! Naravno, to uopće nije lak posao, ali vjerujte mi da ljudi pozitivno reagiraju ako djelujete sigurni u sebe. Za početak napravite popis vlastitih vrlina i naučite ih napamet tako da ih se uvijek možete dosjetiti bez puno razmišljanja. Te vrline počnite jasno i glasno isticati u društvu. Time ćete vi malo popraviti svoje samopouzdanje, a postat ćete i zamijećeni. Naravno, ovo je samo prvi korak, dalje ostajete sami.

Od 11 do 15 bodova

ZLATNA SREDINA

Znate prepoznati situaciju u kojoj ćete nekoga ili nešto odbiti. Dobro procjenjujete ljude, ne vjerujete onome što ne vidite, vrlo ste realni i strogo se držite načela koje ste si sami postavili. Uvijek ste «hladne glave» i znate što učiniti, većinom sve planirate unaprijed i djelujete kao psiholog u društvu. Sve navedeno su vaše vrline, ali i one ponekad mogu biti mane. Možda biste trebali dopustiti nekome da bude dio vašeg svijeta, jer i vi trebate svoje probleme podijeliti s nekim.

Od 16 do 20 bodova

ISTRENIRANA ZA ODBIJANJE

Možda imate previsoko ili prenisko mišljenje o sebi pa se često iskaljujete na okolini. Nisu svi dečki loši! Vi ne pružate priliku, čak vas ne zanima ni kako vam je netko prišao, a to obično zabavlja djevojke. U svakom trenutku imate spremnu ironičnu ili bezobzirnu rečenicu. Ne skačite na prvu loptu! Uglavnom je zabavno gledati i slušati zbunjene likove kako se trude biti originalni. Osim toga, s takvim ćete stavom propustiti priliku za ljubav! Dakle, vježbajte uljudnost!

Mrzim jutro

Mrzim jutro jer je jedno!
Rano je i to je gadno.
Zima vani, brate, hladno!
I još jaka kiša pada.
Ma, kad ću spavat nego sada?

Jednu jaku crnu kavu,
Ubači, molim, dva jaja u tavu.
TV upalim, pogledam van,
Rano sunce tjera mi san.
Onda prestaje jutro, počinje dan!

Ivona Došen

Vraćene isprike

Irena Nikolić

Pisali smo već o tome kako je 3. e vratio isprike iz povijesti dok im je još predavala profesorica Rona Bušljeta. Podsjetit ćemo vas: cijeli je razred iskoristio isprike da ne odgovaraju pa su došli na ideju da ih traže natrag. Zadatak profesorice Bušljete bio je napisati pjesmu i, ako joj se sviđa, vratit će im isprike. Isprike su vraćene, ali im nisu koristile jer je profesorica Bušljeta dva tjedna nakon tog sata napustila Treću gimnaziju! A evo i kako je 3. e osvojio profesoricu Ronu Bušljetu:

Dajte nam dvije isprike
 Da nas vade iz neprilike,
 Da Vas poštedimo svake spike
 Zašto nismo takli svoje udžbenike!

Učinite nam povijest luđom!
 Sa svakom isprikom našom
 Petica se cakli,
 Da se vidi da smo udžbenike takli.

Rona misli da mi ćemo učiti.
 Ako primim knjigu, moram se mučiti!
 Zato se moram ispričati sad,
 Kad nisam naučio i zato sam gad!

Treba mi isprika, a možda i ne,
 Molim Vas, Rona, dajte nam dv'je!
 Bit ćemo sretni k'o mala djeca,
 I učit ćemo da ne dobijemo keca!

JARAC

Ne želim vam puno lagati, ali zimsko razdoblje u kojem ste rođeni već govori o vašoj emotivnoj hladnoći koja čini vašeg partnera, partnericu (ili prijatelje) iznimno neurotičnima. Vrlo vjerojatno ste proživjeli blagdansku depresiju, a ako ipak niste, onda vas je ispijeni alkohol u doba slavlja umalo otpremio na patologiju.

OVAN

Kako smo imali malo poteškoća zbog mnogo snijega, oblaci su nam omeli zvjezdano polje pa smo laički zaključili da vam se ne piše dobro. Kako ste u znaku domaće životinje, prevest ćemo vam na vaš jezik: svojim ste uspješnim poslovanjem u prvom polugodištu zaradili pet hektara vinograda iz kojeg ste izvukli pravi gemišt: vino i suze! Zadržite samo taj poslovni duh i ostatak ćete mladi zauvijek, mislim po godini školovanja koju trenutačno pohađate!

RAK

Bit ćete jako ljuti i razočarani u svoje bližnje. Ali, to je već uobičajeno! Ne grizite toliko, tj. ne skačite na prvu loptu. Prebrzo reagirate, najčešće ste u krivu, a to vas dovodi do nepriznatog kajanja. Budete li stalno tjerali vodu na svoje kolo, nećete pronaći užitek, a pronaći ćete svakako srčani udar!

VAGA

Ne budite toliko sitničavi prema svojim prijateljima. Naći ćete se u situaciji u kojoj ćete pokazati svoju najgoru manu: škrtost. Liječite to! Preporučujem vam puno vode, sna i ljubavi.

VODENJAK

Položaj Merkura u putanji trenutačno sputava svjetlost u vašem životu. Žudite za suncem i toplesima, a nedobiveno liječite raznoraznim pomoćnim sredstvima. Ustvari, očekuje vas hladnoća u svim aspektima života. Ne brinite! Poboljšanje je na vidiku čim se Merkur pomakne!

BIK

Venera u vašem znaku tvrdi da će vas privući crvenokosi, vatreni ljudi. Jeste li već primijetili? Odrucite se apsurdnih ideja koje vas napadaju u posljednje vrijeme (piercing nosa primjerice). Pripazite na ten kojem ne pogoduje dugotrajno izlaganje mjesečevim mijenama i noćnom zraku, što će reći: ne izlazite noću baš toliko često!

LAV

Vatreno ćete uskočiti u nove školske dane, više u smislu tvrdoglavosti i traženja prava nego učenja. U ljubavi vam se smiješi nova prilika! S obzirom na dozu arogantnosti koju su vam zvijezde prišile po rođenju, ta prilika lako može postati neprilika!

ŠKORPION

Imat ćete priliku na ljubavnom planu i iskoristiti je. Nije li vas pomalo sram?! Iz toga slijedi da je zdravlje izvrsno uz neke probavne smetnje, ali ništa spomena vrijedno!

RIBA

Nije ugodno znati da vas poistovjećuju s posnim jelom jer to isto dovodi ljude u razne loše psihičke situacije. Nakon učestalih lijeva osjećaja vaših roditelja koji slijede, disat ćete na škrge, i to vrlo teško. No, budite optimistični i zvijezde će biti na vašoj strani!

BLIZANAC

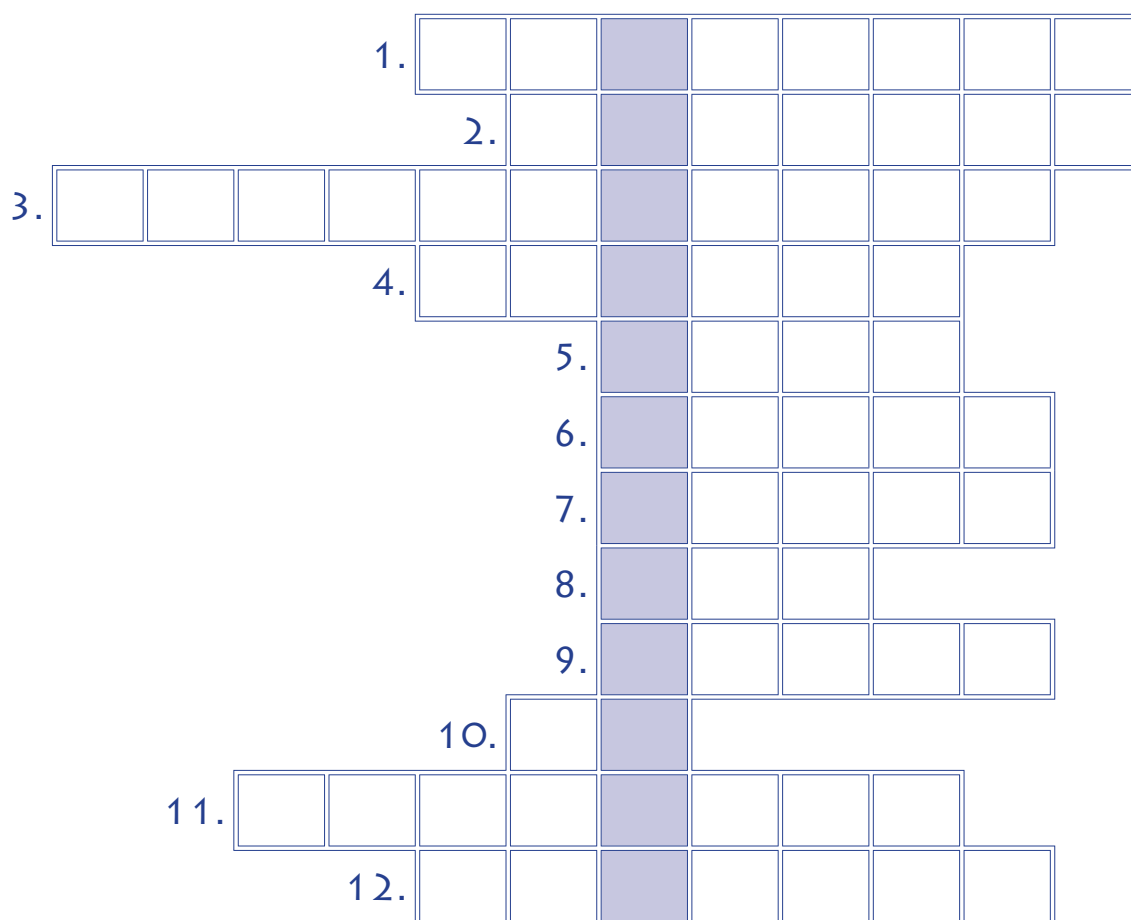
Iz položaja Oriona na noćnom nebu saznajemo da vam je ljubavna situacija prolazna. Novogodišnja je noć za vas bila poraz ili pobjeda, saznat ćete uskoro. Zdravlje vam je u krizi zbog stresa koji vas trenutačno obuzima.

DJEVICA

Vaš znak najviše govori o vama! Ponosni ste na sebe, a ipak ogorčeni i nezadovoljni svojim ljubavnim životom. A što da vam kažem? Selite u drugi znak, inače vam pomoći nema! Ipak, možda astronomi otkriju neku novu zvijezdu koja će se umiješati vrlo brzo u vaš život.

STRIJELAC

Možda vam se napokon posreći u ljubavi ili školi pa vaš znak svojim imenom dobije i na značenju! Ako se to i ne dogodi... život ide dalje, težak sa svih strana!

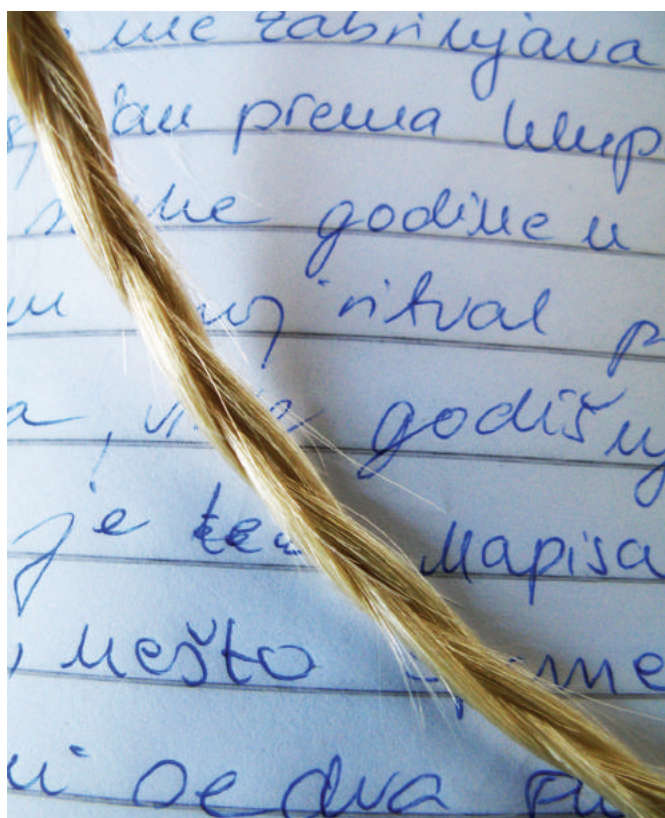
1. romantična bajka u kojoj su glavni motivi ponoć i cipelica
2. najstarije sveučilište na svijetu (Dante, Boccaccio i Petrarca su studirali na njemu)
3. najstariji nacionalni park u Montani
4. jedna od deset zemalja koje su ušle u EU 2004. godine
5. novčana valuta primijenjena 1999. g. u gotovo svim zemljama EU
6. najpoznatiji slonić s velikim ušima
7. najpoznatija rečenica Zekoslava Mrkve je: «Što te muči,.....?»
8. ime nobelovca koji je napisao roman «Na Drini ćuprija»
9. grad ljubavi i mode
10. glavni lik iz serije «Bračne vode»
11. talijanski grad crkava i mafije na Siciliji
12. najveći alpinist, Austrijanac iz Južnog Tirola, Reinhold

DNEVNIK PLAVUŠE IZ ZADNJE KLUPE

Pomalo me zabrinjava skeptičnost koju osjećam prema klupama i stolicama!

Kao i svake godine u ovo doba, ponavljam svoj ritual pisanja dnevnika, više godišnjaka. Dnevnik je teže napisati jer, Bože moj, nešto spomena vrijedno dogodi mi se dva puta godišnje! Zbog bunta prema dnevniku odlučila sam se za godišnjak. Pročita li ga itko iz redova muškog roda, pomirit ću se sa činjenicom da ću ostati usidjelica! Pročita li ga netko iz redova stalne publike, ostat će zbunjen, a pročitaju li ga moji prijatelji, zgrozit će se uz pitanje: zašto se ja ono družim s njom?! Sačuvam li ga, ostat će uspomena za unučiće. Ali, kako sam spomenula, ostat ću usidjelica tako da ni unučići nisu mogući! Zvuči li ovo ikome logično?! Godišnjak, da!

Moje ime je Melanie. Godina je 2008., mjesec veljača. Imam sedamnaest godina. Visoka sam 170 cm, težim 55 kg. Prošle sam godine postigla vrlo dobar uspjeh, snimila film, postala novinar i snimila nekoliko dobrih fotki svojih prijatelja.

Godina je bila sparna, bez bijelog Božića. Nisam ostvarila svoju želju da mu postanem jedina. Odnos nam se zakomplicirao: najprije premalo, a onda previše razgovora. Ostavila sam stvari nedovršene jer drugog izlaza nije bilo i još ga nema. Učinila sam ono što volim i otišla na klizanje, posjetila kazališne redove nekoliko puta i jednom prošetala kinodvoranom. Ostatak sam vremena provela u zadimljenom kafiću trošeći bezrazložno novac i pomazući raku da se nastani na mojim plućima konzumirajući katran i nikotin. I sada se mrzim zbog toga, a činim to još uvijek! Veselilo me što sam imala priliku gledati drage ljude kako čine ono što vole: pišu, glume i igraju. Nazvala sam stare prijatelje, zamrzila maglu jer mi je odnijela zvijezde, a zavoljela vjetar jer je pospješio ljepotu. Na kraju, vidite i sami kako nisam radila ništa posebno. Stvar je u riječima.

Prije samo mjesec dana dobila sam svoj prvi cvijet: ivančicu!

SAD U LJUBAV VJERUJEM!

Ja sam Marko. Uspješno sam završio studij psihologije i sada radim kao doktor za ljubavne sastanke (iako osobno ne vjerujem u ljubav).

Osnovni principi: nebitno kada, tko ni gdje, svaki muškarac ima priliku oboriti bilo koju ženu s nogu, samo mu je potreban pravi poticaj! Tu ja upadam! Srećom, čak ni prelijepe žene ne znaju što žele dok to ne vide. Moj je posao da im otvorim oči!

Ja sam Patrik!

Ja sam Marko, hoćemo li na piće?

Pričaj mi o njoj!

Moja tvtka vodi računa o njenim financijama. Ime joj je Blanka, poznata je modna dizajnerica

Vi-soko pucaš, prijatelju! Tvoj je sljedeći potez da joj daš do znanja da postojiš.

No, nije sve uvijek bilo tako! U školi sam bio vrlo povučen, sve dok nisam upoznao nju...

Naravno!

Oprosti, možeš li mi reći na kojoj smo strani? Inače, ja sam Tanja!

Do-

bar dan! Kako vidim po vašim izjavećima i dalje sam bogata! Mogu li uzeti dio novca i investirati ga?

Ne bih Vam to savjetovala! Rizik je prevelik!

Ha?!?!?

Volim te! Nije mi bitno što ti mene ne voliš toliko!

Danas znam... prevarila me sutradan! Ali vratimo se mom klijentu...

Ne bih se složio s vama! Ako ona želi investirati svoj novac, neka to i učini! Ne trebaju joj da-dilje!

Bo-
jim se da ovaj
tjedan ne mogu! Ali, sutra
idem na otvorenje jednog ka-
fića u centru, pa bi li išli
sa mnom?

Lju-
di nemaju
običaj onako raz-
govarati u mojoj bli-
zini! Pretpostavljam da
se boje. Zato stvarno cijenim to
što si učinio!
Možemo li se vidjeti
ovog tjedna, da riješi-
mo neke financij-
ske stvari?

Preli-
jepa si večeras!

Dovoljna su tri sastanka! Tri sastanka i dovest ću vas ovdje: do
vrhunskog uspjeha! Osam od deset djevojaka vjeruje da će im prvi
poljubac reći sve što trebaju znati o vezi! Nakon toga...ostajete
sami! A ja? Svoj sam uspjeh proslavio u obližnjem kafiću...

Ja
sam Ana Petrić i
pišem trač rubriku za
stil!

Nitko ne bi povjerovao da postoji muškarac koji može
sjediti pored djevojke koju ne poznaje, i biti iskreno zainte-
resiran tko je ona i što radi, bez svog smišljenog plana! Ja
bih rekao: moje ime je Marko i savjetnik sam. Onda bih je
pitao kako se zove i čime se bavi, i možda bi me otjerala ili
bi možda rekla...?

Ja
sam.

Po-
šta za
Anu Petrić!
Miriše na lju-
bavno pismo!

A evo i kako sam je pozvao na večeru pismom:
«Mrzim kada momak pozove van djevojku koja mu
nije dala svoj broj. I ovo sam ja i ne zovem!...

Da ste me pitali prije tjedan dana, rekao bih vam: bez vodiča i
bez igre nema ni djevojke! Danas bih vam rekao da nije potreban
plan za ljubav, jer on nikada ne prođe onako kako ste zamislili.

Osnovni principi:
nebitno kada, tko
ni gdje, svaki muš-
karac ima priliku
oboriti bilo koju
djevojku s nogu,
samo ako to stvar-
no želi i bude ono
što je, bez maske i
plana, samo ljubav,
ona i on!

Strip osmislili, pripremili i snimili
učenici 3. e razreda